

Розмари Роджърс

ИГРА НА ЛЮБОВ

РОЗМАРИ РОДЖЪРС

ИГРА НА ЛЮБОВ

chitanka.info

Те имат пари, власт и арогантност — светът е техен...

Красива и борбена, Сара смята, че може да играе тяхната игра. Изтънчената ѝ предизвикателност и безсрамни преструвки заинтригуват Марко Марканти, събуждайки неговите най-безсрамни страсти и най-диви желания. Той се заклева, че ще я има, на тайно и уединено място, докато не задоволи с нея всичките си фантазии...

Но невинността на Сара е измамна. Тя ще успее да победи в този свят, където силата прави любовта по-лесна...

А страстта я прави наистина опасна...

1

Гласът на певица, дрезгав и с акцент, шепнеше в слушалките, които Сара упорито носеше от началото на полета. Besame, besame mucho...

Със затворени очи, тя леко се намръщи. Любовни песни. Само това ѝ трябваше. И то на испански, будещи твърде живи спомени за Едуардо с вперени в нея черни очи, тъжни и молещи:

— Но, tesoro, аз искам да се ожена за теб! Как може баща ти да възразява на това? Знаеш също, че имам достатъчно пари, така че това не е извинение, si? Можем да живеем където поискаш...

Не, не, Едуардо! Бедният Едуардо! Трябваше да бъде честна с него, а не да се крие зад извинения. Баща ѝ. Образованието ѝ. Но как да каже на един мъж, че просто не може да понася докосването му, защото ръцете му са винаги толкова хладни и влажни?

Гласът на капитана си проби път през музиката, напомняйки на всички, че след петнадесет минути ще кацнат на летище „Кенеди“ и желаещите да проследят комуникацията между пилотите и контролната кула трябва да превключат на канал...

Сара махна слушалките и приглади косата си, прекарвайки пръсти през нея. Разглеждайки лицето си в огледалцето, което беше извадила от чантата си, тя отново се намръщи. Лош навик, с който трябваше да се пребори.

— Мило мое дете, ти просто трябва да престанеш с гримасите. Не искаш след известно време да ти се появят бръчки, нали? Погледни ме...

Е, във всеки случай не беше трудно да гледаш мама! Особено ако се съдеше по милионите кинозрителите по света, които обожаваха Мона Чарлз.

Всички казваха, че Сара прилича на майка си. Но хората никога не се припознаваха, нито мислеха, че се припознават, въпреки че тя и Мона имаха еднакъв цвят на кожата.

Огледалцето отрази строго лице, което беше твърде бледо, с изключение на малко руменина по скулите. Тъмна коса с цвят на махагон, падаща права и гладка до раменете ѝ, мигли, тъмни и дълги като на Мона, над същите смарагдовозелени очи. Но никой не я питаше дали не е Мона Чарлз, вероятно заради стройната, почти момичешка фигура и ръста ѝ. Мама Мона имаше буюст, докато нейният не впечатляваше с размерите си. След пет деца и четирима съпрузи Мона все още изглеждаше страхотно.

„А аз,“ каза си Сара строго, щраквайки капака на огледалцето, „сигурно ще имам бръчките, за които ме предупреждаваше Мона, още преди да стана на тридесет.“

Благодарение на татко си тя беше дъщерята, за която почти никой не знаеше. Мона беше омъжена за кратко за сър Ерик Колвил — един от „улегналите ѝ периоди“, когато публично беше решила да се откаже от всичко в името на любовта и английска благородническа титла. Когато напусна Ерик заради един изпълнител на шекспирови роли, тя остави и дъщеря им Сара, заедно с бавачката Стагс и една афганска хрътка на име Голди!

Но това не означаваше, че Мона не обича дъщеря си Сара. Имаше редовни Гостувания — прегръдки с дъх на парфюм и следобеди в зоологическата градина. Скъпи играчки и запознанства с нови хора. Беше все едно да си част от два странно паралелни свята, докато татко не настоя за частни училища и абсолютно никаква публичност. Но това стана, след като Сара беше представена на своята полусестра Дилайт — едно дете на любовта, както казваше Мона с въздишка.

Дилайт беше само осемнадесет месеца по-малка от Сара, но след няколко лета, прекарани заедно, Сара винаги се чувстваше по-малката. Дилайт беше ходила навсякъде и познаваше всички. И беше правила почти всичко. Тя беше чувствена, а Сара интелектуална. Дилайт беше преди всичко вълнение, възбуда — цял един различен свят. Свят, който татко не одобряваше особено, но Сара беше вече на двадесет и една и можеше да прави каквото поиска.

Долу под нея замигаха светлините на пистата и тя пое дълбоко дъх, докато се облягаше назад за кацането. Ню Йорк! И Дилайт ще я чака на летището. Цяла седмица в Ню Йорк преди да отлети за Лос Анджелис, за да се захване с науките. Но тъй като щеше да дели с

Дилайт апартамент в Брентууд, аспирантурата в Калифорнийския университет най-малкото нямаше да бъде скучна!

— Скъпа! Сара, скъпа!

Сара позна сестра си едва когато тя помахала и се втурнала през тълпата посрещачи, чакащи слизащите пътници. Косата на Дилайт беше дълга и ситно накъдрена, огромни слънчеви очила закриваха очите ѝ, а също и голяма част от лицето ѝ. Последният път, когато се видяха, Дилайт беше с права, дълга почти до кръста коса и без никакъв грим, но днес си беше сложила блестящ червен гланц за устни и блед руж. Беше по-слаба и с великолепен загар.

— Хей, сестричке! — Те се прегърнаха и заговориха почти едновременно, споделяйки си преживяното през изминалите три години.

— Никога нямаше да те позная, ако не беше извикала!

— Трябва да погълнеш много, много слънце — не си ли играла тенис напоследък?

— Май само на закрито! А ти...?

— Чакай само да ти разкажа! Уха! Получих роля в киното — този път е малка, но в сериозен филм, нали разбираш?

Кикотът на сестра ѝ напомни на Сара за времето, когато Дилайт, за ужас на мама, се появи в няколко крайно откровени в сексуално отношение порнографски филми.

Какво правиш насаме е едно, но да го гледа цял свят...! Горката Мона! Тя рядко минаваше за „напълно благопристойна“, както би казала бавачката Стагс.

— Имаш ли много багаж? За бога, да се измъкваме от тази лудница!

Хората гледаха с любопитство двете млади жени, които бяха пълна противоположност една на друга — Сара Колвил в елегантния си костюм на Живанши и Дилайт Адамс в прилепнали джинси „Левис“, натъпкани в ботуши и памучно бюстие, подчертаващо повече от необходимото извивките на стегнатото ѝ младо тяло. Сега, когато зелените очи на Дилайт не се виждаха, те дори не приличаха на сестри, а някога, когато се обличаха и носеха косите си еднакво, хората ги вземаха за близначки.

— Спомняш ли си какви бъркотии създавахме? Горкият Пиетро — от съпрузите на Мона той винаги ми е бил любимец, защото

усещах, че наистина обича децата.

— О, да, аз също харесвах Пиетро, но мразех Върджил! С тези космати ръце и вонящи пури — чудех се как може мама да го допуска близо до себе си!

— Той беше чудовище в леглото! Караше я да прави най-безобразни неща и да ѝ харесва! — При изражението на сестра си Дилайт се изкикоти. — Аз ги гледах! Ти никога не разбра, нали? Страхувах се, че ще ме издадеш, а и това си беше моя тайна. Криех се в гардероба. Определено научих много!

— Сигурна съм в това! — каза Сара сухо, но все пак беше ужасена, на което Дилайт би се изсмяла, ако знаеше. И сигурно щеше да се смее още повече, ако разбереше, че Сара, по-голямата от двете, все още не е спала с мъж.

Глупава девственица на двадесет и една! Би трябвало да си намеря мъж, все едно какъв, и да приключа с това! Непрекъснато си го повтаряше, но не правеше нищо по въпроса. Много малко от мъжете, които познаваше, я бяха заинтригували и никой от тях не беше издържал нейния Тест номер две — да се запознаят с все още страхотната Мона и да ѝ устоят.

Час и петнайсет минути по-късно те седяха върху възглавници на пода в малкия апартамент на Дилайт и Сара наблюдаваше живото лице и възбудените жестове сестра си, чудейки се какво значи да си Дилайт, която беше опитала всичко, или почти всичко, преди да навърши осемнайсет.

— Още вино? — Дилайт вече ѝ наливаше, без да чака отговор. — Имаш нужда да се поотпуснеш още малко, голяма сестричке! — каза тя полунашега, полунасерiously, и като приседна на петите си, вдигна чашата си за тост. — За мен и за единственото нещо, което още не съм опитвала — бракът!

— Брак! — Е, това наистина беше изненада. Сара се надигна и изви въпросително тъмните си вежди. „Защо не ми каза по-рано? И кой е той — или пак се шегуваш?“

Дилайт енергично разтърси глава, очите ѝ блеснаха дяволито, а големите златни халки на ушите ѝ се разлюляха.

— Не! Този път не се шегувам. Но ти ме познаваш — винаги пазя най-добрата новина за края. Живеем заедно, но му се наложи да отлети за Калифорния, за да се срещне с брат си, който пристига от

Рим. Той е италианец и... — Дилайт спря, колкото да си поеме дълбоко дъх и да целуне върховете на пръстите си с типично италиански жест. — Той е фантастичен любовник и е... Господи, чакай само да го видиш, той е красив! Освен това е достатъчно старомоден да иска деца, можеш ли да си представиш? Ще ходим на меден месец в Индия — винаги съм искала да видя Тадж Махал на лунна светлина! И така, какво мислиш?

— Е, трябва да призная, че наистина съм изненадана! Помня, че последният път, когато се видяхме, ти ми каза, че никога няма да се омъжиш! Каза...

Дилайт нетърпеливо махна с ръка и сребърните ѝ гривни прозвъннаха.

— О да, спомням си много добре! Казах, че вярвам в разнообразието, че искам да опитам от всичко... и опитах, е, почти всичко, не се шокирай толкова! Но... хората се променят, сама знаеш това, виж себе си! Кой би помислил преди три години, че ще избягаш от къщи и ще постъпиш в Калифорнийския университет, а не в някое скучно старо учебно заведение като Оксфорд или Кеймбридж? Обзалагам се, че татко ти е искал от теб точно това, нали?

Леката руменина, обагрила по английски бледото лице на Сара, подсказа на Дилайт, че е улучила и тя бързо добави извинително:

— Скъпа, не исках да прозвучи подло! Исках да кажа само, че... е, ти знаеш какво имам предвид! Преди три години бях съвсем различно момиче, о, да. Бях дива... е, все още съм си малко такава. Харесваше ми да живея, да трупам опит. А и след мама Мона... не би ли се отвортила от брака? Помниш ли, когато и двете се заклехме, че никога, ама никога няма да се омъжим? Аз дори не вярвах в любовта, само в правенето на любов, или... чуването, в зависимост от случая, от обстоятелствата и от това с кого съм. После срещнах Карло и изведнъж... не знам как стана, но се влюбих! А чудото е, че и той се влюби! О, Сара! Не си ли била влюбена? Поне не си ли хлътвала по някого?

— Хлътвала, да, много пъти, но да се влюбя — не, благодаря, предпочитам да се пазя от това! Виж, мама Мона непрекъснато го прави! — Сара говореше с безгрижен тон и се надяваше, че очите ѝ не издават лекото ѝ смущение. Дилайт изглеждаше щастлива и Сара се

радваше за нея, но сестра ѝ беше толкова непостоянна, изменчива, че беше трудно да си я представиш задомена... ако това беше целта ѝ.

Сара каза тактично:

— Все пак разкажи ми повече за този твой Карло. Мил ли е с теб? С какво се занимава? И какво ще правите вие двамата след лунните нощи и Тадж Махал?

Тя за пръв път видя Дилайт да се намръщва леко, преди да се извърне промърморвайки:

— Имаш ли нещо против първо да си запаля една трева? Историята е дълга, а ти... е, ако не ти обясня точно всичко, най-важното, наистина не би разбрала. А аз искам да разбереш, Сара! От нас двете ти си здравомислещата и винаги си ме измъквала от неприятностите, помниш ли? Както и да е... — Тя се обърна, предлагайки на Сара дебела, изкусно свита цигара с марихуана и се ухили, когато Сара поклати отрицателно глава. — Не ми казвай, че още не си опитвала! О, хайде, днес всички са пробвали! Виж, това е всичко, което трябва да направиш... — Вдишвайки дълбоко острия, лютив дим, със затворени очи Дилайт го задържа в дробовете си, а на очарованата Сара ѝ се струваше, че го гълта все по-навътре, докато накрая нямаше какво да издиша. Странно, но на Дилайт сякаш ѝ нямаше нищо, а Сара очакваше едва ли не да умре на място!

— Хайде, опитай! Само едно дръпване. Ще те отпусне, гарантирам ти! Освен това би могла да се поупражняваш малко под моето вещо ръководство, преди да го пробваш в университета. А ти ще го направиш, сестричке, и още как! Не ме гледай така! Ако не пробваш, ще решат че си особнячка!

— Бих могла да кажа, че съм алергична, — каза Сара с надежда, като сбърчи нос при горчиво-сладкия мирис.

— Тогава ще очакват да вземаш нещо друго, например кокаин. Смъркала ли си някога?

— Не! Нито пък имам намерение!

— Господи, Сара, трябва да престанеш да бъдеш толкова... толкова дяволски праволинейна! Защо не се научиш да се отпуснеш и забавляваш за разнообразие? Нямам предвид като мен, знам, че моите забавления не ти подхождат, но не искаш цял живот да си в ролята на зрител, нали? Трябва да опиташ някои неща, да поемеш известни рискове, да поживееш малко, разбираш ли?

Други думи прозвучаха в главата на Сара, докато отвърщаше на шеговития, леко подигравателен поглед на сестра си. „Такова добро дете е госпожица Сара. Дори за миг не ми създава неприятности. Винаги се държи толкова прилично...“ Бавачката Стагс, милата стара бавачка!

А след едно от редките посещения на Дилайт, баща ѝ беше казал одобряващо: „Радвам се, че си толкова послушно и тихо дете, Сара. Никога не позволявай на другите да ти влияят или да те променят.“

Но сега, връщайки се назад, тя изведнъж съвсем ясно осъзна, че баща ѝ всъщност е имал предвид, че трябва да спазва правилата и забраните, с които я беше обградил. Не че намеренията на татко не са били добри, но... по дяволите, тя вече е пълнолетна и ще трябва да се научи да живее като връстниците си. Не искаше да бъде аутсайдер, зрител, както беше изтъкнала Дилайт.

— Ето, гледай ме пак и се постарай да не се задавиш. Лесно е, наистина... и няма да ти навреди, обещавам. Качеството е добро, само ще те накара да се чувстваш истински размекната и безгрижна, нали знаеш?

Сара ядосано си помисли, че не знае, но има намерение да разбере! В крайна сметка беше чела достатъчно и знаеше, че марихуаната в малки дози не е вредна... не колкото цигарите или алкохола.

При първото дръпване тя се закашля, но с второто успя да се справи доста прилично. Нищо не се случи. Дилайт беше напълнила отново чашите им и Сара отпиваше от изстуденото „Шабли“, чудейки се дали изпитва разочарование или облекчение.

Тя дръпна още веднъж, вече по-смело, после Дилайт допуши угарката с помощта на сребърна щипка във вид на крокодил.

— Чувстваш ли вече тръпката? О, съвсем скоро ще я усетиш. Нека усилия малко музиката, винаги звучи по-добре, след като си пушил трева.

Налагаше се да усвои цяла една нова лексика, помисли си Сара, докато се облягаше по-удобно на голямата възглавница, а Дилайт най-после започна да ѝ разказва всичко за Карло, как са се запознали и колко невъзможен е по-големият му брат. Виното искреше омайващо в кристалната ѝ чаша, а музиката беше великолепа, успокояваща, но със стаена сила — усиляване и затихване. Никога преди Вагнер не ѝ

беше харесвал толкова, нито пък тя, Сара, се беше чувствала така спокойна.

— Как се казва той? — попита тя внезапно, като искаше да покаже на Дилайт, че наистина слуша внимателно.

— Кой?

— Големият брат... как каза, че се казва?

— О, той ли! Надменният, арогантен... Джовани. Големият лош Джон! — Дилайт се изкикоти. — Само не казвай на Карло, че му викам така. Карло наистина го уважава, мисля, че дори малко се страхува от него. Името му е Джовани Марко Рикардо Маркантони, представяш ли си? Карло също има още две имена. Предполагам, че е нещо като традиция, но всички го наричат само Карло и това му отива. Името е хубаво, а и той е хубав човек, за разлика от брат си, който се разпорежда с всички, само защото по случайност е първороден син и виконт или дук, или пък нещо не по-малко глупаво — имам предвид, че днес вече никой не дава пет пари за титли. А и всички знаят, че италиански титли се намират под път и над път, глупави светски дами непрекъснато се женят за някоя, искам да кажа... за какво говорех?

— Казваше, че този... голям лош Марко, или как му беше името, трябва да те одобри, преди да позволи на Карло да... — Сара се изправи, отмятайки косата от очите си, в които се бяха появили гневни пламъчета. — Защо трябва Карло да има разрешението на брат си за каквото и да е? На колко години е той? Не е ли достатъчно мъж да отстоява това, което иска?

— Точно това ти обяснявам. Те са италианци, а Джовани Марко — близките му го наричат Марко, представи си — като глава на семейството ръководи нещата. Именно той е спечелил по-голямата част от парите и контролира всичко. Занимава се с автомобили и кораби и... какво ли не още! Той е богат, а Карло работи за него. Освен това е доста безскрупулен... — Дилайт потрепери театрално и снижи тон. — Всъщност изобщо не бих се изненадала, ако има нещо общо със... знаеш кого. Бандата.

— Искаш да кажеш мафията? О, не, Дилайт, не може да бъде!

— Изобщо не съм сигурна... а и Карло никога не би казал нищо, разбира се. Точно за това никога не бих посмяла да го попитам. Но си имам своите подозрения... пък и той ми каза веднъж, че брат му не би се спрял пред нищо, за да постигне своето. И така, виждаш пред какво

сме изправени и защо просто трябва да ми помогнеш. Сара, страхувам се, че той ще се опита да ни раздели и аз просто ще се самоубия, ако това стане, а също и Карло! — Огромните смарагдовозелени очи на Дилайт, които толкова приличаха на тези на Мона, се напълниха със сълзи.

— Но защо би искал да ви раздели, дори и да може?

— Защото... защото е тесногръд самодоволен и ограничен! — простена Дилайт. — Естествено цялото семейство са строги католици, а Марко е от тези, които вярват само в работа, работа, работа без никакви забавления, и когато настъпи моментът — а това ще стане, когато той каже, разбира се — от Карло ще се очаква да се ожени за някоя тъпа крава, която брат му ще му избере от някое от подходящите семейства, богата, разбира се, и без — гласът ѝ трепна от сподавено ридание — без моето сензационно минало! Всичко, което съм правила, всички онези писания в мръсните вестници, клюкарските колони, снимките... о, ти знаеш какво имам предвид, Сари, и че го правех само за удоволствие и за да трупам опит, но той няма да повярва! Карло разбира и не го е грижа, но брат му никога няма да разбере! Така че ти е ясно защо имам такава нужда от теб!

— Всъщност не! — възрази Сара сериозно, като се стараше да не покаже на Дилайт, че употребата на детското ѝ име „Сари“ я беше развълнувало. Наложил се да примигне с очи, за да види ясно Дилайт, която седеше, кръстосала крака без никакво усилие, а две големи сълзи се стичаха тъжно по лицето ѝ. Бедната мила Дилайт! Наистина беше безразсъдна и малко дива и вятърничава, но това беше част от характера ѝ, а също и от чара ѝ. Тя вършеше нещата, без да мисли за последствията, но това изобщо не даваше право на някакво си тесногръдо, арогантно парвеню да я гледа отвисоко!

Потънала в собствените си мисли, Сара не слушаше какво говори Дилайт, докато сестра ѝ не каза настоятелно:

— ...така че разбираш защо ние с Карло трябва да избягаме, и то тайно, да го заблудим! И ако ти само ме прикриеш...

„Наистина се чувствам доста странно!“ помисли си Сара смаяно. „Не по лош начин, а малко смешно. Сякаш плувам...“

А на глас каза решително, надявайки се, че не заваля думите:

— Знаеш, разбира се, че можеш да разчиташ на мен, скъпа! Ще се погрижа за високомерния господин Марко... да, и освен това ще му

дам да разбере, ако посмее да каже нещо срещу теб! — И тя не можа да не се изкикоти, защото „ще ти дам да разбереш“ беше един от любимите изрази на бавачката Стагс, най-вече когато Дилайт идваше на гости: „Слизай от това дърво, госпожице, или ще ти дам да разбереш!“

— О, Сари, толкова те обичам! Казах на Карло, че ще го направиш!

Топли ръце я стиснаха в здрава прегръдка, докато Сара не каза немощно:

— А сега, след като уточнихме всичко, би ли могла да ми покажеш леглото? Така ми се доспа изведнъж!

2

Опознаването на Ню Йорк и преоткриването на Дилайт беше един непрекъснат калейдоскоп от светлина, цвят и енергия, който сякаш нямаше край. Ходиха навсякъде, видяха всичко, храниха се в малки ресторантчета във „Вилидж“ и в най-елегантните салони на Манхатън. Следобедите бяха едно безкрайно пазаруване, вечер ходеха на театър, на „Бродуей“ и извън него — в „Метрополитън“ и Филхармонията. Дилайт накара Ню Йорк да оживее и придобие реалност за Сара, която не би могла да си представи сама неговия трескаво оживен, възбуждащ ритъм.

Сара се научи да не спи цяла нощ, като открадваше по няколко часа сън преди отново да е готова за излизане. Научи се още да танцува диско цяла нощ в елегантни заведения като „Реджинс“, популярни модни места като Казиното на Бонд, „Меджик“ и „Зенън“, и екстравагантни клубове като „Мъд“.

— Нюйоркчани не си ли дават почивка? — попита Сара учудено и доста наивния ѝ въпрос бе възнаграден с кикот.

— Почти никога, сладурче! Виж, винаги има толкова много неща за правене! А аз никога не се изморявам — номерът е във витамините и здравословната храна! Как си с тонуса? Как ти се струва Джакомо, приятелят на Карло? Забелязах, че те хареса!

— Недей да сводничиш, Дилайт! — каза Сара строго, а сестра ѝ завъртя очи нагоре в подигравателно отчаяние.

— Кой сводничи, за бога? Искам да кажа... той те хареса, а и ти него, така ли е? Би могла да го поканиш да се качи, а аз щях да спя на дивана, разбира се!

— Не ми хареса чак дотам, а освен това се целува вяло като Едуардо...

— Аха, Едуардо, така ли? Значи все пак малко си поумняла. Слава богу, бях започнала да се съмнявам!

Усвоявайки местния стил на говорене, Сара каза:

— О, зарежи това, Дилайт! — и бързо добави: — Кога очакваш да се чуеш с твоя божествен Карло? Не трябваше ли да ти се обади и да докладва?

Когато оживеното лице на Дилайт помръкна за миг, та съжали за казаното.

— Вероятно големият брат му създава много работа, естествено нарочно! Отлетял е за Лос Анджелис, само защото е чул слуховете, знаеш. И сега сигурно тормози бедния ми Карло. Но в Карло има нещо упорито, както и у мен, и този път няма да се предаде. Ще ми се обади, ще видиш!

— Е, аз само си мислех, че трудно би се свързал с теб, защото почти не сме били вкъщи!

— Ще ми се обади някоя сутрин към шест — винаги звъни по това време, когато му се налага да отсъства.

Дилайт беше сигурна в своя Карло, все така непоколебимо влюбена и не по-малко твърда в решението си да избяга. Сара не можа да не въздъхне вътрешно, чудейки се със своя практичен ум дали наистина е необходим такъв подробен план, какъвто сестра ѝ беше измислила. Все едно дали фамилията Маркантони беше старомодна или не, това беше двадесети век и всичко, което Карло трябваше да направи, беше да каже на брат си да... да върви по дяволите!

След онзи първи ден, който прекараха в кратки разговори в апартамента, живата и пъргава Дилайт, смятайки за сигурно участието на Сара в своите планове, не беше говорила много по въпроса. Сега, когато бяха заедно в миниатюрната баня и Дилайт се гримираше, а тя киснеше във ваната с приятен аромат на „Холстън“, Сара осъзна, че горещо се надява в крайна сметка всичко да се уреди мирно и тихо. Дилайт, дявол да я вземе, наистина имаше склонност към прекалено драматизиране на нещата!

Сякаш четейки мислите ѝ, Дилайт внезапно каза:

— Мислиш, че съм нещо откачила да стигам чак дотам, за да се измъкна от големия брат, нали? — Обръщайки си се с бурканче гланц за устни в ръка, тя хвърли на Сара необичайно сериозен поглед. — Е, не съм. Аз... предполагам, че наистина малко се страхувам, разбираш ли? И то само защото Карло се страхува, а той не се плаши от нищо и от никого, освен от брат си Марко. Точно това имах предвид оня ден, когато казах... — После, с характерната за нея смяна на настроението,

тя внезапно се извърна отново към огледалото. — Мисля, че всъщност няма значение, защото докато някой разбере, че и двамата ни няма, Карло и аз ще сме женени и скрити на безопасно място в някое далечно кътче на Индия! А след като родя, е... тогава дори Марко няма да посмее да направи нищо, защото бебето ми ще бъде Маркантиони! И можеш да се обзаложиш, че не бих позволила на никого да се разпорежда с мое дете!

— Е, ако ме поканиш за кръстница... — Сара унило си помисли, че поне може да отстъпи елегантно. А и в известен смисъл не очакваше ли с нетърпение сблъсъка с непоносимия Марко? О, несъмнено щеше да му даде да разбере!

През останалата част от вечерта, потопени в блъсканицата на рок концерта в „Медисън Скуеър Гардън“, двете момичета успяха да забравят всичко освен факта, че се забавляват. Сара дори тайно си дръпна от някакъв джойнт, който минаваше от ръка на ръка, и откри, че наистина я кара да се чувства по — как го казваше Дилайт? — безгрижна, точно така!

С останалите от тайфата — приятели на Дилайт от времето, когато беше модел — отидоха в един гръцки нощен клуб, шумен, оживен и със страхотна кухня. Сара се понапи с „Доместика“ и прекара чудесно, танцува, докато я заболяха краката, при което изрита обувките си и продължи с танците под овациите на Дилайт.

— Обичам Ню Йорк! Наистина го обичам... и май ще взема да остана тук и да се захвана с нещо.

— Първо ще отидеш в Калифорния и ще ме спасиш, моето момиче! — промърмори Дилайт строго, имитирайки бавачката Стагс, което накара и двете да избухнат в смях, така че им трябваша най-малко пет минути да намерят ключовете за всички ключалки на вратата.

— Господи, навън наистина ли се съмва или ми се привижда?

— Наистина се съмва, а това ми напомня за една стара песен... онази за момичетата от Бродуей... Какво ли съм направила с обувките си?

Сара се строполи върху куп възглавници, вече полузаспала и едва чуваща думите на Дилайт:

— Още са на краката ти, глупачке!

После звънна телефонът, Дилайт изтича да се обади от спалнята и сякаш говори с часове, така че Сара наистина заспа и остана там,

докато я събуди слънцето, струящо през жалузите. Болеше я главата, а миризмата на запарено кафе и прегорели филийки я удари в носа. Защо Дилайт постоянно прегаряше филийките?

— Хайде ставай, хлапе!

Отгоре ѝ беше метнато одеяло и Сара зарови глава под него, като надаваше протести.

— Хайде, мила! Имаме работа. Трябва да си съберем багажа и да направим резервации, а... не искаш ли да разбереш какво ми каза Карло? Ха! Знаех си, че съм права за онзи кучи син, брат му! Е, нека да разбере, че не е толкова умен, за колкото се мисли! Хей...! — Одеялото беше издърпано, откривайки рошовата тъмна коса на Сара и лицето ѝ с размазан грим, а Дилайт каза успокояващо: — Трябва ти само кафе и два аспирина и ще се справиш! Ще ти ги донеса, става ли? А след това можеш да чуеш... трябва да поговорим, Сари. И... да направим план! Нищо няма да се обърка, чуваш ли? Защото ще се самоубия, ако това стане!

— Това, което не разбирам — каза Сара по-късно, докато седеше полегнала върху кухненската маса и притискаше с длани слепоочията си, — е дали това е план А или план Б... и как се оставих да ме въвлечеш в него! — Опитът ѝ да се пошегува прозвуча фалшиво дори и в собствените ѝ уши.

— Е, ти наистина обеща и сега не можеш да се отметнеш — каза Дилайт студено. — Освен това, ако беше пила витамини като мен, сега нямаше да си махмурлия. Моля те, внимавай, сладурче, това е много важно, въпрос на живот и смърт, на моята смърт, ако нищо не излезе, а ти не би искала това, нали?

— Не... — промърмори Сара послушно. А после с подчертано усилие: — Аз наистина се опитвам да внимавам, но защо не дадем възможност на главата ми да спре да блъска като ковашки чук? Много ми е трудно да те слушам.

— Аспиринът ще подейства след няколко минути, обещавам ти! А докато чакаме, ще ти разкажа отново всичко. Този път по-бавно. Може да попие в подсъзнанието ти, а?

Планът на Дилайт наистина изглеждаше прост и ясен, с изключение на това, че — и Сара потрепери при тая мисъл — през следващите няколко седмици тя трябваше да се представя за сестра си. Всичките ѝ слаби опити да възрази бяха отхвърлени, като ѝ беше

напомнено, че тя по никакъв начин не би могла, не трябва да се измъква сега. Не и след като е обещала...

— Само за да заблудим Марко, мила! Да спечелим време, така че да не може да ни спре. Той е твърдо решен да ни раздели и това, че внезапно изпраща Карло точно в пущинаците на Аржентина, наистина го доказва! О, всъщност казал на Карло, че няма да позволи — да позволи, виж ти! — член на семейството му да има нещо общо с такива като мен!

— Не може да бъде!

— Може, и още как! Той е самодоволен и ограничен, а също и лицемер! А от Карло знам, че брат му има десетки любовници по целия свят. Но само защото е няколко години по-малък и все още не се разпорежда със своя дял от парите на баща им, Карло е принуден да прави това, което Марко нареди. Той беше бесен, когато разбра че живеем заедно и отпрати всевъзможни заплахи.

— Честно, Дилайт, сигурна съм, че човекът не би посмял... а освен това — не исках да казвам това, но се налага — защо Карло просто не се противопостави на брат си и не откаже да отстъпи? В крайна сметка не е дете и ако единствено парите на брат му го карат да се подчинява, защо не си намери работа?

— Ти не разбираш! — избухна Дилайт. Тя закричи из малката кухня като сърдита млада пантера. — Карло не го е грижа за парите — след година-две ще наследи много. Той просто е разтревожен. Познава брат си, разбираш ли, и знае колко е безскрупулен. Той ще... не се смей, той ще накара да отвлечат Карло, ако трябва. Или... или ще направи така, че на мен да ми се случи нещо ужасно. И този път не драматизирам, кълна ти се! Този мъж е абсолютен, шибан тиранин от стария тип — той е от Средновековието! Всичко е от тази буйна сардинска и сицилианска кръв! О, баща им причинил смъртта на първата си жена, защото мислел, че има любовник!

— И искаш от мен да се срещна с такъв човек?

— Кой говори за среща? Мила Сари, само трябва да се правиш на мен няколко седмици. Да ходиш там, където аз ходя и правиш това, което аз правя. Така той ще си помисли, че все още съм в града и ще спре да се притеснява, че бих могла да избягам, за да се срещна с Карло някъде другаде.

Сара каза малко мрачно:

— А когато разбере, че е станало точно така и аз съм го направила на глупак... дали ще ми се случи някой нещастен инцидент, как мислиш?

— О, разбира се, че не! Ти си порядъчната в семейството, той никога не би направил нещо на теб. А и не е задължително да научи всичко. Можеш просто да си станеш отново ти и никой няма да разбере.

— Не е толкова лесно! — опита се да предупреди сестра си Сара, изпитвайки някакво странно усещане — което нямаше нищо общо с махмурлука ѝ — че нещо непременно ще се обърка. Макар че звучеше измамно просто, планът на Дилайт се основаваше изцяло на нейната роля в маскарада — а как за бога би могла да се прави на Дилайт цели две седмици? С изключение на външната прилика, наследена от майка им, те бяха две напълно различни жени.

Сблъсквайки се с мълчаливото упорство на Дилайт, Сара опита отново:

— Скъпа, помисли много внимателно! Искам да кажа, че ако този мъж е... толкова умен, колкото казваш, и ако те е проучил, сигурно ще знае за мен. Ако случайно разбере, че и аз съм в Лос Анджелис, че живеем в един апартамент...

— Нищо такова няма да разбере! — каза победоносно Дилайт. — Съжалявам, скъпа, но не можем да бъдем заедно в апартамента ми. Ще отидеш на общежитие, или на хотел, ако не можеш да понасяш тая мисъл. И няма да ни виждат заедно. А що се отнася до другите ти възражения, защо ще го е грижа дали имам полусестра или не. Не му се е налагало да ме проучва чак толкова — всъщност аз никога не съм крила живота, който съм водила, нали? Не, ще стоим далеч една от друга и ще водим различен живот. Ти ще бъдеш много тиха и незабележима, а аз ще направя така, че да ме виждат навсякъде, докато дойде моментът да се сменим, и тогава...

Хващайки се за сламка, Сара каза неуверено:

— Но... а филмът? Помниш ли, каза ми, че си получила малка роля в сериозен филм — толкова беше въодушевена от това! Няма да я откажеш, нали?

Дилайт се ухили дяволито.

— Да я откажа? Не, по дяволите... това не би било в мой стил! Но ако снимките не започнат скоро — замисляла ли си се някога

сестричке, дали си наследила нещо от таланта на мама Мона?

3

Лос Анджелис през есента беше по-горещ, отколкото Сара изобщо би могла да си представи, въпреки че беше предупреждена. И най-тънките ѝ памучни летни дрехи не бяха подходящи за изгарящата горещина, която сякаш се просмукваше до костите ѝ и я лишаваше от обичайната ѝ жизненост и енергичност, а изглежда и от волята ѝ. Защо иначе щеше все още да се съгласява, и то почти без никаква съпротива, с щурия план на Дилайт? Защото това си беше чиста лудост — цялата идея, че двете биха могли да измамят един твърдоглав, хладнокръвно арогантен италиански магнат, който е бил достатъчно умен и безскрупулен да натрупа сам огромно богатство. Сара няколко пъти се опита да каже това на сестра си, но Дилайт не искаше да чуе.

— Разбира се, че нашият план — моят план — ще успее и само да си посмяла да мислиш друго, чуваш ли? Ще успее, защото така трябва, това е всичко. Полудявам от това, че не мога да виждам Карло, нито да си говоря с него по телефона, докато е забит там някъде в пущинаците на Аржентина!

— Скъпа, мога да си представя какво ти е, но... това наистина звучи като история от роман! Ако твоят Карло така или иначе заминава сам, какво ти пречи... — Забелязвайки признаците на зараждаща се буря по изразителното лице на Дилайт, Сара въздъхна и завърши доста колебливо: — Е, не виждам как това чудовище големият брат би могъл да ти стори нещо! Нито пък какво точно би могъл да ти направи.

— Ти не го познаваш! — каза Дилайт мрачно. — Казах ти, че е способен на всичко, дори да организира някое удобно „произшествие“ с мен. Повярвай ми, Сара, това е единственият начин.

Това означаваше, че те всъщност не могат да се виждат и да бъдат заедно, както се надяваше Сара, когато уреди да учи в колеж в Лос Анджелис. Както и че, уплашена или не, тя просто трябваше да удържи на думата си — бързо да заеме мястото на Дилайт, когато сестра ѝ се измъкне, за да отиде при любимия си. Положението ѝ беше отчайващо мелодраматично, но поне можеше да се вкопчи в мисълта,

че мама Мона, каквато си беше романтична по душа, би одобрила напълно, точно както татко би бил абсолютно против, ако знаеше. Сара потрепери при мисълта, че той може да разбере. Тя установи, че ѝ се иска повече от всякога да не се беше съгласявала с лудия план на сестра си. Целият замисъл заприличваше все повече на сюжет от евтин шпионски филм, заснет в Холивуд, особено след като телефонът оставаше единственият начин за връзка между Сара и Дилайт. А Дилайт винаги се обаждаше от автомат, защото, както заявяваше съвсем сериозно: „Не бих се учудила, ако Марко подслушва телефона ми, само за да разбере дали аз и Карло поддържаме връзка!“

Дори разговорите им по телефона напомняха мелодрама, тъй като Дилайт постоянно даваше наставления на Сара за „ролята“ която скоро трябваше да изиграе.

— Караш го да звучи като „Мисията невъзможна!“ — възропта Сара и добави: — Предполагам трябва да съм благодарна, че престана да пушиш онези ужасно силни цигари — това е навик, който твърдо бих отказала да възприема дори заради теб, скъпа сестро!

— Е, Карло не одобряваше, че пуша... цигари, това е! — Дилайт не можеше да не се изкикоти, а после продължи търпеливо: — Добре, сега ми кажи как се казва фризьорът ми и какъв бакшиш му оставям.

— Не мислиш ли, че всичко това е малко... смешно? Марко никога не те е виждал и вероятно не знае нищо за твоя... твоя фризьор, нито за любимия ти ден за пазаруване във „Фиоручи“ — а и едва ли го е грижа! — Гласът на Сара издаваше напрежение. — Честно, Дилайт...

— Ти не знаеш нищо за големия брат на Карло! — отвърна Дилайт упорито. Сара дори можеше да си я представи как смръщва вежди и нацупва устни. — Той е от тези, които не пропускат нищо. Шегуваш ли се? Сигурно ме е проучил изключително подробно. Сара, — гласът ѝ леко затрепери, — просто трябва да внимаваш какво ти говоря и да не сваляш гарда нито за миг, разбираш ли? Колкото по-дълго той си мисли, че ти си аз, толкова по-дълго ще бъдем в безопасност Карло, аз и... нероденото ни дете!

Това беше козът на Дилайт и, както тя несъмнено беше предвидила, той сложи край на всички по-нататъшни доводи на Сара, като веднага извади на преден план цялото ѝ съчувствие и страстно желание да закриля.

— Защо не ми каза по-рано? О, скъпа, какво преживяваш само! А и аз ти създавам толкова неприятности! Можеш да спреш да се притесняваш, няма да те подведа и ще държа настрана този гаден, коравосърдечен... гангстер колкото трябва. И, повярвай ми, преди всичко да приключи ще му дам да разбере. Боже мой! — В гласа на Сара внезапно се прокрадна закъсняло изумление. — Не мога да повярвам, че ще бъда леля, да не очаква човек!

По-късно, насаме, след като затвори и имаше достатъчно време да осмисли съобщеното набързо от Дилайт, Сара все още изпитваше известни съмнения относно ролята, която се беше ангажирала да играе. Не беше като да играе Офелия в постановката на „Хамлет“ на драматичния кръжок — а по онова време се разболяваше от страх преди всяко представление. Но тогава поне имаше реплики и ремарки, които трябваше да запомни, а сега трябваше да разчита единствено на инстинктите си и познаването на маниерите и начина на живот на сестра си. Както и на собствения си здрав разум, разбира се.

Още на следващия ден тя внезапно се оказа в ролята на Дилайт, а умът ѝ беше претъпкан с всевъзможните късчета информация и незначителни факти, които се очакваше да запомни. Трябваше да ги запомни и да доведе нещата до край.

Сара примигна с очи и се отдалечи от отворената плъзгаща се врата, която водеше към малка тераса с парапет от ковано желязо.

Веднъж Дилайт се беше похвалила „Оттук почти се вижда океанът...“ Как би искала Дилайт да е тук с нея сега! Или пък тя да е там, където ѝ е мястото, да играе тенис или да язди. По дяволите, беше забравила да провери дали Дилайт язди. Вероятно само някой Харли-Дейвидсън!

Звънът на телефона накара Сара да подскочи. Чувстваше се нервна и раздразнителна. И с пълно основание, напомни си тя храбро, като грабна слушалката, надявайки се това да е самата Дилайт. Но гласът от другата страна беше мъжки и звучеше завалено.

— Ехей... бебчо! Чух че си се върнала. А не ми се обади. Какво става? Да няма нещо ново?

Сара преглътна мъчително.

— Аз не... — Надяваше се, че звучи като Дилайт. По дяволите, ами сега? Никога не би могла да заблуди някой от наистина близките приятели и познати на Дилайт, но кой все пак беше този клоун?

— Хей, това съм аз, Анди! Добрият стар Анди, твоят страхотен жребец. Помниш ли последния път, когато го правихме?

Лицето на Сара стана яркочервено, въпреки твърдото ѝ намерение да не се шокира.

— Това беше за последен път, Анди. Довиждане! — измъкна се тя умно и затвори. Сара предпочиташе той да не се обажда отново. За по-сигурно откачи телефона. По-добре да е страхливка, отколкото да трябва да се примирява с такъв род неща!

За да не мисли твърде далеч напред, Сара направи план какво да каже, ако някой я попита защо не отговаря на телефона: „Трябваше да ставам рано, а знаеш, че не мога без моите осем часа сън! Така че...“

Тя прехапа устни, жилната от неприятен спомен. По дяволите, утре наистина трябваше да става необичайно рано. По някаква странна прищявка на съдбата тя, Сара, трябваше да се яви като Дилайт за първия снимачен ден на „Мохаве“ — новия филм с Гарън Хънт. Почти пророческите думи, които Дилайт ѝ каза преди да напуснат Ню Йорк, изплуваха в съзнанието ѝ под звуците на джаза по радиото, което беше пуснала в опит да се изолира от шума на улицата. „Не си ли се чудила, мила сестро, дали не си наследила нещо от таланта на мама Мона?“

— Е, добре — Сара се извърна леко и се вгледа в мрачното си, доста несигурно изражение, отразено в огледалото. Беше ли наследила нещо? Лицето, което я погледна от огледалото, дори не приличаше на нейното. Сара неволно вдигна ръка към косата си. Чудно колко различна я правеше „естествената“ прическа на Дилайт. Като изтри изражението си на уплашено зайче, Сара упражни дяволитата усмивка на Дилайт, която излагаше на показ една трапчинка. Това беше актьорска игра, нали? В сравнение с изпълнението на ролята на нейната поривиста, изменчива сестра, да се изправи пред камерите изглеждаше лесно.

На следващата сутрин се чувстваше като зомби, дремейки на задната седалка на лимузината, която някой се беше сетил да изпрати. Шофьорът изглежда я позна и отчасти за да се отърве от лукавите

усмивки и твърде многозначителните погледи в огледалото, Сара реши, че е по-безопасно да държи очите си затворени, докато пристигнат в студиото, където и да се намираше то. Тя предполагаше, че ще трябва да тръгнат по една от магистралите, за да стигнат там — вече беше открила, че всички правят така, само за да отидат от един район на Лос Анджелис до друг.

— Наистина ми хареса оня твой постер във „Фън енд Геймз“. Реклама на новия филм, в който участваш, а?

Лицето на Сара пламна, но гласът ѝ беше леден:

— Не.

Може би той щеше да разбере намека. Последва дълга пауза, през която тя почти заспа, знаейки, че пак се измъква.

— Уморена ли си?

— Хм.

Искаше ѝ се да беше млъкнал. Какво би направила Дилайт?

Като вдигна крака и ги протегна върху луксозната тапицерия на седалката, Сара каза, стараяйки се да наподобява сънливо мънкане:

— Бъди мил и ме събуди, когато стигнем.

Тя наистина заспа и се събуди, едва когато спряха на портала, за да бъдат проверени от униформената охрана. Лимузината спря елегантно пред мрачна постройка, която изглеждаше незначителна на фона на огромната като хангар снимачна площадка зад нея.

— Казаха, че първо трябва ви заведат при гримьорите. Късмет!

Чувствайки се малко виновна, Сара му хвърли бърза усмивка и едно „Благодаря — оценявам това, че ме оставихте да поспя!“

Той беше млад мъж и погледна след нея доста замислено, докато тя изчезваше в сградата. Определено не си приличаше много със снимките! Трудно беше да се каже дали под обемистия анцуг, който беше облякла заради сутрешния хлад, наистина се криеше онова чувствено тяло, за което беше жадувал. Но със сигурност би му харесало да разбере! Значи това беше Дилайт Адамс. Странно как всички те не отговаряха на очакванията, като ги видиш отблизо, особено рано сутрин!

— Дилайт!

Мъжът, който извика името ѝ и забърза към нея, имаше преждевременно състарено и тъжно лице — отличителна черта на британците. Спомняйки си от снимките кой е той, Сара си позволи да му се усмихне. Лу Вайсман беше и агент на майка ѝ и неотдавна се беше включил във филма по настояване на Мона, „за да се грижи за Дилайт“ по време на снимките на „Мохаве“.

„Лу постоянно се заяжда и понякога ме вбесява, но мисля, че наистина го харесвам,“ беше споделила Дилайт при една от техните „индоктриниращи сбирки“. „Поне съм сигурна, че не се опитва да ме сваля — по един или друг начин!“ И тя се изсмя на ядосаното изражение на Сара.

— Здравсти, Лу!

Той не отвърна на усмивката ѝ. Лицето му остана сериозно, а очите му я стрелнаха почти обвинително.

— Здравсти, Лу — ми казва. Само това. Сякаш не трябваше да вечеряме заедно снощи. А когато опитах да ти се обадя, не си беше вкъщи. Какво ще измислиш този път?

Тъй като очите му продължаваха да изучават лицето ѝ, Сара за миг изпита ужас да не би той да се догажда, че в крайна сметка тя не е Дилайт. Наложих да си напомни строго, че Дилайт и Лу всъщност не бяха се виждали откакто мама Мона го беше помолила да ѝ стане агент. Така че той в действителност не я позна.

— Изключих телефона. — Когато не си сигурен, казвай истината! Сара впери в него ясен поглед и после сведе очи. — Аз... преди известно време имах няколко досадни обаждания, а исках да поспя.

— Ха! — Тя не може да разбере по изсумтяването му дали ѝ повярва или не — но това всъщност нямаше значение, нали? Дилайт не би позволила на никого да я сплаши!

— Сигурно никой не ти е казвал, че времето на агента е ценно. Имам и други клиенти, които трябва да дундуркам, хлапе, не го забравяй!

— Като Гарън Хънт? Мм... той е страхотен! Ще ни запознаеш ли?

Сара си помисли, че всъщност невероятно лесно се превъплъщава в Дилайт и се поздравя за това. Тя погледна Лу предизвикателно.

За нейна изненада той поклати глава.

— Исусе Христе! Само за това ли можеш да мислиш? Трябва да съм луд да се захващам с теб — съсипах се от тичане да ти осигуря тази роля, за да можеш да си смениш имиджа. Може би ти трябва цяла фирма за връзки с обществеността, а не агент!

Сара сложи ръката си върху неговата и тя, също като гримираното ѝ лице, изглеждаше различно с дългите червени нокти.

— Хайде, Лу, бъди мил, моля те! Съжалявам за снощи, но наистина имах нужда от почивка. Бях... бях кълбо от нерви!

— По дяволите... какво ли само не търпя! Ти приличаш на майка си повече, отколкото съм предполагал, знаеш ли? Но повече не ми излизай с този номер, чуваш ли? Не мога да си позволя да си губя времето, госпожице Адамс!

— Съжалявам, наистина съжалявам. И обещавам да се държа прилично. Аз... аз реших да се променя. Нещо като... прераждане, знаеш.

Наблюдавайки промяната в изражението на Лу докато я гледаше преценяващо, Сара реши, че може би е пресирила нещата.

— Няма значение — каза той най-после с дрезгав глас. — Само им докажи, че съм бил прав да те пробутам за ролята на Фран, чуваш ли? Гледай да се представиш още по-добре, отколкото на пробните снимки, иначе ще стана за посмешище.

Тя все още продължаваше само да се навърта наоколо. Въпреки че трябваше да се явява рано всяка сутрин, за да се облече и да я гримират, можеше да не снимат никоя от сцените с нейно участие. Но да седи сгушена тихо в ъгъла на някоя голяма сцена, наблюдавайки актьорите и действието, не беше нещо съвсем ново за Сара, която няколко пъти в миналото беше гледала майка си „да си играе на преструвки“, както наричаше това като дете. Странно, но тя дори беше успяла да се пребори със сценичната треска, която я измъчваше цялата нощ.

Сара откри, че може да се смее — и то безгрижно — а това я изпълни с надежда: „Може би приличам на майка си повече, отколкото дори ти, Лу, би могъл да си представиш. Смятам да бъда добра в тази роля. Толкова добра, че всички ще се стреснат и ще ме забележат.“

Заснемането на кратката, но много важна любовна сцена между Гарън Хънт, който играеше ченге под прикритие и Дилайт Адамс в ролята на Фран, разглезено богато момиче, чийто баща е шеф на наркокартел, се проточваше.

— Какво, по дяволите, ѝ става на тъпата малка кучка? Преди се е събличала чисто гола пред камерата, а сега вдига шум, че трябва да си разголи циците. За бога, Лу, поговори с нея!

Докато режисираше тази сцена, Дан Реймънд беше на път да оскубе оредяващата си коса. Промяната в сценария беше направена в последния момент, но беше идея на Гарън, който сам продуцираше филма.

— Дан, знаеш дяволски добре, че Дилайт искаше тази роля, защото е сериозна — нещо различно от това, което е правила досега. Тя иска да покаже на публиката, че може да играе, а не само да се перчи и демонстрира хубави цици и дупе. Освен това в договора ѝ пише...

— Лу е прав, Дан. И аз съм сигурна, че Гарън няма да настоява повече — това беше само една идея, един поглед върху сцената от друг ъгъл. Знаеш какъв перфекционист е!

Кривата усмивка на Лу Вайсман беше признание за неочакваната подкрепа от страна на Сали Локууд, партньорка и съпруга на Гарън от петнадесет години. Бракът им беше един от най-стабилните в Холивуд, а Сали никога не проявяваше ревност, дори в случаите, когато Гарън наистина кривваше. Осведомените твърдяха, че точно затова успява да го задържи.

— Благодаря, Сал.

Тя се усмихна, докато гледаше как Дан се отдалечава с тежка стъпка.

— Няма защо. Знаеш, че Гарън си пада по женските гърди. И е искал да разбере дали нейните са истински. Мисля си обаче, че сега е

по-заинтригуван заради упорития ѝ отказ да си свали блузата за онази сцена... о, боже!

— Тя няма да излезе с него. Твърди, че е влюбена. В един млад мъж, за когото смята да се омъжи. Каза ми, че той е причината за... да го наречем, промяната във възгледите ѝ.

— Това е хубаво. А и тя наистина изглежда мила. Знаеш, че винаги съм харесвала Мона. Някога Гарън беше лапнал по нея — когато снимаха „Бианка“, помниш ли? Тогава бяхме младоженци и Мона му отказа. Не мислиш ли, че Дилайт наистина много прилича на нея?

— Да, винаги съм си падал по теб, казвал ли съм ти преди?

Докато настройваха осветлението, а гримьорът пудреше лицето ѝ, Сара гледаше как Сали и Лу се смеят непринудено. Щастлива е тази Сали — омъжена за мъж като Гарън Хънт... и толкова сигурна в него. Тя трябваше да се опита да забрави как се изчерви, когато Гарън каза крайно равнодушно: „Защо да не опитаме още веднъж — този път без блузата, а, сладурче?“

Сега той се приближаваше бавно към нея, повдигнал леко едната си вежда. Не ѝ беше сърдит, слава богу!

— Трябва да повторим това. И тъй като не искаш да си свалиш блузата, какво ще кажеш да разкопчееш едно-две копчета заради мен? — Очите му бяха наситено сини и Сара се почувствува почти хипнотизирана от бистротата им, докато той викаше над рамото ѝ, — Да опитаме по този начин, Дан. Захващам се с копчетата, докато ѝ говоря — не се притеснявай, скъпа, ще оставим зърната покрити — и така по-лесно ще преминем нататък.

Дилайт нямаше да се смути! Дилайт сигурно щеше равнодушно да свали блузата си, без значение кой гледа. Сара прехапа долната си устна и гримьорът веднага се втурна да оправи червилото ѝ, като издаваше сърдити звуци на неодобрение.

Тя се опита да срещне развеселения синеок поглед на Гарън с безразличие.

— Добре. Тишина, моля!

Това беше шести дубъл и ако е рекъл бог, щеше да е последен. Тя можеше да играе. Актьорството беше само една въображаема игра — шаради, пантомими, преобличане в дрехи за възрастни, както в детството ѝ. Благодарение на Мона това беше в кръвта ѝ. И както беше

обещала на Лу, щеше да го докаже на всички — най-вече на Гарън Хънт!

Беше странно как въображаемата игра можеше да се превърне в реалност, особено ако наистина се стараеш да повярваш. Сара, която беше срамежлива по природа и сравнително неопитна, изчезна някъде зад по-яркия и самоуверен образ на Дилайт, която от своя страна играеше Фран — объркана млада жена, израснала, грабейки от живота прекалено много и прекалено бързо. Дилайт би могла да бъде роднина на Фран, щеше да знае как точно би реагирала Фран на този вълнуващ, опасен мъж, който сякаш прозираше зад невинно предизвикателната ѝ фасада.

Времето сякаш се втурна покрай нея на вълни от светлина, цвят и топлина. Сара изгуби усещане за своето аз, макар после да предположи, че е направила всичко, което се искаше от нея, дотам, че да отвърне на целувката, която едва ли беше на ужким, защото разтвори насила устните ѝ, притискайки ги до болка и заглушавайки инстинктивния ѝ протест. Когато примигна, връщайки се към реалността, тя видя насмешливия поглед на Гарън — тези негови сини очи сякаш проникваха през тънката коприна на блузата и виждаха ускорения ритъм на сърцето ѝ.

Сара започна да се закопчава с треперещи пръсти, надявайки се, че Гарън няма да забележи. Господи, той беше оставил неразкопчано само едно копче!

— Е! — каза той полугласно, с очи все още вперени във влажното ѝ, зачервено лице. — Може би бихме могли да изиграем това отново по-късно, с някои малки промени? Ще ти се обадя, скъпа.

— Да! — отвърна тя прекалено бързо, надявайки се да е прозвучало достатъчно небрежно. Разбира се той нямаше предвид това — а и във всеки случай не знаеше номера ѝ. Но тя получи една хубава истинска целувка от Гарън Хънт — нищо чудно, че жените бяха луди по него.

Наоколо се изпълни с хора, а Гарън беше изчезнал. Сара изпита облекчение, когато Лу дойде да я отведе.

— Беше направо страхотна, хлапе! Тази роля би могла да бъде начало на новата ти кариера, ако го искаш.

— Господин Хънт... Гарън направи нещата по-лесни за мен.

Сара установи, че отговаря механично, съзнавайки, че би трябвало да вложи повече въодушевление. Но искаше само да се скрие някъде и да анализира чувствата си. Ами ако Гарън открие номера ѝ и се обади? Какво би направила тогава? Нямаше голям опит с целувките, а и тази определено беше различна! Тя все още чувстваше краката си омекнали. А — о, по дяволите, той естествено си мислеше, че тя е Дилайт. Дали си мислеше...?

— Дилайт, запознай се със Сали Локууд. Тя е стара приятелка на Мона.

О, Боже! Жената на Гарън! Сара се надяваше, че не се е изчервила виновно.

— Беше много добра, мила. Радвам се, че не позволи на Гарън да те тормози!

— О... благодаря ви! Надявах се да не ми проличи колко съм нервна.

— Предполагам, че на всички ни се налага да се борим с това. Ръцете ми винаги стават ледено-студени преди да се изправа пред камерата, освен това се знае, че съм си забравяла репликите.

— Не много често! Здравсти, Сали, Лу и...?

— Това е Дилайт Адамс. Пол Друри, нашият изпълнителен продуцент. Пол, скъпи, какво те води тук толкова рано?

Едрият набит мъж с черна къдрава коса приличаше на бивш футболист и вероятно беше такъв. Той кимна на Сара и ѝ хвърли любопитен, малко остър поглед, преди да се наведе над стола на Сали, за да я целуне по бузата.

— Пари, какво друго? Този филм надхвърля бюджета и си мислех да напомня на Гарън за това, а също и да го представя отново на един стар приятел, който има желание да инвестира един-два милиона в „Мохаве“, така че в крайна сметка можем да си позволим външни снимки за онези сцени с преследването.

— Това е чудесно, Пол! Освен това Гарън ще бъде склонен на отстъпки — може би в крайна сметка ще получи моите диамантени обици!

Чувствайки се като натрапник и почти решила как да реагира, Сара леко махна с ръка на Лу и тръгна да се отдалечава.

— Хей! Не толкова бързо, госпожице Адамс!

От небрежното кимване няколко минути преди това Сара не беше останала с впечатлението, че Пол Друри наистина я е забелязал. Но изведнъж погледите на всички се спряха върху нея и Сара усети издайническата руменина по бузите си.

— Приятелят, за когото говорех... той иска да се запознае с вас. Голям ваш почитател е!

— О? — Тя онемя от смущение. Сега вече наистина знаеше какво означава това. — Е...

Сара погледна към Лу, но той не се интересуваше от нея. Цялото му внимание изглеждаше ангажирано със Сали Локууд.

Как би реагирала Дилайт? В известно отношение да се преструваш на някой друг изглеждаше по-лесно. Сара отметна глава и с припомнен жест прокара нетърпеливо пръсти през косата си и я отметна от лицето си, отправяйки нахална, предизвикателна усмивка.

— Е, защо не? Кой е този ваш приятел? Трябва да съм извънредно мила с него, нали, особено ако ще влага пари в нашия филм?

Пол Друри огледа Сара с преценяващ поглед, докато тя продължаваше да се усмихва. Добре, че не можеше да прочете мислите ѝ. Ако този стар приятел прилича на него...

— Той е много богат, госпожице Адамс. Освен това би искал довечера да ви заведе на вечеря — ако вече не сте ангажирана.

Сара реши, че определено не харесва Пол Друри. А сигурно нямаше да хареса и богатия му приятел. Но Дилайт би приела такава покана и щом се правеше на Дилайт...

— Всъщност смятах само да си измия косата. Но...

— Гарън говореше за разширяване на ролята ви. Знаете какво — повече реплики, повече действие. А след като осигурихме финансирането, мисля, че можем да си позволим допълнителен метраж. Ще говоря с Лу за това, нали? А за вечерята — осем часа удобно ли ви е? С жена ми бихме могли да ви вземем.

Сара едва се удържа да не повдигне вежди. Канеха я на порядъчна вечеря? Май беше преценила грешно Пол Друри. А ако не, все пак щеше да ѝ достави удоволствие да покаже на всички, че Дилайт Адамс не е момиче за една нощ!

Сара се усмихна сдържано.

— Ще бъде много мило от ваша страна, господин Друри. Моята... моята кола е на сервиз в момента.

Докато му даваше адреса си, тя си мислеше с ужас, че никога, ама никога не би могла да се оправи в Лос Анжелис, какво остава да шофира с небрежна самоувереност при натовареното движение в пиковите часове. Дилайт беше оставила малкия си „Фолксваген“, но ако зависеше от Сара, той щеше вечно да си стои в гаража.

Този път друга лимузина с друг шофьор щеше да я откара в къщи — по-възрастен мъж с посребрени коси, който почти не отрони дума, освен да я попита за адреса ѝ. Сара се отпусна с въздишка на тапицираната с велур седалка, като протегна крака, благодарна за почивката. Благодарни на бога за климатика и леката музика. Тя намери станция с класическа музика и положи усилия да се отпусне, искайки в този момент да не се беше съгласявала с вечерята. Сутринта беше достатъчно напрегната — защо доброволно се беше съгласила на допълнителни мъчения?

„Но ти можеш да играеш, Сара! Всички казаха, че си добра, нали? Дори Гарън Хънт...“

Тази мисъл я накара да се изправи, спомняйки си как я беше целунал, сякаш наистина искаше точно това — как я беше погледнал с тези свои светлосини очи, сякаш... сякаш искаше да я целуне пак и да не спре дотам!

Още като малко самотно момиченце в голямата къща, чувствайки липсата на своята добра, лекомислена, ухаеща на парфюм майка, Сара беше свикнала да разговаря наум със себе си. Сега тя си отпрати строго предупреждение: „Той е женен мъж, не забравяй това, глупачке! А и ти вече не си хлътнала по него тийнейджърка. Целувките, дори такива като днешната, вече не значат нищо, особено за мъж като Гарън Хънт, който може да има всяка жена, която си пожелае. По-добре спри да мислиш за това, ако имаш представа какво е добро за теб!“

В малкия апартамент беше горещо и задушно и Сара побърза да отвори стъклената врата, водеща към малката тераса, но навън не беше много по-хладно. Лос Анджелис беше обгърнат от розова мараня,

която правеше хълмовете в далечината неясни и нереални. Шумът от улицата изглеждаше по-силен тук, горе, а някой от съседите беше пуснал едно от модните диско парчета и така беше усилил басите, че ритъмът сякаш пулсираше в слепоочията ѝ.

Като влезе отново вътре, Сара включи климатика, съблече се и се протегна, наслаждавайки се на усещането за свобода на тялото си. Колко чудесно би било в този момент да се разхожда гола и да чувства милувката на хладния въздух върху кожата си. Но тя не беше Дилайт и все още не беше постигнала нейната освободеност, затова се задоволи с чифт много къси дънкови шорти и бюстие с гол гръб, които всъщност бяха на сестра ѝ.

Пол Друри и съпругата му щяха да дойдат да я вземат в осем за късна вечеря и тя имаше на разположение няколко часа да си почине и прегледа вестниците. Защо Дилайт нямаше никакви книги? Само списания, до едно стари.

Като си наля леденостудена минерална вода „Перие“ с няколко капки лимон, Сара се сви на кушетката и направи равносметка на обстановката и обстоятелствата, опитвайки се да потисне нарастващото чувство, че това не беше лъжица за нейната уста. Нямаше как да пренебрегне факта, че двете с Дилайт бяха много различни във вкусовете и начина си на мислене. Колко дълго щеше да издържи на този смешен маскарад?

Когато прозвуча електрическият звънец, Сара имаше леко главоболие и не беше стигнала до никакво решение на дилемата си. По дяволите този глупав домофон! Тя все още не знаеше точно кое копче да натисне!

Гласът, който отвърна на колебливото й „Ало?“, беше дрезгав и непознат и тя трябваше да повтори процедурата няколко пъти, преди да разбере какво точно й казват. Все едно, че слушаше един от онези стари радиоапарати, които постоянно пращяха и прекъсваха на фона на атмосферни смущения.

— Госпожица Адамс? Пол Друри... мен да ви взема.

Шофьорът му? Още една лимузина на студиото?

— Слизам веднага! — извика Сара в домофона, чувствайки, че настръхва. Пол Друри по-добре да бъде с жена си!

Тя спря да се погледне още веднъж в огледалото, преди да загаси лампата. Много грим, естествено, но не прекалено крещящ. Рокля на Калвин Клайн от коприна на цветя, с тънки презрамки, която стигаше точно под коляното. Огромни обеци на Елза Перети с форма на сърце и още едно на тънка златна верижка на шията. Обувки с много високи токове — ще има късмет, ако не си счупи врата!

Дилайт не беше казала нищо за дрехите и докато премятеше през рамото си тънката каишка на диско-чантичката си, модел на Луи Вютон, Сара се надяваше, че не е прекалила. Но Дилайт все пак носеше хубави дрехи и бижута, главно вечер или когато отиваха на места като „Реждинс“ в Ню Йорк. Каквито и да бяха очакванията на господин Друри — или на жена му — тя се надяваше да бъдат приятно изненадани.

Фоайето на блока беше малко и непредразполагащо, с увехнали растения в керамични саксии и грозни столове, наредени със захлупени облегалки около маса с ламиниран плот. Високият мъж, който стоеше там, прелистваше старо списание, което захвърли небрежно при излизането на Сара от асансьора.

Този определено не беше нечий шофьор! Богатият приятел на Пол Друри? Мислите на Сара се оплетоха, когато погледът ѝ срещна чифт черни като въглени очи, които сякаш се врязаха в нейните. Той със сигурност не беше американец — поне не приличаше на американците, които беше виждала досега. Костюмът му беше небрежно елегантен, очевидно шит по поръчка, защото му прилягаше точно, без да бъде прекалено прилепнал. Косата му беше черна като нощта и леко къдрава, нито прекалено къса, нито прекалено дълга. Но впечатляващо добрият му външен вид се нарушаваше от студените, груби черти на тъмното лице — арогантната извивка на ноздрите и дори гласа с акцент, който каза остро:

— Тук няма дежурен портиер, госпожице Адамс? Това не е безопасно в град като този, нали?

Сара го беше зяпнала невъздържано, когато думите му я върнаха към действителността и към ролята ѝ.

— Съвсем безопасно е — и защо да не бъде? Нямаше да влезете тук, ако не бях отключила входната врата отгоре. А вие казахте, че ви изпраща Пол Друри...

Той беше от онзи тип непоносимо арогантни мъже, които разбира се не вярваха в компромисите. Тя долови това в повдигнатата черна вежда, още докато отбелязваше безпомощно леката вдлъбнатина на брадичката му.

— Все забравям, че вие, американките, до една сте самоуверени. Извинете ме, госпожице Адамс! Да, аз казах на Пол, че ще дойда да ви закарам до ресторанта — жена му Моник винаги закъснява.

Беше ядосана на себе си, най-вече задето го беше зяпнала като зашеметена от любов тийнейджърка, и отвърна рязко:

— Надявам се, че господин и госпожа Друри ще бъдат там. В крайна сметка, господин...

Тя веднага съжали за изплъзналите се думи, виждайки как се стягат мускулите на това грубо, сурово лице. В очите му лумна пламък, при което ѝ се прииска да побегне, преди те да са станали каменно непроницаеми като две късчета обсидиан.

— О, госпожице Адамс, вие се притеснявате, че не са ни запознали официално? — Измамно мекият му тон напомни на Сара за кадифената лапа на голяма котка миг преди да стрелне нокти към жертвата си. — Знаете ли, тъй като Пол ми каза, че сте се съгласили да

се видим на вечеря, аз естествено реших, че нямате нищо против да се срещнете с непознат, който е почитател... на вашите таланти. Както и да е, моля, позволете ми да ви се представя. Аз съм дук Ди Кавалиери.

Официалният му поклон, докато целуваше безчувствената ръка на Сара, беше изпълнен както трябва, но устните му пареха като огън студената ѝ кожа и тя едва се удържа да не си издърпа грубо ръката.

Тя беше стъписана, а той се усмихна, сякаш напълно осъзнаваше и се наслаждаваше на нейното объркване — едно повдигане на устните, което би могло да бъде и подигравателно.

— Вие очевидно сте госпожица Дилайт Адамс, нали? И тъй като това е Америка, където хората не са така официални, както в Европа, можете да ми казвате Рикардо — а ако ми позволите, аз ще ви наричам Дилайт. Такова необичайно име — като обещание...

— Боя се, че то... то просто е едно от хрумванията на майка ми! — Съвземайки се най-после, Сара се постара да звучи спокойно и хладнокръвно, докато той я гледаше с усмивката на хищник, сигурен в пляката си. Е, ще види той! А тя няма да обръща внимание на последните му думи, в които се съдържаше непристойно подпитване! Трябва да възприеме невъзмутимата дързост на сестра си и да го постави на място. Тя се нацупи леко, поставяйки ръка върху неговата и усети как стоманените мускули се напрягат при докосването ѝ.

— Вижте, съжалявам, ако съм била груба, но в този град едно момиче се научава да бъде предпазливо, ако знаете какво имам предвид. Много мило, че дойдохте да ме вземете... Рикардо. Можем ли за започнем наново отгук?

Цял дук? Истински ли беше? И Пол Друри беше казал богат — а тя си мислеше, че това, което е останало от италианската аристокрация, в по-голямата си част няма пари.

— Можем да започнем откъдето пожелаете, Дилайт. — Още една от тези хапливи забележки, помисли си Сара войнствено и усети как гневът ѝ се надига. Но тя не протестира, когато той я хвана здраво за лакътя и я поведе към колата си, пазена от възхитен тийнейджър, който пое дискретно подадената му от Рикардо банкнота, без да откъсва очи от лъскавото Ламборгини.

— Удоволствието беше мое, господине. Готина машина!

— Да, но трудно се кара тук, в Лос Анджелис. — Докато помагаше на Сара да седне, пръстите му за миг докоснаха кожата ѝ и

тя беше доволна, че той не може да долови неволното спиране на дъха ѝ. — Такава машина трябва да се кара много бързо, особено тази, защото съм пригодил мотора за състезания.

— Състезавали ли сте се с нея?

— Няколко пъти. Но не в тази страна. Още не.

— Е, късмет!

Докато потегляха, Сара не се сдържа и измърмори:

— Дук — демократ?

Съсредоточен върху движението, той не погледна към нея, но тя по-скоро долови, отколкото видя лекото свиване на раменете му.

— Имаме нещо общо. Любовта към хубавите машини и към риска.

— Е, радвам се, че я пазите за пистата. Шофирането в Лос Анджелис крие достатъчно рискове — особено в пиковите часове!

— Зависи от шофьора, разбира се. Карате ли кола... Дилайт? — Тя си помисли, че той назова името ѝ с известно нежелание — може би звучеше прекалено натруфено и несериозно за неговия вкус!

— Боя се, че само един обикновен, прост Фолксваген, — каза Сара, свивайки рамене. — Още не мога да си позволя нещо такова.

— О, но може би се надявате да можете някой ден?

В тона му нямаше нищо особено, но Сара усети, че се напруга. Имаше чувството, че по някаква непонятна причина той си играе с нея на котка и мишка. Тя се постара да прозвучи нехайно.

— Разбира се. Нали всеки има мечти. Но мисля, че бих се спряла на Мерцедес — бяла лимузина с гюрук.

— А — ако мога да попитам, без да изглеждам любопитен — какви са другите ви мечти? Сигурен съм, че за хубава млада жена като вас не е трудно да получи, каквото иска.

— Е, аз наистина се опитвам да мисля позитивно! — потвърди Сара безгрижно. С желание да смени темата, тя бързо добави: — Къде ще вечеряме?

Този път тя забеляза, че той ѝ хвърли бърз поглед, преди отново да насочи вниманието си към движението.

— Отседнал съм в „Ермитаж“ — знаете ли го? Хотел в европейски стил и с отличен ресторант, който е само за гости на хотела... и за техни гости, разбира се. Пол и Моник би трябвало вече

да ни чакат в апартамента ми и след едно питие всички ще отидем да вечеряме.

Всички подозрения на Сара отново изплуваха на повърхността.

— Отиваме в... хотелския ви апартамент?

Тя чу как той въздъхна нетърпеливо.

— Госпожице Адамс, не знам какво ви се е случило, че сте толкова... как да кажа, предпазлива? Но ви уверявам, че нямам никакво намерение да ви подмамвам в апартамента си, за да ви прелъстя. Повярвайте ми, Пол и Моник ще бъдат там, а ако не са, можем да им оставим бележка и да отидем направо в „Кафе Рус“, ако това ще ви накара да се чувствате по-... сигурна.

Сара беше благодарна, че той не може да види как лицето ѝ пламна. Той беше арогантен, невъзможен и тя мразеше начина, по който я караше да изглежда смешна, „унижаваше я“, както би се изразила Дилайт.

— Напълно съм способна да се грижа за себе си, благодаря ви!

— каза тя ледено. — Освен това съм сигурна, че средностатистическият масов убиец или изнасилвач не вози жертвите си в Ламборгини!

— О, но вие имате право да бъдете предпазлива. Чувал съм, че прочутият Джак Изкормвача бил не някой друг, а самият наследник на английския трон!

Сара изскърца със зъби.

— Колко интересно! Сигурна съм обаче, че никоя от жертвите му не е знаела карате. Аз случайно имам черен пояс.

— Това наистина е възхитително. Вероятно бихме могли да потренираме заедно някой път? Аз също имам черен пояс. Пети дан.

„Толкова с блъфирането! Запази спокойствие, Сара!“

— Благодаря, но през повечето време съм ужасно заета, а инструкторът ми...

— О, но аз съм и правоспособен инструктор. И тъй като Лос Анджелис изглежда доста опасен град за сами привлекателни млади жени като вас, вероятно бих могъл да ви науча на няколко полезни номера, които ще ви помогнат да се защитите срещу други майстори на карате?

— Предпочитам да не го правите. Занимавам се с това само за удоволствие.

— Разбирам. Какви други спортове харесвате? — Трябва да беше чул гневното ѝ възклицание, но продължи спокойно, хвърляйки само бегъл поглед към нея: — Всеки ден виждам през прозореца си хора да се занимават с джогинг. Това ли е модата сега?

Спомняйки си за ролята си, Сара отвърна кратко:

— Всъщност не обичам да ставам рано, освен ако не го изисква работата ми. А джогингът е прекалено динамичен за мен.

Досега трябваше да са стигнали до хотела. Дали той нарочно не караше бавно? Или я взеше по заобиколен път, за да я измъчва с иронични двусмислени въпроси?

— Освен това джогингът не е най-ефектният вид спорт, предполагам. Цялото това пухтене и потене!

— Но си мисля, че може би обичате да танцувате. Прав ли съм? Диско, например?

На това място тя едва не се издаде.

— Аз не... всъщност обожавам танците, но не ходя много често. Не мога да си позволя да стоя до късно, когато на другия ден трябва да ставам в ранни зори.

— Звучи сякаш не си поемате дъх от работа! Срамота е, с име като Дилайт^[1].

Тя реши да пропусне последното и вместо това отговори:

— Радвам се, че харесвате името ми. То е доста необичайно, нали? Мона ми каза, че когато я попитали как ще се казвам, била попрекалила с шампанското и портокаловия сок!

— Мона?

— Майка ми. Мона Чарлз. Не е от майките, към които се обръщаш с „мамо“ или „майко“!

— Разбирам. — По някаква причина гласът му прозвуча тъжно, но поне престана с мъчителните въпроси и с лека въздишка на облекчение Сара забеляза пред тях хотела.

Почти съм сигурна, че не го харесвам, помисли си Сара. Но какъв странен, сложен мъж! Пълен с противоречия — в един момент, тя можеше да се закълне, че той флиртува с нея, правейки онези многозначителни забележки, а в следващия миг сякаш я подлагаше на разпит с някакъв сарказъм в гласа. Защо беше поискал да се запознае с нея? Как би могъл да е неин почитател, както се бе изразил Пол Друри?

Изведнъж Сара осъзна, че дук Ди Кавалиери беше готов на всичко, за да се запознае не с нея, а със сестра ѝ. С Дилайт, чието име изглежда го очароваше. Име, криещо обещания, както беше казал, малко след като се запознаха.

— Пристигнахме. — Преди някое от момчетата в червени униформи да се втурне да ѝ отваря вратата, той вече се бе навел над нея, за да го направи сам. Докосването на твърдата му ръка до гърдите ѝ беше за Сара като токов удар, който я разтресе от главата до петите. Дори след като усмихнатият младеж ѝ помогна да излезе от колата и тя стоеше на осветения тротоар, чакайки Рикардо да дойде и да я поведе към хотела, Сара имаше усещането, че е била гола и че докосването му е било преднамерено. Искаше да го зашлеви и да избяга, но стоеше там, външно спокойна, докато той отново я хвана за лакътя и каза с дълбокия си дрезгав глас:

— Ела.

И тя се остави да я поведе против волята ѝ.

---

[1] delight — наслада, удоволствие; радост — Б.пр. ↑

Първоначалното ѝ чувство на облекчение, когато Сара разбра, че Пол Друри и жена му ги чакат в апартамента на дука, бързо прерасна в напрегната бдителност. Семейство Друри не би могло да ѝ бъде от полза, в случай че имаше нужда от помощ. Двамата очевидно бяха твърде впечатлени от съчетанието на титла с пари! Но все пак бяха там и Сара беше благодарна, когато след обичайните любезности Моник реши, че умира от глад.

Моник Друри изобщо не отговаряше на представата за името Моник, помисли си Сара безразсъдно. Двете се бяха оттеглили в дамската тоалетна и Моник — висока, кльощава, с леко приведени рамене — правеше безуспешен опит да вчесе правата си руса коса, подстригана без особена фантазия.

— Наистина трябва да си сменя фризьора. Вие при кого ходите?

Спомняйки си какво ѝ беше казала Дилайт, Сара се ухили.

— Една приятелка-лесбийка ме прави в свободното си време.

— О, така ли?

Очите на Моник в огледалото бяха изпълнени с удивление. „Колко детинско,“ помисли си Сара. „Е, не ме е грижа, дори и наистина да съм я шокирала! Тя е невероятно вулгарна и превзета! Държи всички да знаят откъде са дошли парите в семейството.“

През цялата първа част на проточващата се до безкрайност вечеря се чуваше само „Така казваше татко“ и „Така правеше татко“. Пол Друри седеше, потънал в ледено мълчание, а дук Ди Кавалиери се беше облегнал назад и върху мрачното му лице играеше саркастична, преценяваща усмивка. Сара почти долавяше мислите му: „Типична американка!“ И се чувстваше ужасно, защото преднамерено беше подтикнала Моник към самохвалство.

— Трябва да отида до тоалетната. — Безсрамно бягство от изпитателно втренчените очи на Моник. Но какво я интересуваше мнението на Моник?

Това, за което Сара се опитваше да не мисли, беше дук Ди Кавалиери и смесените чувства, които бе успял да събуди у нея, до голяма степен против волята ѝ. Нямаше никаква полза да си повтаря, че изобщо не го харесва. Истината беше, че се чувстваше като птица, хипнотизирана от змия — почти не можеше да откъсне очи от него. У него имаше нещо диво и примитивно, едва прикрито от лустрото на любезна вежливост, наложено от цивилизацията. А и той се отнасяше с нея като с парализирана плячка, която не можеше да му избяга — с високомерна галантност, зад която не се криеше нищо друго. Защо изобщо беше пожелал да се запознае с нея? Защо беше настоявал и използвал хитрост, за да уреди тази среща? Само за да седи и я наблюдава през масата с тези загадъчни черни очи?

Двете жени се върнаха мълчаливо на масата, а двамата мъже се изправиха с официална вежливост. Сара отново усети допира на силните, загорели пръсти върху голия си гръб и едва успя да потисне една тръпка на страх и мрачно предчувствие.

— Бихте ли искали да потанцувате след вечеря? Имате фигура на добър танцьор и стъпвате леко.

Сара отметна глава назад и изви устни в предизвикателна усмивка.

— Обичате ли диско? Аз харесвам единствено това. Но е крайно уморително, да знаете.

Моник потръпна пресилено и сбърчи устни, сякаш беше лапнала нещо кисело.

— Обичам да гледам танци. Балет... двамата с Пол гледаме всяко представление на балета на Ню Йорк. Татко подпомагаше трупата.

Моник си имаше своите предпочитания, в крайна сметка! Сара се усмихна лъчезарно и промърмори предизвикателно:

— Не си падам по гледането. Обичам музика с ритъм, който кара тялото ми да се движи.

Какви ги приказваше? Та тя обичаше балет, а опера — още повече. Но този мъж искаше да се срещне с Дилайт и точно нея щеше да получи!

Присвитият му поглед беше единствената реакция, която тя успя да предизвика.

— Значи предпочитате да участвате, а не да гледате? Аз разбира се говорех за танци, госпожице... Дилайт. — Той отмести небрежно

погледа си от нея, сякаш отговорът ѝ нямаше значение. — А вие двамата? Пол, Моник, какво ще кажете, да отидем всички на дискотека тази вечер? Оставям на вас, или на моята очарователна дама, да кажете къде, защото аз съм сравнително нов тук.

— Всъщност не ми се иска да закъснявам тази вечер, но все пак ви благодаря. — Сара с ужас си спомни, че Дилайт беше наистина невероятна танцьорка, докато тя не бе имала много възможности да разбере дали я бива или не. А той несъмнено също беше великолепен танцьор — леката походка и начина, по който владееше тялото си, ѝ напомняха за фехтувач или борец. Беше казал че има черен пояс по карате, пети дан. Несъмнено беше и много добър танцьор. Е, нямаше да може да я изобличи!

— Ти се оплакваш, че сутрин трябва да ставаш рано... — Пол и Моник спореха тихо, без да ѝ обръщат внимание. Рикардо се наклони към нея, повдигнал насмешливо едната си вежда. — Чел съм всичко за вас в пресата и ако не бях убеден в обратното, щях да си помисля, че ви е... страх, по някаква причина. Аз не хапя, синьорина, нито пък смятам, че трябва да се... насилва жена, която не иска.

Сара можеше да почувства топлината на тялото му, твърде близо до нейното. И издайническата горещина на кръвта, която нахлу в лицето ѝ. За да я прикрие, тя се престори, че рови в чантичката си и каза нехайно:

— О, хубаво! Тогава мога да ви се доверя да ме закарате вкъщи, без да изпадаме в обичайната неловка ситуация, нали? — Когато най-после вдигна очи, тя срещна ядосания му поглед с, както се надяваше, безгрижно изражение. — Не че не ми хареса вечерята, но аз съм работещо момиче, а шест сутринта е ужасно ранен час!

— Много сте добра в измъкването, нали? Въпреки че правите впечатление на изключително освободена млада американка, мисля, че мъж, който не се вмества в стандартите ви, малко ви плаши.

— Не се ли самоласкаете, дук Ди Кавалери?

Преднамерената ѝ грубост го накара да стисне зъби, а погледът му я шибна като камшик.

Сара нямаше... не можеше да отстъпи сега, но с ужас осъзна, че междувременно Пол и Моник бяха обявили примирие и ги наблюдаваха и слушаха с едва прикрито любопитство.

— Може би, но не мисля така. От мига, в който се срещнахме, усетих вашата враждебност — или играете някаква игра? Не искате ли всъщност да насърчите мъжа с това ваше поведение?

— О! — Сара си пое дъх и впи пръсти в салфетката на коленете си. Ако не я гледаха, с огромно удоволствие би хвърлила нещо по него.

— Ядосах ли ви? Възможно ли е? — Нотката на фалшива загриженост в гласа му я подразни, а той се облегна назад и саркастично провлачи думите си: — Съжалявам, ако прямотата ми ви обижда, синьорина Дилайт. Ала аз отдавна съм минал етапа на глупавите игрички. Не виждам защо между мъжа и жената да не съществува взаимна откровеност, без това да принизява когото и да е от тях. Но може би не сте съгласна?

— Аз мисля... мисля... — с крайчеца на окото си Сара забелязва втренчения бдителен поглед на Моник Друри и се окопоти, твърдо решена да не позволи на това чудовище в мъжки образ да вземе връх над нея. „Дишай дълбоко, Сара!“ напомни ѝ вътрешният ѝ глас, докато самата тя отпи глътка вино, докосна леко устни със салфетката си и се облегна назад, като кръстоса стройните си крака.

Усмивката, която му отправи, беше възнаградена с проблясване на онези ястребови очи.

— Разбира се, че съм съгласна с вас. Игрички. Такава глупава загуба на време. Съвсем вярно. По принцип аз също не... играя игрички, нито си губя времето, така да се каже. Само че... майка ми успя да ми втълпи, че трябва да бъда учтива, особено с по-възрастните. Но ние не си играем на гатанки, нито на „Кой се страхува от Вирджиния Уулф“, нали? Така че почва да ми писва от всички тези прикрити нападки и от вашата грубост, сеньор Дука!

Лицето му стана безизразно като издялана от махагон маска, но очите му останаха живи — два въглена, които я приковаха на мястото ѝ, точно когато беше решила да стане и да си тръгне.

Той каза сковано, сякаш думите насила излизаха от устата му:

— Не съм имал намерение да бъда груб, синьорина. Но, ако така сте го почувствали, приемам упрека ви. Като... по-възрастен от вас, на всичко отгоре и чужденец, не осъзнах, че сте възприели погрешно мен и думите ми.

— О, но всичко това е ужасно глупаво! — прекъсна ги внезапно Моник с раздразнение. — Честно, Пол, не разбирам защо не кажеш

нещо. За какво е целият този шум? Имам предвид, че сме тук, защото Рикардо искаше да се запознае с Дилайт, е, направи го и сега двамата си разменят нападки. Означава ли това, че се харесвате, или не? Мен не ме засяга, но става късно, а келнерът кръжи нервно наоколо и не смее да ни поднесе сметката. Освен това искам да знам кой с кого ще си ходи. Пол и аз живеем в Малибу, а дотам има доста път.

— Млъкни, Моник! — каза Пол с равен тон, но очите му шареха въпросително по двете каменни лица. Той добави с престорена шеговитост: — А сега, след като вие двамата вече се запознахте и кръстосахте шпаги, какво ще правим? Струва ми се, че тук искат да затварят, но можете да дойдете у дома — при последните думи погледна успокоително Моник, която зяпна и после намусено затвори уста — за нощувка със закуска!

В този момент компанията на Моник — или на Пол, все едно, беше последното, което Сара би желала. И изобщо не я беше грижа дали ще я изхвърлят от филма или не. Тази мисъл и даде смелост.

— Мога да взема такси... — каза тя почти едновременно с кавалера си, който измърмори през стиснати зъби:

— Ще уредя сметката с келнера и ще заведа синьорина Дилайт у тях, защото аз я доведох. — Той не щракна с пръсти, но жестът му накара келнера да дотича.

Докато той подписваше чека, Сара седеше сковано на крайчеца на стола си, спорейки със себе си дали просто да не стане и да си излезе или това би му изглеждало като отстъпление. Най-малко от всичко искаше той си помисли, че се страхува от него — каква нелепа мисъл!

По-късно Сара не можеше да си спомни как точно всички се озоваха отново навън пред хотела. Вероятно причината бе във втората бутилка Пюлини-Монтраше по време на вечерята. Тя вдъхна топлия нощен въздух и в следващия момент осъзна, че Пол и Моник Друри бяха изчезнали, а нея отново я настаняваха в ламборгинито.

Тя отпусна глава върху меката тапицерия и затвори за миг очи. Никакви спорове повече, пожела си тя наум. Нека той замълчи или да...

Тя се сепна от незавършената си мисъл и рязко се изправи, не желаейки да проявява никакви признаци на слабост. Той несъмнено беше свикнал с жени, които припадаха и го караха да си мисли, че е неустоим. Някои жени наистина харесваха арогантни и властни мъже, но тя не беше от тях!

Сара внезапно осъзна, че той беше казал нещо, беше й задал някакъв въпрос. Той го повтори с преувеличено търпелив тон.

— Питам ви синьорина, дали все още ви се ходи на дискотека... но вие очевидно сте твърде изморена... или отегчена!

— Отегчена? Изобщо не съм се отегчила! Да си кажа право, вечерта беше толкова забавна и аз просто се влюбих в Пол и Моник, но трябва да разберете, синьор, че миналата нощ не успях да се наспя, а в шест сутринта трябваше да съм в студиото. Обичам забавленията, но тази вечер...

Колата потегли толкова рязко, че Сара политна назад и се уплаши да не си счупи врата. Тя се чу да изпъшква и ръката му почти мигновено обгърна тялото ѝ, оставяйки я без дъх.

Тя го чу как изруга полугласно, преди да каже с относително цивилизован тон:

— Съжалявам. По принцип карам много бързо, а когато съм тук, непрекъснато забравям, че има ограничения на скоростта. Добре ли сте?

— Не е необходимо да... ме държите! Добре съм... просто не очаквах...

— Не? — Той сякаш простърга думите през зъбите си. — Чудя се какво си очаквала от вечерта, любителко на забавленията? Обичаш да ходиш на дискотека, но когато те покана, си много уморена — от снощи, прав ли съм? А когато се опитам да те предпазя да не се нараниш, възразяваш срещу ръката ми върху тялото ти. От какво се страхуваш? От себе си? Или от факта, че си срещнала истински мъж, а не някоя от твоите лесни за манипулиране марионетки?

— Ти наистина си ужасно самонадеян! — Сара се задъха от гняв. — Мястото ти е в Средновековието! Приемам покана за вечеря, а ти се държиш сякаш съм твоя собственост за вечерта! Е, не съм. Принадлежа на себе си, на никой друг, и подбирам... любовниците си! И ако не ти харесва да слушаш това, можеш да ме оставиш тук, а аз ще намеря начин да се прибера.

— Как? На автостоп? Истинска покана за изнасилване — освен ако това не е една от тайните ти фантазии.

Сара отново се задъха от гняв.

— Ти... ти си ненормален, знаеш ли? Сигурна съм, че в свободното си време четеш „Плейбой“, „Пентхауз“, а сигурно и „Хеслър“. Имаш още много да учиш за жените — искам да кажа за тези, чиято цел не са парите или каквото там им предлагаш. Аз съм актриса, а не момиче на повикване, синьор! Не разчитай на мен да осъществя фантазиите ти!

— Какъв темперамент! Когато си ядосана, акцентът ти става подчертано английски, забелязала ли си? Това да не е под влияние на майка ти? — Той ѝ се смееше!

Почти заслепена от яд, Сара посегна към дръжката на вратата, но той се пресегна през нея с бързината на нападаща пума и стисна до болка пръстите ѝ.

— Не, не! Това би било глупаво! А ти нямаш вид на самоубиец. Стой мирно, аз не вярвам в насилието, само в прелъстяването. Ще те закарам до вас невредима, повярвай ми.

Точно когато си мислеше, че пръстите ѝ ще се пречупят под натиска на неговите, той ги пусна... едва ли не с презрение.

— Моля те, облегни се назад и се опитай да се отпуснеш. Остават само още няколко минути. Честно казано, не си падам по мелодрамите.

Сълзи на чист гняв плувнаха в очите ѝ и Сара беше благодарна на тъмнината, която му пречеше да ги види. Защо, о, защо винаги плачеше, когато беше ядосана. Но нямаше да... не, по-скоро ще умре в страшни мъки, но няма да му достави удоволствието да разбере колко я е засегнал.

Онемяла, тя се облегна вдървено назад, опитвайки се да си представи, че той не съществува. „Дишай дълбоко, Сара!“ — каза си тя. Така правеше преди тенис мач със сериозен противник и това свърши работа и сега.

С крайчеца на окото си Сара долови косия поглед, който той и хвърли, докато тя упорито продължаваше да пренебрегва присъствието му с мълчание. Този дук Ди Кавалиери беше не само непоносимо арогантен, а и най-грубият и противен мъж, който бе имала нещастieto да срещне, независимо от титлата и парите му! Защо беше

толкова нетърпелив да се запознае с нея, след като очевидно я смяташе за евтина и лесна? И щеше ли да се откаже, след като му показа, че не е такава?

— Достатъчно ли ти е топло? — попита той изведнъж, прекъсвайки мислите ѝ, сякаш успяваше да ги прочете и Сара осъзна, че неволно беше трепнала от уплаха.

— Добре ми е, благодаря, — каза тя сковано, молейки се той да побърза. Вече твърде дълго пътуваха към дома ѝ.

— Хубаво. — Той натисна някакви копчета и нежна музика с великолепен, кристално чист звук изпълни легналата между тях тишина. Пасторалната симфония на Бетовен. Омагьосваща музика, създаваща настроение. И опасна в съчетание със загадъчната, гибелна сила на мъжа до нея. При тази мисъл Сара се размърда неловко и забелязал лекото движение, той каза доста язвително: — Тази музика не ти харесва? Би ли искала да чуеш нещо друго?

Тя отвори уста да го опровергае, но си спомни, че се представя за Дилайт и се застави да свие равнодушно рамене.

— Няма значение. Почти стигнахме, нали?

Той настоя с глас, който подразни слуха ѝ:

— Кажете ми, Дилайт, каква музика харесваш?

Този път тя се насили да го погледне, улавяйки в светлината на преминаваща кола арогантните му черти и леко присвитите му устни.

— О, ... всичко, в което има ритъм. Джаз, например.

— Разбирам. А какви са другите ти предпочитания?

Тя започваше да се чувства като в капан. Защо изведнъж започна да я разпитва?

— Защо би искал да знаеш? Имам предвид, че от самото начало на вечерта беше ясно, че не ме харесваш особено, нали? Съжалявам, ако съм те разочаровала, но срещата с непознат си е среща с непознат дори в Холивуд!

Той спря колата така рязко, че Сара извика, политайки напред, само за да бъде задържана от желязната хватка на ръката му. Тя би искала да я отблъсне, но той продължаваше да я държи прикована на място — влудяващо усещане, особено когато мургавото му, сърдито лице беше толкова близо до нейното.

— Кажете ми тогава, синьорина Дилайт, защо ходиш на тези... срещи с непознати, както ги наричаш? Ти си привлекателна млада

жена, а нямаш нито съпруг, нито любовник. Защо? Защото обичаш разнообразието?

Борейки се с паниката и импулсивното желание да се нахвърли върху него и да го дере с нокти, докато я пусне, Сара се застави да не мърда и го изгледа предизвикателно.

— Нямаш никакво право да ме разпитваш... нито да очакваш отговор! Ти си не само груб, ти... ти си най...

— О, каквото и да казваш, какъвто и да съм, между нас все пак има привличане, нали? — Той се изсмя, при което Сара я побиха тръпки от страх.

— Ти си луд! Не знам каква игра си мислиш, че играеш с мен, но аз не участвам, ясно ли ти е? Ама аз... аз дори не те харесвам, разбираш ли това ти... ти нахално коп...

— Не е прилично жена да псува — прекъсна я той и за неин ужас извъртя тялото си така, че тя се оказа в истински капан. Пръстите му се склупчиха върху голото ѝ рамо, изтръгвайки от нея въздишка на ужас, докато той каза бавно, с измамна нежност: — И какво общо има харесването с това?

Това изобщо не приличаше на целувката на Гарън Хънт. Целувката на този загадъчен непознат не даваше, а вземаше... вземаше... вземаше. Сара почувства, че главата ѝ се замая — като че беше във водовъртеж, който я отнасяше далеч от собственото ѝ аз, докато тялото ѝ сякаш се разтапяше, неспособно да се съпротивлява.

Топли пръсти погалиха врата ѝ, плъзнаха се по лицето ѝ и го повдигнаха към неговото. И през цялото време държеше устата ѝ в плен, в началото я опустошаваше грубо като варварски нашественик, а после, сякаш усетил капитулацията ѝ, си позволи да бъде почти нежен, целуна крайчеца на треперещата ѝ уста и отново собственически покри устните ѝ със своите.

Едва когато ръцете му се плъзнаха надолу и докоснаха гърдите ѝ, сякаш прогаряха тънката коприна на роклята ѝ, у Сара изплува нещо подобно на разсъдък.

Чувстваше се като дрогирана, сякаш дори и гласът ѝ вече не беше неин.

— Не... недей! Моля те, недей!

— Дилайт, скъпа. Виждаш ли колко силно се желаем? Хайде бързо да се качим горе... ти си права, тук е прекалено открито, за да се

любим.

Шокът от думите му я върна към действителността, очите ѝ, притворени и невиждащи, примигнаха и тя внезапно осъзна, че бяха спрели пред блока, в който живееше. И че я беше нарекъл Дилайт!

— Скъпа, ела.

Цялата трепереше. Беше изпуснала чантичката си и се наложи да я потърси, благодарна, че това незначително действие прикри смущението ѝ.

— Не! И моля те, не ме... докосвай отново. — Трябваше да продължи да говори, да го държи на разстояние, а се запъваше и преплиташе думите, докато се бореше да възвърне самообладанието си. — И така, доказа, каквото си беше наумил — че... че между нас има физическо привличане. Но честно — очакваш след една целувка да те заведе в леглото си? Просто не съм чак толкова... неподвластна на условностите. А и не си падам по любовните връзки за една нощ.

Тъй като не го познаваше, тя не знаеше какво може да очаква. Гняв? Горчиви, язвителни думи? Точно в този момент изобщо не я интересуваше — искаше само да се махне от него и от съкрушителната му близост. Устните ѝ все още горяха от силата на целувките му, а зърната на гърдите ѝ бяха твърди и подути от ласката на пръстите му.

Затаявайки дъх в тревожно очакване, Сара се опита да прочете нещо по мрачното му лице. Защо не казваше нищо?

За изненада — или огорчение — гласът му прозвуча доста спокойно, изразявайки единствено любезно съжаление.

— Така ли? Е... съжалявам тогава. Макар че трябва да призная, че сега... остава предчувствието за това, което би могло да се случи между нас... нали?

Без да ѝ даде възможност за отговор, той отвори своята врата и тръгна към нейната с широки, бързи крачки, които накараха Сара да си помисли с внезапен пристъп на раздразнение, че опитът му за прелъстяване е бил чисто формален и той вече е отегчен и нетърпелив да се отърве от нея.

— Лека нощ.

Той я изпрати до асансьора. Тя си въобрази, че очите му се спират за миг върху устните ѝ, но в следващия момент те станаха прикрити и неразгадаеми.

— Лека нощ! — каза тя весело. — Благодаря за вечерята.

— Ти направи вечерта невероятно интересна.

Сара беше оставена сама да размишлява върху тези думи, когато вратите на асансьора се затвориха. Рикардо вече се беше обърнал.

Сънят дойде не преди Сара да забележи едва доловимото изсветляване на нощното небе, което винаги предшестваше зората. Беше направила всичко, което ѝ дойде на ум, за да се успокои и подготви за сън — приготви си чаша горещ чай, сложи си крем на лицето и го масажира, изми си зъбите, разреса косата си. Дори се опита да прочете няколко сценария, изпратени на Дилайт от офиса на Лу Вайсман. Проблемът беше, че щом се опиташе да си се представи в главната женска роля, изпълнителят на главната мъжка роля в нейния въображаем филм твърде много приличаше на дук Ди Кавалиери.

Как смееше да нахлува даже в съкровените кътчета на въображението ѝ? Стискайки затворените си очи, Сара започна да мисли за всички неща, които е трябвало да каже, да направи, за да го постави на място. Веднъж завинаги...

Кога беше заспала и кога мислите отстъпиха място на сънищата? Той я беше целунал, а тя му беше ударила шамар с целия гняв и омраза, на които беше способна и сега бягаше от него, а токчетата ѝ кънтяха глухо по стълбите. Защо, за бога, не се беше сетила да вземе асансьора? Започваше да се изморява, почти запълзя, когато го чу зад себе си. Не... не! Имаше нещо безмилостно в начина, по който я преследваше, като вълк, бягащ с огромни скокове подир ранена сърна.

Сара искаше да изпищи, но беше останала без дъх. Лежеше на стълбите безпомощна и вцепенена, с вкопчени в парапета пръсти.

— Да не си мислиш, че ще ми избягаш толкова лесно?

Тя успя да нададе последен, отчаян вик, когато той се спусна към нея, вдигна я като перце, хукна нагоре по стълбите, някак много лесно отвори вратата ѝ с ритник, прекрачи вътре и я хвърли на леглото.

— Не! О, моля те! Какво всъщност искаш от мен?

— Малка глупачка! Ти какво мислиш? — Намеренията му бяха очевидни и мъчейки се да му избяга, да го удари, тя се оказа в капана на завивките, стегнали я като въжета, на тялото му и на силата на целувките му, които изцедиха всичките ѝ сили...

— Не!

Мокра от пот, Сара рязко седна в леглото, а в ушите ѝ отекваше собственият ѝ глас и злобното бръмчене на електрическия будилник. Сърцето ѝ биеше силно, главата ѝ болеше. Беше изритала завивките и те се бяха омотали около краката ѝ, държейки я в плен.

Наистина ли беше сънувала? Да? В стаята нямаше никой друг. Тя беше сама, малката нощна лампа още светеше, сценарият, който четеше, беше паднал отворен на килимчето до леглото заедно с една от възглавниците.

— О, по дяволите! — каза Сара на глас, търкайки по детски очите си. Колко часа беше спала — два, три? И после този кошмар... още се усещаше някак особено отпаднала.

Изчервявайки се, Сара се застави да се стегне. Стига толкова! Нямаше да мисли повече за ужасния кошмар, нито за това, което го беше предизвикало. Хвърляйки поглед на часовника, видя че има по-малко от час и половина да се приготови за студиото.

Този път Лу не беше там, но Сара успя да намери пътя към гримьорната, надянала плътно самоличността на сестра си, за да прикрие собствената си слабост.

— Днес вероятно няма да си необходима — Гарън снима една от сцените си с Локууд. — Стройният млад гримьор Майк цъкна неодобрително с език при вида на тъмните сенки под очите на Сара. — Тази сутрин наистина изглеждаш ужасно, скъпа. Безсънна нощ? Надявам се, че си е заслужавало!

Той започна да нанася белило под очите ѝ, а Сара успя, поне така си мислеше, да свие нехайно рамене.

— Само сън!

— Късметлия! Здравейте всички — Майк, какво ще кажеш за едно горещо кафе преди да започнем?

Твърде късно. Сара видя в огледалото да се приближава към нея самият Гарън Хънт. Очите му се смееха на изплашената ѝ клоунска физиономия и усмивката му стана още по-широка, когато по бузите ѝ избиха червени петна.

Докато той се отпускате на стола до нея, Сара копнееше да скрие лицето си като засрамено дете.

— Здравсти!

— Здравей! — отвърна тя неуверено.

— Гарън Хънт. И трябваше да я свари в този вид — истинска бъркотия! Ако имаше смелост, Сара би се озъбила на собственото си отражение.

— Хей, не можеш ли да измислиш нещо повече от едно здравей?

Тонът му беше насмешлив. Той подпря с пръст вирнатата ѝ брадичка и нежно обърна лицето ѝ към себе си. Идвайки на себе си, Сара плъзна поглед по тясната, силно осветена стая и установи, че са сами. Тя и Гарън Хънт. Съвсем сами!

Какво би направила Дилайт? Тази мисъл я спаси!

— Е, ... бих могла да кажа „Добър ден, Гарън Хънт“...

— Добър ден, Дилайт Адамс. — Той ѝ се усмихваше с прочутата си леко крива усмивка. — Какво следва?

Мислите ѝ препускаха отчаяно: „Надявам се, че няма да се опита да ме целуне! От това положение, ако се обърна, ще падна от стола! Както и той, предполагам.“

Усмивката на Сара беше подчертано ослепителна, което я правеше предизвикателна.

— Не е ли твой ред, Гарън?

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Сара се оказа неподготвена (дори Дилайт щеше да се изненада, нали?) и гласът ѝ изневери — можеше само да се взира в Гарън, чудейки се дали е чула правилно.

Така беше. Явно приемайки мълчанието ѝ за съгласие, Гарън стисна безчувствената ѝ ръка, докосвайки я с устни.

— Виж — докато Майк не е дошъл — следобед Сали си тръгва рано, а ние ще приключим със снимките може би около четири. Точно в пет тръгни към портала, а по същото време аз ще изляза от бунгалото си, става ли? Ще те закарам. — Той ѝ се усмихна отново, този път по-широко, а сините очи почти я хипнотизираха. — Ще очаквам с нетърпение вечерта, скъпа. И възможността да те опозная.

— Е! — каза Майк, останал без дъх, след като Гарън Хънт вече беше излязъл. — И за какво беше всичко това — или не можеш да ми кажеш? — Той имаше заострена брадичка като на елф, която потрепваше от любопитство.

— За какво говориш? — попита Сара уклончиво, като се наведе напред, преструвайки се, че се възхищава на грима си.

— Сякаш не знаеш! Мислиш не разбирам, че когато той дойде рано и помоли някого да отиде за кафе, този някой трябва да не се връща поне пет минути? Ха! Доста отдавна съм тук!

— Е... — отстъпи Сара неохотно, обръщайки се да срещне възмутеното му изражение.

— Покани те да излезете, нали? Това означава още една безсънна нощ, предполагам. Утре ела малко по-рано и ще направя нещо специално за теб, а ти ще ми разкажеш всички подробности!

— Сигурна съм, че вече знаеш всички подробности! — промърмори Сара дяволито, докато излизаше.

Гарън Хънт! Мислите на Сара бяха толкова объркани, че не би могла да се ядоса на Майк и лукавите му намеци. Гарън я беше поканил да излязат, щеше да я вземе точно в пет днес следобед...

„Разбира се, че ще отида!“, отговори Сара на собствения си въпрос. Чувстваше се едновременно уплашена и въодушевена. Дилайт никога не би отказала на Гарън Хънт!

През дългите, бавно точещи се часове на тази сутрин, в която я бяха извикали, за да не прави нищо, Сара имаше достатъчно време да помисли и дори да дремне, докато на огромната, масивна сцена ставаше все по-горещо.

Тя лежеше на малката кушетка, почти изпълваща „гримьорната“, която делеше с други две момичета. Приятно ѝ беше да усеща как се носи към небитието...

Обезпокоена, в първия момент Сара се опита да се освободи от грубата ръка върху рамото ѝ. После си спомни, че е на повикване и седна, мърморейки объркано.

— Е, виждам, че поне си жива. Съжалявам, ако съм бил груб и съм те изплашил, синьорина, но първо почуках и когато не ми отговори, влязох. — „Той изобщо не съжалява, разбира се!“, помисли си Сара неуместно, чувайки този груб, стържещ глас и срещайки обсидиановия поглед. Забелязал, че го гледа, той продължи с малко подигравателен тон: — Изглеждаш доста бледа, като истински мъртвец! Да не би да си спала зле снощи?

Това беше той. Наистина беше той, кошмарът от сънищата ѝ! Сара махна косата от очите си, примигна и го погледна гневно.

— Какво правиш тук? Снимачната площадка е затворена за външни лица!

— Ха, само че аз случайно притежавам известни права върху филма. Така че съм привилегирован... опасявам се. — Последното беше казано меко, като предизвикателство, докато студентите му очи оглеждаха раздърпаните й дрехи и рошавата й коса.

— Не дотам, че да влизаш тук, без да чукаш! — отвърна Сара разгорещено, предпочитайки да не обръща внимание на предишните му думи. — Това е моята гримьорна и...

— Знам, че това е твоята гримьорна! — каза той, повдигайки с присмехулна веселост едната си вежда при изблика й на гняв. — Защо иначе ще съм тук, в крайна сметка? Мислех да те заведа на обяд, тъй като всички останали са в кафенето. А може би гладуваш в знак на покаяние за някакъв грях?

— Грях? Защо... чуй ме сега...!

— Много е лошо, че в американските училища не ви учат да не оставяте никога изреченията недовършени. Като започнеш да казваш нещо, би трябвало да го кажеш докрай, нали? Няма значение, още има време за обяд, ако побързаш. Хайде.

И преди беше отправял към нея тази кратка команда, приемайки за дадено, че тя ще последва водача си. Но този път...

— Не! — каза Сара високо и, както се надяваше, достатъчно рязко и категорично. Той би трябвало да разбере тази едничка дума, ей богу!

— Но не — вече я беше хванал за китката, теглейки я със себе си като че ли без никакво усилие. Усещаше китката си парализирана, а краката й сякаш се движеха по тяхно собствено желание. Сара би могла да заплаче от яд и обида. Защо беше дошъл да я измъчва пак този ужасен демон от сънищата й? Защо тя не се бореше по-решително с неговата арогантност, с наглата му самонадеяност?

— Очевидно си от онези жени, които подсъзнателно желаят някой да решава вместо тях. Сигурен съм, че тази сутрин не си закусила, а нямаш вид на човек, който може да си позволи да пропусне още едно ядене! — Черните му очи обходиха тънкото й тяло с убийствено нетърпение, сякаш тя беше дете, което трябваше да бъде смъррено.

— Не е... изобщо не е твоя работа дали пропускам ядене или не!

Сара изговаряше думите задъхвайки се. Ако не я влачеше след себе си толкова бързо, с удоволствие би му дала да разбере! Грубиян! Поколеба се за думата, преди да я отхвърли пренебрежително. Копеле!

Той предпочете да не обръща внимание на плахия ѝ опит за протест, като я водеше бързо, предупреждавайки я механично да внимава, докато накрая тя се спъна в някакви кабели и той я изправи със същата нехайна непринуденост, с която би върнал дълг пас във футбола.

— Стигнахме. — Гласът му звучеше енергично и делово. На вратата пишеше с черни букви: Пол Друри.

Още една среща на маса с Пол и Моник? Не! Изгубила дар слово, Сара клатеше ожесточено глава, опитвайки се с последни усилия да се освободи от хватката му.

Този път се наложи да я прихване през кръста, за да я вкара вътре. Той я гледаше неодобрително.

— Държиш се много странно, Дилайт. Да не си пила? Или е от онези хапчета, които май всички тук вземат?

Дори и да можеше, не би посмяла да отговори на подигравателния му въпрос! След като я пусна, Сара се строполи непохватно върху един стол и му обърна гръб.

— Пол е така добър да ми предоставя офиса си, когато ми е необходимо. За съжаление днес следобед той няма да е тук. Но както наредих, обядът е съвсем готов и съм сигурен, че ще ти се стори малко по-добър от храната в кафенето!

Пред нея се появи чаша с изстудено бяло вино, чиято кристална повърхност беше замъглена от малки капчици. Ръката, която я постави, беше силна и загоряла, с малки черни косъмчета от китката до лакътя. Той носеше странен пръстен-печат от злато, с инкрустирани диаманти.

Отдръпвайки поглед, Сара с мъка си пое дълбоко въздух.

— Нямаше да се задъхваш, синьорина Дилайт, ако си осигуряваше достатъчно чист въздух и подходящи упражнения... и по-малко безсънни нощи. — Плътният му глас беше равен, но думите му бяха достатъчни да накарат Сара да вирне брадичка и срещне открито насмешливия му поглед.

— О? С какво право ми даваш съвети? И ме влачиш тук, без да ми предоставиш право на избор...

— Когато се разделихме снощи, ти беше съвсем наясно, че днес ще дойда за теб — нали? Стига, Дилайт, да не прекаляваме с нашия малък любовен танц. И двамата направихме първата крачка и сега е твой ред да излезеш малко напред, хм?

Той постави дългите си пръсти на тила ѝ, плъзгайки ги в къдриците ѝ, за да ѝ попречи да извърне глава от намръщеното му лице.

Очите на Сара се разшириха, когато усети горящия му поглед — два черни въглена като в съня ѝ миналата нощ. Никога, никога нямаше да разбере какво я задържаше там безмълвна и неподвижна. Тялото ѝ беше обхванато от същата упоителна слабост, която беше усетила при събуждането си тази сутрин. Защо не можеше да свали очи от това лице с груби, почти арабски черти. В него имаше нещо сурово и безмилостно, което я караше да тръпне, безпомощна и очарована. Би ли могъл да бъде жесток? Защо я преследваше със спокойната, смъртоносна ловкост на леопард, излязъл на лов? Какво искаше от нея?

По гърба на Сара пробяга тръпка на неподправен ужас и тя заклати глава, а пръстите му леко се стегнаха — достатъчно, за да ѝ причинят болка, когато отново опита да помръдне главата си.

— Дилайт... — Тя видя как погледът му се спря на устните ѝ и потрепера, когато гласът му стана леко дрезгав. — Кръстили са те на устата ти, която обещава точно това. Защо си губим времето с тези игрички?

Той се наведе и устните му докоснаха нейните с измамно спокойствие, докато през цялото време тя усещаше как тялото му вибрира от възпирания напън на страстта.

Тя така се уплаши, че го отблъсна със сила, породена от отчаянието.

— Спри! Престани веднага! Не играя никакви игри! Аз... аз предпочитам първо да ме помолиш, ако обичаш! — Спомняйки си със закъснение, че се представя за Дилайт и че при такива обстоятелства сестра ѝ непременно щеше да започне да ругае, Сара добави решително: — И ще съм ти благодарна, ако завинаги ми се разкараш от очите, по дяволите!

Той я беше пуснал, но малодушната, трепереща страна на Сара забеляза, че просто е отстъпил назад и се е опрял с гръб на вратата.

Странно, но като се изключи заплашителната му поза, той не изглеждаше обезпокоен от грубия ѝ отказ, а просто скептично настроен.

— Защо говориш неща, които не мислиш?

Тя се сви, сякаш очакваше да я докосне пак, но той само скръсти ръце пред гърдите си, като продължаваше да я гледа някак отчуждено.

— И защо се страхуваш да ми отговориш? — Ноздрите му се разшириха някак заплашително, след което той добави с по-мек тон: — Мисля, че изпитваш същото, което изпитвам и аз, но понеже си освободена американка, се бориш с първичните си инстинкти. Очаквах една по-открита, по-смела млада жена, синьорина Дилайт. По-близка до майка ти, която с всичките си недостатъци поне е истинска жена!

Ако думите му имаха за цел да я уязвят, то целта беше постигната и Сара, която обикновено трудно можеше да бъде изкарана от кожата си, се вбеси.

Тя се изстреля от стола и застана точно пред него с ръце на хълбоците. Сара мярна отражението си на огледалната стена в офиса на Пол Друри — елегантна, почти кльощава фигура, но идеална за джинси. Нейните бяха прилепнали и избелели, с втъкната в тях червена копринена блуза с къс ръкав (само три копчета до онова, неразкочаното!). Бледо лице, като се изключи ружът, който подчертаваше скулите ѝ. Очи, уголемени от поставения грим. С прибраната си отзад коса приличаше повече на юноша отколкото на... не беше ли казал той „истинска жена“?

По-късно Сара се чудеше какво би станало, ако той не беше прекъснал яростната ѝ тирада, излята с думи, от които тя се срамуваше, но Дилайт би приветствала. „Сега за разнообразие ме чуй ти, ти надут, нахален, жалък...“ В началото той я слушаше с все още скръстени ръце и безкрайно отегчено и търпеливо изражение. Но след като Сара му каза някои Горчиви Истини (о, бавачката Стагс би се гордяла с нея!) лицето му заприлича на буреносен облак. Заприлича ѝ невероятно на диво животно, готово да скочи и разкъса плячката си. Но Сара вече беше отишла твърде далеч, за а се притеснява. Тя чу почти пронизителния си глас и видя как очите му се стесняват като две цепки, докато ѝ хвърляше заплашителен поглед. Тънки бели линии се очертаха от двете страни на тази негова сурова и жестока уста и даже ноздрите му сякаш се разшириха от ярост.

Когато Сара спря да си поеме дъх, той каза с хладна любезност:

— Това ли е всичко, което имаш против мен засега? — и предизвика разярения ѝ отговор.

— Не, всъщност не! — Тя пресуши чаша вино, за да накваси гърлото си. — Всъщност...

Този път той я прекъсна, впивайки болезнено пръсти в меката ѝ кожа през тънката коприна на блузата ѝ.

— Всъщност ти си пияна и не си в състояние да разбереш! Не видя ли, че по време на тирадата ти отворих втора бутилка? А може и да не си искала — изглежда много си падаш по виното, а не можеш да се справиш с количествата, които поглъщаш! Престани веднага! — Той я разтърси грубо, толкова силно, че я изплаши. — Спри да се държиш като евтина, нахална кучка, каквато мога да си хвана по лъскавите улици на Холивуд!

Сара беше ужасена — от себе си (наистина ли беше изпила всичкото това вино?) и от изблика на ярост, който беше предизвикала у него. Въпреки всичко сякаш не можеше да заповяда на езика си да спре.

— Би трябвало да повикам охраната да те изхвърли от снимачната площадка за... задето ме преследваш! Властиш ме тук насила, обиждаш ме през цялото време, а после... ох!

Той я разтърси отново, докато тя помисли, че вратът ѝ ще се счупи.

— Ще млъкнеш ли? Да те преследвам, как не — ако мисля да те изнасиля, няма да си правя целия този труд. Ако исках това, щях да те имам на пода на онова студено малко фойе в мига, в който те видях за първи път! Разбираш ли това? Разбираш ли от прелъстяване или предпочиташ... по-директен подход?

— Спри... — гласът ѝ прозвуча почти като шепот, грубо прекъснат от него.

— Спри... — повтори той подигравателно, докато устните му хищнически кръжаха над нейните. — Има само един начин да ти затворя устата, нали? И двамата го знаем...

Към познатата жестокост на яростните му целувки се прибави унижението от насилственото, болезнено притискане на тялото ѝ към неговото, което я караше да чувства... да усеща всичко, което той искаше, без съмнение! Първичният ужас, чудото и заплахата на нарастващата му възбуда и усиливащия се натиск върху вътрешната страна на бедрото ѝ, докато тя стоеше притисната към него, а ръцете му обвиваха кръста и раменете ѝ като железни обръчи.

Имаше моменти на чист, неподправен ужас, когато Сара се чувстваше погълната, унищожена от пламъка на неговата страст и ярост. Тя безуспешно го удряше по гърдите и раменете, опитвайки се да достигне до кожата му през спортното яке с безупречна кройка. И изведнъж след ужаса дойде някакво странно спокойствие — нещо като примирение и отстъпление.

Отстъпи! Дилайт би го направила! Лукав, циничен шепот, идващ от тъмните ъгълчета на съзнанието ѝ. Какво ли би било усещането да притисне мъж до себе си, да притегли главата му към своята, да почувства косата му под пръстите си?

Сара въздъхна и остави ръцете си, някак странно слаби като останалата част от нея — воля и всичко друго — да се плъзнат нагоре и се заключат около врата му. В крайна сметка начинът, по който я целуваше, я лишаваше от всякакъв разум... тя не искаше да мисли, само да усеща това, което усещаше сега. Жега и студ — огън и лед, и

пак огън, докато неопитното ѝ тяло се притискаше към неговото по своя собствена воля.

О... Сара! Сигурно това е то! Дори познатият глас в ума ѝ звучеше екзалтирано и в никакъв случай разумно.

Какво ли би могло да се случи, ако вратата не се беше отворила? До една от стените на големия, удобен офис, който можеше да служи за дневна, имаше удобен диван. Никакво бюро — Пол Друри не вярваше в тях.

Когато по-късно се опита да анализира какво и как се беше случило, Сара установи, че е изпълнена с тревожно противоречиви чувства.

— Боже мой! О, извинете. Но мислех, че Пол ме очаква, а откън нямаше никой...

Лицето на червенокосата жена с остри черти, която стоеше там и ги зяпаше през очилата си с позлатени рамки, се стори твърде познато дори на Сара, която рядко гледаше телевизия. Бренда Роуън — телевизионният вариант на Луела Парсънс и Хеда Хопър във върха на славата им. Тя имаше собствено телевизионно шоу и вестникарска рубрика и ето я там, от плът и кръв, без намерение да си ходи, а кръглите ѝ очи с цвят на коняк стрелкаха ту единия, ту другия.

Дукът се владееше повече, отколкото Сара изобщо можеше да си представи. Държеше я здраво за ръката и сякаш единствено това ѝ помагаше да се държи пред пронизващо любопитните очи на Бренда Роуън. Отчаяна до прималяване, Сара гледаше как тези очи се местят от нея към кушетката и чак до масата с елегантно подредения, недокоснат обяд, до отворената втора бутилка вино и празните чаши. О, Боже, а сега какво?

— Вие приятел на Пол ли сте? А това е Дилайт Адамс, разбира се... — Очите на Бренда се плъзнаха любопитно по Сара и се спряха върху навъсеното лице на Рикардо. — Не ви ли познавам от някъде?

— Може би! — Той беше самата вежливост, докато водеше Сара към вратата, от която преди малко я пазеше. — Но със сигурност не съм моят приятел Пол Друри. Ще го почакате ли? Тъкмо се канех да отведа госпожица Адамс обратно на снимачната площадка.

Бренда Роуън внезапно се усмихна и устата ѝ се оказа изненадващо широка за изпитото ѝ лице.

— О... разбира се! Сега вече ви познах. Това нов роман ли е? Тайна ли е?

— Това... — започна Сара, но той я прекъсна незабелязано, усмихвайки се очарователно на Бренда.

— Тайна е, разбира се. Двамата с Дилайт имаме нужда от време... за да се оправим с чувствата си.

Това ги отърва от добрата стара Бренда и Сара си наложи да мълчи, докато вече не можеха да ги чуят.

— Какво искаше да кажеш с това... това...

Той отново стана хладно саркастичен.

— Нали няма да наречеш това, което казах на онази противна женичка, лъжа? Разбира се, че подреждаме... чувствата си. А точно ти, скъпа, не трябва да се оставяш да те хващат често в лъжа, защото ще престана да вярвам на това, което ми казваш!

— Не ме е грижа дали ми вярваш! А сега ще ме пуснеш ли? — Гласът на Сара затрепери, но й беше все едно дали той е забелязал.

— Преди няколко минути ти се притискаше към мен! Защо се бориш със себе си?

Вбесена до крайност, Сара потърси думи, които да го спрат... да го държат далеч от нея. Дилайт. Смятаха я за Дилайт, не трябваше да забравя това.

Думите излизаха на пресекулки, докато тя се опитваше да се изтръгне от хватката му, гледайки го право в очите.

— Аз... аз съм влюбена в един човек, макар че ти май не си в състояние да разбереш какво означава това. Сгодена съм за мъжа, когото обичам и нямам нужда от друг любовник!

— Сигурна ли си? Ти пропусна обяда си, така че защо да не поговорим за това на вечеря? Ти изглежда си една много объркана млада жена!

— Няма да вечерям с теб — сигурно си полудял! Ще вечерям с друг.

— О? С кого?

Той беше непоносим!

— Не е твоя... — започна Сара, но видя Гарън Хънт да се сбогува с жена си. Сара го гледаше очарована. Приятели ли бяха или любовници? Или и двете, както се говореше. Той се наведе да целуне

леко Сали по върха на носа и я потупа по задника, докато тя излизаше през вратата, подхвърляйки нещо шеговито през рамо.

— С него? — В тона на Рикардо имаше недоумение.

Сара се изчерви без да иска, надявайки се той да не е забелязал, и отвърна резервирано:

— Наистина не виждам каква връзка имаш ти с това. А сега, ако нямаш нищо против...

Когато той безмълвно отстъпи, за да й направи път, Сара не посмя да погледне назад, изпитвайки твърде голямо облекчение от внезапното си освобождаване, за да се чуди на внезапното му примирение. Не я беше грижа какво мисли! И в крайна сметка Гарън просто я беше поканил на вечеря — вероятно само от благодарност, че Мона беше помогнала за големия му пробив, вземайки го за другата главна роля в „Бланка“.

Този път Сара беше доволна, че другите две обитателки на „нейната“ гримьорна, бяха там, когато се върна. Пренебрегвайки любопитните им, доста намусени погледи, тя се сви на единствения свободен стол и затвори очи, заповядвайки си да не мисли. Поне докато стане пет часа и трябва да вземе решение.

Сара плуваше в мъглявината на границата между съня и реалността, когато й съобщи, че за днес всички са свободни.

— Довиждане до утре! — Подвикващи гласове, загасващи светлини. Тя просто не можеше повече да се крие тук!

Продължаваше да се страхува, но когато излезе навън, все още с грим като защитна броня, дук Ди Кавалиери не се виждаше никъде. Слава богу! Сара въздъхна. Може би сега, когато мислеше, че е заета, ще я остави намира. Тези италианци с тяхната гордост!

Отпъждайки съзнателно тази мисъл, Сара забърза към паркинга, където чакаха лимузините. Нямаше представа колко е часът, но Гарън би трябвало вече да си е тръгнал! Нарочно беше забавила крачка, спомняйки си с чувство на вина колко любезна беше Сали с нея. Сигурно е полудяла, да накара Гарън да си мисли, че тя...

— Хей! Да те закарам ли? — Трябва да беше чакал, освен ако не се беше забавил. Сара усети как пазачът на портала и още няколко членове на екипа спряха с любопитство очи върху нея. Всички те несъмнено знаеха какво става и че тази уж случайна среща е предварително нагласена.

— Ами... — поколеба се Сара. — Не знам дали лимузината...

Сините очи на Гарън я приковаха на място. Той се протегна да отвори вратата на най-новото си любимо мазерати, този път с гюрук, боядисано в нюанси на златистото и черното.

— Влизай. — Тонът му не ѝ остави място за избор и чувствайки се като малко листенце на гребена на огромна вълна, Сара се подчини безропотно, без да обяснява повече. Това беше Гарън Хънт. Не трябваше да го забравя. Преди по-малко от две години тайно си беше мечтала точно за този мъж, пазеше всяка статия от списание, всяка изрезка от вестник или снимка, свързана с него. Това беше мъжът на мечтите ѝ... и в най-съкровените си фантазии тя си представяше, че той ще отнеме девствеността ѝ, той ще бъде мъжът, който ще я освободи и въведе в света на изтънчените, свободомислещи жени. И доколкото изборът беше неин, тя не би трябвало да се чувства като плячка на някакъв дебнеш хищник!

— Затвори вратата. — Тонът, му беше небрежен. Гарън играеше пред всички тези хора, преструвайки се, че това е само моментна прищявка и просто проявява любезност. А може и да беше точно така — защо да се самозалъгва?

Сара се сепна, осъзнавайки истинското си положение. Тя не се представяше за себе си, а за своята жизнерадостна, непостоянна, общителна сестра, която нищо не беше в състояние да обърка. Не приличаше много на Дилайт и за да мине номерът, трябваше да се държи точно като Дилайт, така че никой, който познава сестра ѝ, да не си прави труда да стига по-далеч от лекомисленото ѝ и нахакано държане. Едва не се беше провалила с Рикардо, дук Ди Кавалиери. С Гарън не биваше!

След като излязоха от портала на студиото, Гарън Хънт шофираше с небрежна вещина, държейки волана с една ръка. С другата беше хванал здраво ръката на Сара и от време на време я притискаше към бедрото ѝ, сякаш за да ѝ напомни, че усеща присъствието ѝ...

Облегни се — отпусни се! Не си ли мечтала точно за това години наред? Сара наистина се облегна назад, преструвайки се, че е спокойна и се владее. Гарън кара много бързо, забеляза тя, опитвайки се да не обръща внимание. Може би трябва да си закопчее колана? Само че

нямаше как да го намери без да издърпа ръката си от неговата, а не можеше да направи това без да изглежда нетактична.

— Пусни си музика, скъпа. Нещо, което ти се слуша. — Сара трепна, когато той изпревари на косъм един бавно движещ се камион.

Тя намери станция с музика на Пинк Флойд и я остави, спомняйки си, че Дилайт има всички албуми на групата. А сега?

Гарън ѝ хвърли една от своите чаровни усмивки, които караха жените по целия свят да въздишат с копнеж.

— Уморена ли си? Мислех да идем до Малибу при един приятел, който е страхотен готвач. Имам постоянна покана за вечеря. Ще харесаш Тед. Познавам го отдавна.

— Звучи страхотно! — каза Сара весело.

Може би — само може би — Гарън просто беше любезен с нея, а приятелят му готвач ще се навърта наоколо. А ако не, помисли си Сара с чувство за фатализъм, като затвори за момент очи, не беше ли Гарън Хънт най-подходящ за нейното освобождение? Привлекателен, секси, непосредствен, женен мъж. Какво повече може да иска една девственица по неволя? Припомняйки си изпълнената с нежна страст любовна сцена от „Сделка със смъртта“, в която той се люби за пръв път с изплашената си годеница индианка, която е почти дете, Сара се успокои. Не казваха ли всички, че Гарън Хънт няма нужда да бъде актьор, защото винаги играе себе си?

Какво беше очаквала? Впоследствие Сара не би могла да каже съвсем точно. Може би малка, уютна къщичка на плажа? Но тя нямаше много възможност да мисли, докато Гарън лавираше в напрегнатото движение с голяма скорост, която я накара да си спомни всички статии, които беше чела за хобито му да се състезава с коли. Поне внимаваше, докато караше, и от това тя се чувстваше малко по-спокойна, не чак като обречена.

Изпита облекчение, когато Гарън най-после намали, и леко объркване, когато той спря пред масивна желязна порта, почти скрита зад храсти и цъфнали дървета.

— Само за минута...

Сара гледаше очарована, докато Гарън изпълняваше „целия ритуал“, както би казала Дилайт. Каква охранителна система! Той каза няколко думи в нещо като скрит микрофон и се върна при колата, поглеждайки настрани към Сара с усмивка и вид на фокусник, който ей сега ще извади отнякъде заек. И естествено портата се отвори безшумно пред очарования ѝ поглед.

Поглеждайки през рамо, Сара видя, че портата се беше затворила зад тях, и побърза да пропъди лекото безпокойство, което заплашваше да помрачи възбудата и очакването.

— Напомня ми малко за пещерата на Али Баба! — каза тя шеговито и Гарън се изкикоти.

— Точно това си помислих и аз, когато Тед ми я показва да пръв път! Нужно е време, за да свикнеш с нея, предполагам. — Той и хвърли онази затрогваща усмивка на намерило се малко момче и Сара усети, че сърцето ѝ заби по-бързо. — Всъщност компютърът — Тед го нарича „Голямата Майка“ — разпознава гласа ми и отваря портата. Има разбира се и пазачи с кучета, макар че не се набиват в очи.

Те караха по дълга алея с кипариси от двете страни — съвсем по гръцки или по италиански маниер. „Зловещо,“ помисли си Сара, трепвайки леко.

— Колко остава до къщата, за бога?

Този път Гарън я потупа по бедрото почти несъзнателно.

— Точно зад... следващия завой! Виждаш ли ей там? Намира се точно на брега на океана, има и частен плаж. — Сега вече я погледна преценяващо. — Бих искал някой път да те доведе тук през деня, ще ти хареса. Може би след като филмът е готов, а?

Сара почти не го чу, а очите ѝ се разшириха при вида на къщата.

— Първо Али Баба, а сега „Отнесени от вихъра“!

Тя осъзна, че беше казала това на глас, едва когато Гарън се изкикоти.

— Харесвам чувството ти за хумор, хлапе! Но недей да се впечатляваш много от къщата. Независимо от парите си, Тед е съвсем нормален, земен човек. И футболен запаляно като теб — не четох ли нещо такова?

Докато Гарън ѝ помагаше да излезе от колата, Сара се опита да прикрие объркването си. Футбол? И естествено той имаше предвид американски футбол. О, боже, как щеше да се измъкне от това?

— О... да. Но тази година съм на вълна тенис! Писна ми от футбола.

— Тенис, така ли? И на мен ми е любим. Може да поиграем някой път?

Движейки се с лекотата на човек, сигурен, че разполага с много време и не е нужно да прави много усилия, Гарън небрежно плъзна ръка около кръста на Сара и я целуна леко по слепоочието.

— Мм! — Тя не можеше да измисли друго! Какво се очакваше да направи, да каже? Слава богу, на вратата стоеше някой — сега вече не трябваше да прави или казва нищо, освен „здравейте“ и „благодаря“ на техния домакин.

Първата ѝ неприятна изненада за вечерта беше разпознаването на гласа, който ги поздрави. Теодор Колер — един от най-богатите хора в света, според слуховете, и по една случайност близък приятел както на майка ѝ, така и на баща ѝ. Чичо Тео от детството ѝ, който разбира се „винаги се връщаше в Америка“.

— Хей, Тед! — Сара се поколеба, мъчейки се си възвърне самообладанието. Напомни си, че не е виждала чичо Тео поне пет години и за това време доста се е променила, както и Дилайт, но Гарън вече ги представяше един на друг кратко и неофициално:

Сара нямаше повече време да се двоуми, тъй като Гарън я въведе вътре, хвърляйки ѝ леко озадачен поглед.

— Какво има? Познаваш Тед, нали?

— Тед познава цялото семейство. Какво става, млада госпожице, да не си забравила чичо Тео? — Ухаеща на любимия парфюм на Дилайт, Сара се повдигна да го целуне по брадатата буза.

— Разбира се, че си спомням. Но не знаех, че ти... бях съвсем малка, нали?

— Двамата се познавате — чудесно! А сега моля едно питие, Тед!

— Знаеш къде е! Хайде ела, Дилайт. Знаеш ли, че се опитах да убедя майка ти да не те нарича така? Тя естествено не искаше и да чуе. И какво правиш с Гарън Хънт?

— Той ме покани на вечеря, това е всичко!

— Това е всичко, а? Не знам какви ги мислите вие младите днес... и не искам да знам! Прави каквото искаш... ако си сигурна, че знаеш какво е добро за теб!

Гарън се обърна и ги изгледа внимателно с питащи очи.

— Вие двамата се познавате много добре! Каква е тази работа?

— По дяволите, това е дълга история. Някога бях влюбен в Мона и завърших в ролята на „най-добрия приятел“! — Колер сви изразително рамене.

— Аха, сега мисля, че разбирам. Мона е страхотна жена. — Гарън се ухили вироглаво и хващайки здраво Сара през кръста, я привлече към себе си. — Не мислиш ли, че тази малка Дилайт тук много прилича на майка си?

Тед Колер изсумтя.

— По дяволите, не знам! Питай психоаналитика си! Но ще ти кажа нещо, всичките деца на Мона приличат на нея.

Сара се насили да се усмихне лъчезарно и малко дръзко в отговор на внезапното му виране, изпитвайки огромно облекчение, когато той най-после призна раздражено, че само преди пет минути би могъл да се закълне, че тя му напомня повече за сестра си.

Стъпвайки на опасна почва, Сара каза нахално:

— Полусестра, чичо Тео! Аз съм тази, която върши всичко на своя глава! Така е, нали Гарън?

Аз съм по-добра актриса от Дилайт! От всички тях! Мислите на Сара се рееха, докато тя се впускаше в ролята си за вечерта. Гарън вече беше заинтригуван — много повече, отколкото в началото. Пръстите му леко докоснаха гърдите ѝ и той наистина я гледаше с опипващи почвата сини очи.

— Сестра ти имаше много повече ум от теб, а съм сигурен, че и сега е така! — Разбирайки, че едва ли са го чули, Тед Колер сви рамене. В крайна сметка не беше баща на децата на Мона, а по всичко личеше, че тази тук знае как да се оправя в опасни ситуации.

— Боя се, че имам и други гости — каза той, обръщайки се към Гарън, който сви рамене.

— Познавам ли ги?

— Имам им доверие. Можеш да не се притесняваш, стари приятелю.

— Хайде, да видим кои са и после ще ти покажа тенис кортовете на лунна светлина! — Гарън се ухили на Сара.

— Колко романтично! — Сара го даваше леко, макар че започваше да се притеснява. Колко още можеше да държи Гарън на разстояние? И щом си помисли за това, изведнъж разбра. Всъщност тя не искаше да се люби с Гарън! Даже ако Дилайт би го направила. Ако възнамеряваше някой ден да загуби проклетата си девственост, предпочиташе всичко да бъде много специално! Никакъв женен мъж с едно око в часовника, дори и да е Гарън Хънт. Но как можеше да обясни това на Гарън, без... без да се разкрие?

Точно при тази мисъл Сара получи втората си изненада за вечерта.

— Моят гост, дук Ди Кавалиери... — Ако Гарън не я държеше...!

— О, да. Срещали сме се. — Тонът му беше абсолютно безразличен, а очите му студени и незаинтересовани — две черни късчета ахат, които я пронизваха. Сара забеляза със закъснение, че той беше под ръка с една от най-страхотните жени, които беше виждала — с медно руси коси, изящни черти и скъпи бижута.

„Е, добре!“ помисли си тя раздражено. „Нека преследва някоя друга за разнообразие. Какво облекчение!“ Тя плъзна грациозно поглед по него, сякаш се опитваше да го запомни.

Може би все пак щеше да позволи на Гарън да я съблазни. Някой трябваше да бъде пръв! Сара започна да режисира сцената в ума си.

Ще си тръгнат скоро — ще има цветя, шампанско и нежна музика. Може би Вагнер. Тя се надяваше, че Гарън харесва Вагнер.

Появи се келнер с поднос и Сара автоматично протегна ръка. По-добре да е леко пийнала, можеше да ѝ бъде от полза. Трябваше да се отпусне — да се научи да се отпуска. Още едно питие би могло да свърши по-добра работа, защото първото беше само портокалов сок във висока чаша.

— Малко са тези, които могат да се държат на краката си след два „Харви Уолбънгър“ на екс. С моята... приятелка се обзаложихме за вас, госпожице Дилайт.

Гласът на Рикардо накара Сара да скръцне със зъби, макар че жената с него се усмихна мило и малко снизходително. Тя имаше френски акцент.

— Аз естествено заложих на вас. Две питиета... пфу! Нищо не са, все едно какво говорят, ouï?

Не я интересуваеше, че той я погледна, повдигайки с преднамерен сарказъм едната си вежда. Тя беше тук с Гарън Хънт и тази вечер Гарън щеше да се погрижи за нея — вероятно във всяко едно отношение!

Дук Ди Кавалиери отмина, под ръка с дамата си, и Сара едвам се удържа да не се изплезе зад гърба му. Част от нея се ужаси от това. Никога преди не беше правила нещо толкова просташко! Сигурно вече беше доста пийнала.

— Искаш ли да пообиколим?

Слава богу, че Гарън реши да се намеси. Сара му се усмихна ослепително.

— С удоволствие. Особено тенис кортовете.

— Дадено.

Впоследствие Сара се чудеше какво би станало, ако другите не се бяха помъкнали след тях.

— Какъв е облогът, все пак? — попита някой объркано и тя сви рамене.

— Откъде да знам? — Но започваше да изпитва подозрение. Даже нещо повече от подозрение, когато чичо Тео се приближи до нея, все още намръщен.

— Заложих на теб, скъпа, макар че сестра ти Сара е шампионката по тенис! Може да те е научила на нещо.

— О, тя ме научи на всичко, което знае! — Сара опитваше тежестта на ракетата, която си беше избрала от петте, предложени ѝ от Тед. Надяваше се, че се чувства толкова самонадеяно, колкото прозвучаха и думите ѝ. — С кого играя? — Сега беше в свои води!

Би трябвало да знае кой ще ѝ отговори! Какво правеше Рикардо без своята дама? Сара се завъртя и го погледна в очите.

— С вашия възлюбен, разбира се! Предизвикателството беше между вас двамата, макар че, да си кажа честно, синьорина, не мога да си представя защо ще предизвиквате мъж на партия тенис! Каквото и да стане, вие губите!

— Аз съм предизвикала? Кого?

Нямаше нужда той да отговаря и може би така беше по-добре. Гарън Хънт ѝ помахаше от другата страна на мрежата.

— Добре, скъпа! Да започваме. И не забравяй, че обеща да не ми се сърдиш, ако стана много груб. За мен тенисът е като шофирането — започна ли, мисля само за победа!

— Аз също.

Всичко щеше да приключи много бързо. Щеше да остави Гарън да я победи, като се съпротивлява, колкото да не изглежда глупава. А що се отнасяше до негово превъзходителство дук Ди Кавалиери, Сара искрено се надяваше да е заложил голяма сума на нея!

Но когато започна първият гейм, Сара забрави всичко освен концентрацията, отпъждайки спомените.

— Би могла да станеш професионалист! Всъщност ще си прахосаш таланта, ако не опиташ поне при аматьорите!

Спомени за Пат, която я научи да играе тенис. По онова време Сара ходеше на две опашки. Тя отново усети тежестта на всяка плитка върху раменете си, докато клатеше енергично глава.

— Знаеш, че татко не иска да чуе за това! Ако мислеше, че бих могла да се захвана сериозно, щеше да ми спре уроците. А на мен толкова ми харесва, Пат!

— Ти сервираш, скъпа!

От първия гейм си спомняше най-ясно изненаданата физиономия на Гарън, когато тя заби топката точно в ъгъла на корта. Видя как възбудата се появи в светлосините му очи и се предаде и на нея.

— Значи си добра! Имах такива подозрения от самото начало...

Той ѝ се усмихна, оставяйки двусмислицата да стигне до съзнанието ѝ. Сервисът му съвсем не беше снизходителен и я накара да потича за топката. Сара усети надигащата се в нея възбуда. Той беше добър! Само да не забрави, че трябва да загуби това състезание.

— Фантастична игра!

— Господи, момичето наистина знае да играе тенис!

По-добре да си спомня за похвалите след завършилата почти наравно игра, отколкото за жаждата си. След още няколко „Харви Уолбънгър“ никога вече не искаше да чуе за портокалов сок!

Обръщайки глава на възглавницата, Сара потисна един стон на истинско страдание. Усещаше вътрешностите си натъртени, гърлото я болеше. В съзнанието ѝ изплува смътен спомен за доста безуспешните ѝ опити да се пребори с чувството за гадене. И още по-смътната картина на надвесеното над нея лице на Гарън, който беше започнал да я разсъблича...

Обляна в студена пот, Сара рязко седна в леглото. Дори очите я боляха, когато ги мърдаше. Но беше намерила това, което търсеше. От другата страна на огромното легло, в което очевидно беше спала, имаше вдлъбнатина на възглавницата, където друга глава беше лежала до нейната.

А тя дори не си спомняше! Лягайки отново, Сара притисна с пръсти слепоочията си, опитвайки се да мисли. Не се чувстваше различна! Не чувстваше нищо! Вероятно беше припаднала и той не беше направил нищо.

Сара внимателно отвори очи отново. Никаква кръв — нищо. В крайна сметка Гарън се оказа джентълмен — не че имаше някакво значение, защото вероятно нямаше да иска да я види повече.

— О, браво! Господин Колер ужасно се разтревожи за вас. Накара ме да остана при вас, след като кавалерът ви си тръгна. — Камериерката говореше от вратата.

На Сара ѝ се искаше да стене на висок глас. Сега трябваше да се изправи пред чичо Тео. И Гарън навярно е отвратен от нея. Тя потръпна при спомена за снощното си прилошаване. Никога вече „Харви Уолбънгър“!

Умели пръсти докоснаха челото ѝ, премериха пулса ѝ.

— Ще се оправите. Вероятно е само лек махмурлук и аз ей сега ще ви донеса нещо, което веднага ще ви помогне!

— Е добре...! Имам чувството, че трябва да те отвлека, за да прекараш известно време с мен! Изненадан съм, че майка ти не те е накарала да ми се обадиш!

Гласът на чичо Тео беше дрезгав и разтревожен, но после се разведри.

— Поне играеш тенис дяволски добре... Сара беше, нали? И не си мисли, че не забелязах как остави Гарън да спечели последния гейм!

Трябваше да се постарае гласът ѝ да не трепери.

— Не, чичо Тео, не съм Сара. Аз съм Дилайт, спомняш ли си? Черната овца.

Очите му, все така бдителни и проникателни, се плъзнаха по нея, преди да свие рамене нетърпеливо.

— Е — Дилайт или Сара — всъщност няма значение. И двете сте дъщери на Мона, нали? Смятам, че и двете приличате на майка си.

— Кога си тръгна Гарън? — Смяната на темата беше преднамерена, но сега Сара не можеше да се притеснява за това.

Чичо Тео само се намръщи.

— Мисля, че веднага, след като ти заспа. Сали му се обади — нещо във връзка с едно от децата. Но ме помоли да ти кажа, че би искал да те види отново.

— О... — каза Сара тъжно. На каква глупачка се беше направила! Горкият Гарън, проявил е любезност.

— Мисля... — Сара внимателно масажираше слепоочията си — мисля, че днес трябваше да се явя на снимачната площадка. О, Боже. Лу ще бъде бесен!

— За какво мислиш, че служат всичките ми пари, по дяволите? Никой няма да те търси. Имаш една седмица отпуск, докато снимат сцените с преследването.

Сара си припомни със закъснение, че чичо Тео „се занимаваше“ почти с всичко. Също като баща ѝ (тя примигна при тази мисъл).

— Страхотно! Мисля да заспя зимен сън.

— Е, ако наистина се чувстваш така, можеш да останеш тук! Понякога съм самотен.

— Изобщо не ти вярвам! — подразни го тя мило, знаейки как стоят нещата. Чичо Тео винаги се обграждаше с хора. — Освен това имаш гост.

— Харесвам Рикардо... но той не стои много тук.

— Нямаше да ти хареса, ако стоеше, нали?

Той се изкиска.

— По дяволите, звучиш повече като Сара! Тя винаги се заяждаше с мен — противоречеше ми. Е, и на теб ще ти разреша! Сега ела — направил съм ти един от моите специални омлети!

Впоследствие Сара се чудеше защо не остана да се наслади на уютната фамилиарност, на сигурността, която ѝ предлагаше чичо Тео. Би могла да си почине, да бъде самата себе си, да се съвземе... Тази мисъл би могла да бъде твърде изкусителна, ако чичо Тео нямаше гост. Да остане под един покрив с непоносимия Рикардо, дук Ди Кавалиери, беше повече, отколкото би могла да понесе на този етап от живота си — особено след като трябваше да помисли много сериозно как да се оправи с Гарън.

Сара прекара остатъка от следобед, правейки слънчеви бани, благодарение на щедрото, гостоприемство на чичо Тео. Ако някой я наблюдаваше, щеше да помисли, че спи под златните лъчи на лятното слънце, докато всъщност умът ѝ беше прекалено зает с въпроси и фантазии, които преднамерено се въртяха около Гарън... Искаше ли да има истинска неангажираща връзка с него? Под издайническите лъчи на жаркото слънце в главата на Сара се въртяха двойствени картини и тя беше ту самата себе си, ту Дилайт, като си напомняше строго, че що се отнася до Гарън, тя е откритата Дилайт, а не затворената в себе си Сара. И дали този факт позволи на неумеещата да показва чувствата си Сара да свали всички бариери, докато се преструваше на Дилайт, която отговаряше на името си във всяко отношение?

О, да, би могла да остане тук завинаги, забравяйки за решенията, отговорите, ограниченията, без да ѝ се налага да прави нещо по-сериозно от това да се обърне по гръб или по корем. Би могла и вероятно би го направила, ако върху отпуснатото ѝ тяло не беше паднала сянка и един дрезгав, стържещ по нервите ѝ глас не се беше обадил:

— Изглеждаш сякаш се принасяш в жертва на слънцето! Но за съжаление аз не съм Аполон — чувствам се по-удобно като жител на ада, не на рая! Будна ли си?

— Вече да. И ти си Плутон, а не Аполон. Какво искаш?

— Явно не са те научили да се държиш както трябва!

— Точно така! Никога не съм била достатъчно дълго на едно място, за да могат да ме научат на нещо. Така че просто еволюирах. По мой си начин.

Тя беше Дилайт. Дилайт чувстваше точно това, само че никога не го признаваше, а се криеше зад упоритата си, крехка гордост. Без постоянен дом, без утешителното присъствие на бавачката Стагс, която да замести красивата, вечно заета да флиртува майка. И без баща, който дори не си беше направил труда да я признае.

Как смееше този мъж, или който и да е друг, да я критикува?

Отхвърляйки него и отвратителната му хладна арогантност, Сара се обърна по корем и облегна глава върху ръцете си. Може би той ще си отиде, ако не му обръща внимание.

— Сигурен съм, че многобройните ти психоаналитици са подпомогнали тази... еволюция, както я наричаш. А вероятно и многото ти преживелици. Или предпочиташ да ги наричаш експерименти?

— Махай се! — Сара беше горда от безразличието в гласа си. — Това не е твоя работа. Всъщност, тъй като сме откровени един с друг, аз дори не те харесвам.

— Това да не е покана? Да не би да ме предизвикваш?

— Какво его! — Тя се размърда ядосано, а после затаи дъх, усещайки, че той се е отпуснал до нея. По някаква причина той искаше да се бори с нея. Искаше война и тази мисъл накара Сара да застане нащрек. Той беше повече циничен критик, отколкото предполагаем „почитател“. Всъщност досадник!

— Защо не ме оставиш намира? Надявах се на малко спокойствие, малко пространство...

— Горкото момиченце, ето те в лапите на жестокия човекоядец. Или в мислите си ме сравняваш с кръвожаден вълк?

— Опитвам се изобщо да не мисля за теб...! — каза Сара ледено, и извърна глава, подразнена от гласа му. — И обикновено успявам. Къде е чичо Тео? Мисля, че трябва да си ходя.

— Всъщност точно затова си позволих да наруша твоето... „пространство“, както го наричаш. Домакинът ни беше извикан спешно по работа и ще отсъства няколко часа, а може би и цял ден. Помоли ме да ти кажа, че си добре дошла тук, но ако искаш да се прибереш у дома, по всяко време ще има кой да те закара. — Гласът му премина в измамно кадифено мъркане. — Страхувам се, че вече изпратих Албърт, резервният шофьор на Тед, да закара приятелката ми. Пътят е дълъг — тя живее в Сан Диего. С удоволствие ще те закарам, където пожелаеш... ако искаш да си тръгнеш.

Дотук с отпускането и забравянето! Сара се стегна, готова за битка, и си заповяда да не мърда. Докато тя ровеше в ума си за подходящ злъчен отговор, той явно взе мълчанието и за капитулация, защото ръката му докосна рамото ѝ почти собственически, плъзна се леко надолу по гърба ѝ чак до извивката на хълбока и после пак нагоре, проследявайки с пръсти гръбнака ѝ от основата до врата.

— Защо не престанеш да се бориш с мен... и със себе си? Гарън Хънт е много женен мъж... всичко, което иска е малко... вие, американците, имате доста цапнат израз за това, който не искам да повтарям, мисля, че знаеш какво имам предвид! Защо не забравиш за него? — Топли, силни пръсти масажираха рамото и врата ѝ. О, господи, толкова лесно би било да се предаде. Да му позволи, да се остави на зараждащия се прилив на желанието. Да се издигне на гребена на бавната вълна... да не мисли, само да чувства. Тънката струйка на усещането прерасна в мощно течение, което изведнъж я накара да се опомни.

Ръката му някак си се беше смъкнала от рамото ѝ и се беше промъкнала под миниатюрното горнище на взетия назаем бански. И ако тя позволише нещата да продължат, ако се оставеше да я завладеят чувствата, може би щеше да разбере в какво се състои цялата работа. Може би...

Но внезапният прилив на непознати за нея усещания я накара рязко да се изправи и да оправи връзките на банския си.

— Стига! И не съм ничия, знаеш какво... да ти е ясно.

Облечен в тънка памучна риза на райета и прилепнали дънки, той беше коленичил прекалено близо до нея, като гъвкав хищник, толкова сигурен в плячката си, че би я оставил да бяга, колкото той

пожелае, преди да я хване, би се забавлявал с безплодната ѝ съпротива, преди да...

Сара погледна с гневно предизвикателство в тъмната дълбина на очите му.

— Наистина не разбирам откъде се появи, нито пък ме интересува. Просто бих се чувствала... много по-добре, ако ме оставиш на мира. Аз съм твоята типична противна освободена американка, спомняш ли си? И съм сигурна, че ти, синьор, имаш богат избор от въздишащи по теб, покорни, податливи жени, които с удоволствие биха легнали с теб. Защо не вземеш това, което се предлага свободно?

Той се изсмя, което предизвика у нея нов изблик на гняв, а погледът му открито се плъзна по тялото ѝ по начин, който целеше да я обиди.

— Защо? Сигурен съм, че ти знаеш. Нарочно ме предизвикваш... или се правиш на жертва? Струва ли си да се опитам да разбера?

Той наистина прекаляваше! Сара усети как лицето ѝ пламна от гнева, който се мъчеше да потисне. Въпреки това тя се опита внимателно да подбере думите си, като изстрелваше всяка една срещу него с премерена студенина, целяща да неутрализира струящите от небето изнервящо жарки лъчи на слънцето.

— Винаги съм намирала, че най-добият начин да узнаеш нещо е да попиташ! Но за да ти спестя излишни усилия, бих могла още сега да ти кажа, че не се опитвам да те подмамя, даже и да ти харесва да си мислиш така. Не знам и не ме интересува какво си мислиш за мен, но нека ти кажа нещо, аз съм моногамна. Влюбена съм в човек, който иска да се ожени за мен и... не търся нищо друго, благодаря ти!

— А, значи имаш интерес към брака? А както съм чувал, в Калифорния всичко е обща собственост — дели се по равно, даже ако жената не е участвала в спечелването на парите, на които според съда има право. Нищо чудно, че бракът е толкова желан тук — особено от жените.

Сара се ококори насреща му с подчертано престорена приветливост, главно за да прикрие бушуващия в нея гняв.

— Колко си старомоден! Не си ли чувал за палимония^[1]? Ако искам да се омъжа, това значи да се откажа от свободата си, може би да имам деца. Означава обвързване... но ти не би разбрал това, нали?

Сигурна съм, че още разсъждаваш като в Средновековието, където мястото на жената е било няколко крачки зад мъжа!

Гласът му стана измамно нежен:

— Колко жалко, че не сме в това, което наричаш Средновековие. На петнайсет години щеше да си вече омъжена и досега да имаш две-три деца, за които да се грижиш. И щеше да си повече жена.

Това вече не беше просто дуел, а открита война. Без да потрепери от подигравателния му поглед и леко заплашителната му близост, Сара се надяваше, че погледът ѝ достатъчно ясно изразява презрението, което изпитваше.

— Предполагам трябва да съм благодарна, че живея в по-напреднало и цивилизовано общество, където не трябва да доказвам, че съм жена, като стана майка на шестнайсет. И когато наистина имам дете, това ще бъде, защото го искам, а не поради стечение на обстоятелствата.

Стиснатата му челюст ѝ подсказа надигащата се в него ярост и я накара да се въздържи от нови подигравки. Всъщност Сара преднамерено се извърна от него, лягайки отново на затоплената от слънцето постелка и обръщайки глава.

Тя каза с най-безгрижния тон, на който беше способна:

— О, наистина те моля да си вървиш! Няма причина да се чувстваш отговорен за мен, нито да се караме. В крайна сметка ние не се познаваме и мисля, че е по-добре да оставим нещата така!

— Но сигурна ли си, че предпочиташ точно това? — Грубият му глас опъна нервите ѝ, напомняйки ѝ за предишното ѝ объркване, и въпреки преднамерената си непринуденост, Сара не можа да потисне уплахата, която я накара да потрепери въпреки горещината. Странно как този глас можеше да бъде в един миг рязък и груб, а после нежен като кадифе. Този мъж беше чудовище.

— Дилайт... нямам желание да споря с теб, въпреки че постоянно ме ядосваш. Dio mio! Дойдох тук, само да ти предам съобщението и да ти предложа да те закарам до апартамента ти, ако искаш да си ходиш. Или предпочиташ да останеш тук с мен? Доста е усамотено...

Сара отбягваше погледа му, заставяйки се да лежи неподвижно в преднамерено отпуснатата поза, която беше заела.

— Да, така е. И точно затова съм тук. Благодаря за предложението да ме закараш, но съм сигурна, че по-късно ще се оправя сама, ако не реша да се възползвам от предложението на чичо Тео.

Едно на нула за нея, помисли си Сара, макар че тишината, последвала дръзкото ѝ изказване, леко я разтревожи. Ами ако той... от какво се страхуваше? Той беше противен, непоносим, но беше гост на чичо Тео и гордият дук Ди Кавалиери, въпреки цялата си наглост, едва ли би се опитал да я изнасили, не и тук, на открито!

— Много добре. — В гласа му имаше стаен гняв, който не отговаряше на вежливите му думи. — В такъв случай няма да си губя времето да те чакам да вземеш решение. Колата ти ще те чака отвън, ако искаш да си тръгнеш. Само кажи на някой от прислугата. Приятен следобед със слънцето, госпожице Дилайт Адамс.

---

[1] палимония — издръжка, която се изплаща на небрачен партньор — Б.пр. ↑

„Приятен следобед със слънцето.“ Ами! И начинът, по който го каза, сякаш предпочиташе да я остави на дявола.

Сигурно иска да заспя тук навън и да изгоря, помисли си Сара с омраза, представяйки си как суровото, навъсено лице се взира в останките ѝ. Точно тази представа я накара да се размърда малко по-късно, след като се огледа крадешком наляво и надясно и се увери, че си е отишъл.

Тя стигна до стаята си, копнеейки да се хвърли в току-що оправеното легло и да заспи — без повече кошмари, благодаря! Но чичо Тео още не се беше върнал, а мисълта да бъде затворена в една къща с Рикардо я плашеше. По-добре да си тръгне, докато все още е в безопасност... и без да се спира повече на тази странна мисъл, Сара бързо взе душ, облече се и повика един от усмихнатите прислужници-корейци.

— А, да! — каза ѝ той с още по-широка усмивка. Щом поиска да си тръгне, ще има кола. Ще отнеме само минута...

Колата я чакаше пред покрития преден портал с колони. Блестящо бяла, чисто нова, с подвижен покрив, който вече беше махнат за нейно улеснение. Спортният Мерцедес-Бенц SL 450 от нейните мечти.

Чичо Тео... изненада... но как би могъл да знае за каква кола винаги е бленувала? И защо той би...

— Това е подарък. За вас.

Дилайт би хукнала надолу по белите мраморни стъпала с радостен вик. Сара се намръщи и зададе въпрос.

— От кого? От чичо... от господин Колер?

Мъжът поклати глава.

— О, не, госпожице. От другия господин. Той каза да ви предам, че ключовете са вътре.

Сара хвърли дълъг, замечтан поглед на блестящата нова кола, преди да ѝ обърне гръб, надявайки се, че гласът ѝ звучи достатъчно

равнодушно и не издава чувствата ѝ.

— Но аз разбира се не мога да приема такъв подарък. Трябва да кажете това на господина, естествено като му благодарите от мое име за любезността. Моля ви, Ким, бихте ли ми повикали такси?

Очите на мъжа се разшириха от учудване, докато клатеше отрицателно глава.

— Съжалявам, госпожице. Тук не се допускат таксите.

Спомняйки си със закъснение за портала и сложната охранителна система, Сара се намръщи объркано. Никакви таксите — той естествено трябва да е знаел това! И сега си мислеше, че я е хванал натясно. Тя изведнъж разцъфна в усмивка, която смекчи разтревоженото изражение на Ким.

— Разбира се, трябваше да се сетя. Е, при това положение нямам голям избор, нали? — Усмивката ѝ стана още по-лъчезарна — Ще взема предложения ми транспорт, но само назаем, а не като подарък. Непременно кажете това на дука.

Тя се надяваше, че той ще побеснее. Особено когато му изпрати обратно колата с неангажираща бележка от рода на „благодаря за великолепния транспорт...“ Да го вземат дяволите, дето си мисли, че би могъл да я купи!

* * *

Само гневът помогна на Сара да се справи с движението. Мерцедесът беше една мечта, но тя нямаше да позволи това да повлияе на преценката ѝ. Дук Ди Кавалиери я преследваше по някакви си свои причини — ту я провокираше, ту я обиждаше, и, да, понякога я очароваше. Очевидно беше запомнил случайно подхвърленото от нея за колата, която винаги бе желала да има. И не по-малко ясно беше, че за него парите са само средство за постигане на целите му.

„Обект на желание.“ Думите се появиха неканени в мислите на Сара заедно със странна тръпка на страх, която я накара да впие пръсти във волана. Защо беше решил, че я иска? И защо тя бягаше от него? Беше чувала, че най-добрата защита е нападението — а и сестра ѝ, която беше свикнала да се оправя с всякакви мъже, сигурно щеше да остане и да му даде да разбере! Като наближи апартамента си, Сара

намали, а на челото ѝ се беше появила бръчка, скрита донякъде от огромните очила на Дилайт. Сега, със закъснение тя се ядосваше на себе си, че така набързо си беше тръгнала от чичо Тео. Трябваше да остане, да му покаже колко малко означава присъствието му за нея. Не трябваше да се оставя да я прогони, особено като се сетеше за лукавите му намеци, че нарочно се прави на недостъпна. Какъвто беше самомнителен, сега щеше да си помисли, че е избягала, за да я преследва още по-упорито. О, по дяволите!

Добре и да беше имала някакви колебания, задушният малък апартамент помогна на Сара да вземе решение за следващия си ход. Тук, заобиколена от разпилените вещи на Дилайт, тя по-лесно можеше да влезе в кожата на сестра си — да бъде смелата, безразсъдна Дилайт Адамс, която не се плашеше от никого и от нищо и би направила всичко, само заради опита или за „забавление“. Не, Дилайт определено не би избягала в ужас от авансите на един упадъчен италиански дук!

Само като си помислиш, това беше чудесно казано! Сара си изръкопляска, докато хвърляше някои неща в малкия си сак. „Упадъчен дук“... много добре, Сара! Старият ѝ навик да разговаря мислено със себе си прогони нервността ѝ, докато тя си пое дълбоко дъх, оставяйки вратата на апартамента да се затръшне зад нея. Е, ето ни. И този път, заклевам се, наистина ще бъда Дилайт. Ще го поставя на мястото му, точно както би направила тя.

Тя самонадеяно беше паркирала белия мерцедес пред входа на сградата. Може и да са го вдигнали! Но ако беше още там, ще му го върне — с елегантен жест и няколко лицемерни думи на благодарност, чийто смисъл той веднага ще прозре. Докато минаваше през въртящата се врата, Сара с почуда осъзна, че в нея се надига очакване.

Трябва да беше затаила дъх... и сега изпусна една въздишка. В крайна сметка беше там, където го беше оставила. Мъж на средна възраст с повесен на врата фотоапарат обикаляше с интерес около елегантната бяла кола. Високите токчета на Сара затракаха по тротоара и той се обърна ухилан лукаво и предразполагащо.

— Здравсти! Тази малка красавица твоя ли е? Възхищавах ѝ се. Чисто нова е, нали?

Слава богу, движението още беше оживено и дори се мяркаха пешеходци — нещо необичайно за Лос Анджелис, където всички караха коли. Сара потисна моментното си желание да го отреже студено, защото все още се опитваше да се прави на сестра си — да гледа на всичко от друг ъгъл, да реагира по съответния начин.

— Здравей. Хубава кола, нали?

Помисли си, че се е справила доста добре! Хвърляйки му разсеяна усмивка иззад огромните слънчеви очила, Сара започна да рови за ключовете в безпорядъка на чантата си. Трябваше да са някъде там. Помнеше...

— Ти си Дилайт Адамс, нали? Тази сутрин гледах по телевизията материала на Бренда Роуън за теб. Имаш ли нещо против да те снимам с новия автомобил? Подарък от някакъв италиански дук, може би?

Сара зяпна и вдигна поглед — той вече снимаше. Движеше се много бързо, като професионален фотограф, осъзна тя объркано.

— Вие няма да...

Той не ѝ даде възможност да довърши, като протегна успокоително ръка, преди да ѝ връчи визитката си.

— Ей, благодаря за снимките. Аз съм Гордо Рап. А ти наистина си умно момиче. Известността няма да ти навреди, нали?

Само папараци ѝ липсваха (както и на Дилайт)! Как, за бога, се беше оказал тук и какво искаше да каже...

Точно зад нея изскърцаха спирачки и се блъсна врата на кола и Сара подскочи, а протестите заседнаха на гърлото ѝ. Подскочи и Гордо Рап, който бързо отстъпи няколко крачки назад.

— Притесняват дамата ли?

О, не! Не и Рикардо, не сега!

Сара каза студено, както се надяваше с величествено неодобрение:

— Търсех си ключовете...

Почти веднага усети топлината на пръстите му, контрастираща на студенината на ключовете, които той притисна в ръката ѝ, хващайки я по-здраво, когато тя се опита да я издърпа.

— Донесох ти резервните ключове. Беше тръгнала да ме търсиш или се досети, че ще дойда за теб? — Черните му загадъчни очи се

преместиха от ядосаното ѝ лице на някаква точка зад нея, докато той добави с измамно нежен глас: — А колкото до теб, на твое място бих си тръгнал.

— Разбира се, както кажете, дук! Но нека първо направя още една снимка, а? Непременно ще ви ги изпратя за одобрение — добре, добре!

Докато мъжът завиваше зад ъгъла, стискайки здраво фотоапарата си, Сара се обърна ядосано към своя мъчител.

— Осъзнаваш ли, че онзи мъж... че нашата снимка вероятно ще се появи във всички противни книжарски издания по света? А ти го остави да си мисли, че ти... че аз...

Как смееше още да държи ръката ѝ? Макар че, ако не я държеше, тя сигурно щеше да хвърли ключовете в мургавото му лице с изражение на дявол!

— А! Мислиш, че трябваше да тръгна след него? Може би да му счупя фотоапарата? Но тогава — помисли си за рекламата, която би изпуснала. — В провлачения му говор се покрядваше сарказъм, който накара Сара да затаи дъх в пристъп на неподправен гняв. — Всъщност не мисля, че би искала да направя нещо на твоя... приятел. В крайна сметка докато се приближавах, забелязах, че ти е приятно да му позираш!

Почти онемяла от гняв, Сара се опита да се измъкне от хватката му, а другата ѝ ръка се сви в юмрук, горейки от желание да го удари. Само дълго тренираната дисциплина и самоконтрол ѝ помогнаха да се удържи.

— Ти си... как смееш да ме преследваш тук? Как смееш да намекваш, че аз... за бога, последното, от което се нуждая, е да тръгнат слухове, че ти... че ти и аз — пусни ме!

Той се държеше сякаш те двамата бяха сами на света, пренебрегвайки любопитните погледи на някои от съседите на Дилайт, които влизаха и излизаха от сградата.

С преувеличено търпение, сякаш говореше на дете, той каза:

— Ако се откажеш да правиш сцени на публично място, което би могло да накара приятеля ти, фотографа, да се върне за още снимки, ще те пусна, обещавам. И не се прави на истерична, моля те! В крайна сметка, малка досадница, не беше ли тръгнала да ме търсиш?

Тя трябваше да се овладее — трябваше! Този мъж очевидно беше чудовищен маниак на тема его.

— Смятах да ти върна колата — каза Сара внимателно, процеждайки през зъби всяка дума. — И наистина възнамерявах да прекарам известно време на гости на чичо Тео — насаме! — добави тя остро, изпитвайки удоволствие от присвиването на очите му при нейното заяждане. — А сега... — Тя сведе поглед към ръката си, все още заложница на неговата, надявайки се, че той не може да усети невероятното напрежение, което изпитваше.

— А сега, ако те пусна, в коя посока ще избягаш? Сигурна ли си, че искаш да избягаш? — В гласа му се долавяше презрителна насмешка. Подобно на близък приятел или любовник, той изведнъж хвана и другата ѝ ръка, залюля двете и изведнъж я придърпа към себе си.

— Престани!

— От какво се страхуваш? Или се опитваш да ме заинтригуваш?

— Опитах се да ти кажа и преди — аз... аз съм сгодена! И го обичам — много. А колкото до теб, синьор, не бягам от теб, просто се опитвам да те избягвам, това е всичко! — Тя си наложи да отметне глава и да срещне очите му като две късчета черен лед, стремейки се гласът ѝ да звучи безгрижно. — Не го вземай много навътре, все пак — ако не бях срещнала Карло и не се бях влюбила в него, бих могла да си падна по теб!

Сега гласът му беше леден като погледа му, когато я пусна така внезапно, че тя едва не падна.

— Карло, а? Италианско име — и те предупреждавам, сладка Дилайт, че ако той е от старата родина, ще е ревнив — и несъмнено ще очаква годеницата му да бъде непорочна... нали каза, че смятате да се жените?

— Разбира се, че ще се оженим. Всъщност много скоро. Веднага щом... приключа с филма ще отида при него.

Ключовете за мерцедеса сякаш горяха дланта ѝ под натиска на пръстите му. Сара несръчно се опита да му ги подаде.

— Моля! — Какъв непредсказуем мъж! В този момент едва потисканият гняв, който беше доловила у него само преди миг, сякаш изобщо не беше съществувал. Вместо това той вдигна ръка и сви рамене докато я гледаше с безучастна невъзмутимост.

— След като ще ходиш при „чичо си“, би могла да закараш колата обратно. Не мога да карам две коли едновременно.

Той можеше да се променя бързо като хамелеон! Сара го изглежда подозрително, но докато стоеше колебаейки се на тротоара, той вече беше отворил вратата на ламборгинито и вмъкваше вътре дългите си крака.

— Помниш ли пътя или да карам бавно, за да ме следваш?

Това, което тя наистина копнееше да направи, беше да му хвърли ключовете и да се втурне вътре, като го остави да се чуди какво да прави с мерцедеса. Но Дилайт би ли се отказала от битка? Никога!

— Благодаря ти, ще те следвам, ако може, — подхвърли Сара през рамо с възможно най-лековатия тон на Дилайт. Вътрешно продължаваше да се тресе от най-разнообразни чувства, които все още не искаше да анализира — но поне той не би могъл да знае това. И този път, ей богу, тя не бягаше!

На следващия ден вестниците бяха пълни с клюки — дори и „търговските“, както ги наричаха всички. Прислужникът на чичо Тео ѝ ги донесе подредени на спретната купчина върху месингов поднос, а лицето му остана безизразно, дори когато ѝ съобщаваше, че е била спомената отново в сутрешното клюкарско шоу на Бренда Роуън и че е имало обаждане за нея, на което трябва да отговори щом се събуди. Господин Хънт.

Гарън? Сара се изчерви, припомняйки си. О, господи, какво ли си мисли за нея! И сега всички тези глупави истории...

— Е! Трябва ли да те поздравя? — Гласът на Гарън беше сух и не ѝ беше лесно да отгатне какво си мисли. — Обаждам се само, за да ти кажа, че можеш да си вземеш още няколко свободни дни — поне през уикенда. Имаме проблеми с времето при външните снимки.

През остатъка от разговора на Сара не ѝ беше лесно. Не можеше изведнъж да започне да отрича всички слухове след като Гарън не я беше попитал нищо. Не би могла също да му намекне, че би искала да го види отново, защото не беше сигурна дали е така. А как би могъл той да иска да я види отново, след като беше припаднала пред него? Така или иначе, донякъде за нейно съжаление, Гарън се държеше приятелски неангажирано и делово.

— Кажи на нашия приятел Рикардо, че вероятно ще му се обадя по-късно. А ти се забавлявай, хлапе.

Няколко секунди Сара ядосано се взираше в слушалката, след което я остави на вилката и се протегна за вестниците, потрепервайки при вида на една снимка, на която тя ровеше за ключовете си и с онези слънчеви очила приличаше на обирач на банки. И още една, по-лоша на която сякаш гледаше с обожание профила на Рикардо, докато той ѝ протягаше ръка...

О — непоносимо! Може би чичо Тео щеше да знае какво трябва да се направи. Вероятно би могла да ги съди — особено онзи мазник Гордо Рап. Едно писание привлече погледа ѝ и тя едва не извика объркано, докато преглеждаше статията:

Бяха ли Пол и Моник Друри в ролята на Купидон, когато запознаха мултимилионера Кавалиери с изгряващия модел и актриса Дилайт Адамс? Трябва да е било любов от пръв поглед, с вечеря в невероятното Кафе Рус и много уединен обед на снимачната площадка — точно в офиса на Пол Друри. И как така една възторжена Дилайт се вози в чисто нов Мерцедес SL 450 — подарък от почитател. Да познаем ли кой?

Телефонът до леглото ѝ звънна и Сара едва ли не с благодарност сграбчи слушалката, само за да направи физиономия и сбръчка нос, разпознавайки провлачения саркастичен глас, който проскърца в ухото ѝ.

— Видя ли вестниците? — И после студено: — Предполагам, че това наричате тук „добра популярност“? Но аз намирам, че това, което си позволява вашата преса, е обидно!

Той разбира се не мислеше... не би могъл да мисли... Сара усети как пламва цялата и не можа да го предотврати, нито пък успя да попречи на гласа си да се извиси.

— Това е изцяло по твоя вина! Ти си този, който настояваше да ме види и ти си този, който... нека ти кажа, че аз определено нямам нужда от такъв вид популярност! — Спирайки да си поеме дъх, Сара си спомни за ролята си, опита се да успокои гласа си и продължи по-спокойно: — Имам много ревнив годеник, който би... би ни убил и двамата, ако сметне, че всички тези противни слухове са истина!

— О, да — този Карло, за който говориш? Аз естествено ще се радвам да „изясня с него фактите“ както казвате тук, ако реши да се обърне към мен. Може би трябва също да го посъветвам, че щом има годеница... привлекателна като теб, не би трябвало да я оставя дълго сама?

Дори когато смекчаваше тона си, в гласа му се прокрадваха остри нотки, които я дразнеха като близване на котка по кожата ѝ, така че тя първо потрепери, а после се наежи инстинктивно.

— Карло не е твоя работа. А ако не ти харесват историите във вестниците, би трябвало да ги отречеш, не мислиш ли? Сигурна съм, че си нещо като международен плейбой, но ми се иска да разбереш, че не се интересувам от твоите игри!

Между тях легна напрегната тишина. Да не беше прекалила? Сара чу как обичите ѝ потропват отчетливо по слушалката. Нямаше ли да каже нещо?

За нейно учудване тя го чу да се смее тихо — дори смехът му звучеше повече като ръмженето на огромна котка, което я накара да подскочи нервно.

— Защо — защото не си определила правилата? Би трябвало да поемаш рискове... Дилайт!

— Аз непрекъснато поемам рискове! — От гняв гласът ѝ стана писклив и едва не пресекна. — Но в този случай наистина не смятам да се замесвам. И не обичам да чета лъжи за себе си.

— Не? — И после рязко, сякаш му беше омръзнало забавлението, което тя очевидно му осигуряваше: — Вече не се радвам на гостоприемството на господин Колер — върнах се в хотела си. Но се обадох, за да предложа да се срещнем отново — този път насаме — и да обсъдим как да сложим край на тези слухове. Би ли позвънила да кажеш кога ще ти бъде удобно?

Защо не му беше отказала? По-късно Сара не може да реши защо си беше позволила да прояви такава слабост при „молбата“ му, която беше прозвучала повече като заповед. Тя не искаше да го вижда никога повече и да преоткрива в себе си онази плашещо-безпомощна слабост, която загадъчното му, арогантно присъствие изглежда предизвикваше. Дилайт не би се изплашила от него, но Сара — да. Уплашена — но и привлечена, колкото и да ѝ се искаше да го отрече.

Молците биваха привлечени от пламъка на свещта — и неизбежно опърляха крилцата си. И колкото и да се преструваше, че е Дилайт, това приключение всъщност беше на Сара и именно Сара трябваше много да внимава, ако не искаше да се опари!

Шофирането обратно до дома на чичо Тео даде на Сара време да обмисли в какво точно се вълвлича, но начинът, по който я приветства охраната, я накара да се почувства добре дошла и сигурна, макар че чичо Тео изглежда беше разбрал напълно погрешно взаимоотношенията ѝ с някогашния си гост — с когото тя трябваше да вечеря днес!

— Можете да се срещнете тук, по-уединено е. И съм сигурен, че вече си наясно какво правиш — прекарала си достатъчно време в този град. Трябваше да ми се обадиш по-рано, да знаеш! — чичо Тео беше сърдит, но ѝ предлагаше помощта си и Сара импулсивно го прегърна.

— Знам, съжалявам — но исках да се справя сама. А и дори не знаех, че още живееш тук.

— Е, вече знаеш! Няма с какво повече да се оправдаваш, че не ми идваш на гости, а?

Чичо Тео беше страхотен, но как би трябвало да опише Рикардо, дук Ди Кавалиери? Докато обмисляше това, Сара се приготвяше, чудейки се защо си прави целия този труд. Малко грим, лек руж. И ярко червило, подчертаващо устните ѝ.

Наистина, Сара, би трябвало да се засрамиш! — скара се тя на отражението си в огледалото, но не особено убедително. Намираща се на границата между двете роли, Сара всъщност се забавляваше от всичко това. Дори той да я мислеше за Дилайт, жената която го интригуваше беше тя, Сара. И вместо да се засрами, тя изпита удоволствие от тази мисъл. Вмъквайки се в елегантна копринена рокля на Мисони, която и прилепваше като втора кожа — невероятно мека, с корсаж, който се кръстосваше отпред доста ниско, така че откриваше вдлъбнатината между гърдите ѝ — Сара се завъртя пред огледалата, които показваха отражението ѝ от всички ъгли. Това бяха нейните дрехи и сега тя се радваше, че се беше впуснала в обиколка из европейските магазини, преди да отлети за Ню Йорк. Нахлузвайки обувки с високи токове, с тънки каишки от мека кожа, кръстосани отпред, и по една верижка от чисто злато около тънките глезени, се обърна отново, а полата ѝ едва покриваше коленете ѝ. Приличаше на майка си, както никога досега. Не приличаше толкова на Дилайт, защото някои от ситните къдрици бяха започнали да се отпускат, и падаха на врата ѝ, по слепоочията ѝ по бузите ѝ. Изобщо не приличаше

на Сара, която беше благопристойна и овладяна, истинска двадесет и четири каратова девственица за обздравяване!

Бъди внимателна! Докато последното ѝ предупреждение към самата нея отекваше в главата ѝ, Сара излезе от стаята и тръгна бързо надолу по галерията с колони, обкичена с цъфнали лози, зави и мина през малкия вътрешен двор, който водеше в големия, обграждащ басейна. Тук щяха да вечерят заради мекото време и романтичната натура на чичо Тео. Имаше маса, покрита с безупречно бяла ленена покривка, свещи в кристални свещници и кристална ваза, пълна с парфюмирани червени рози. Свещите бяха запалени и до финия порцелан и подхождащите му кристални чаши за вино проблясваха прибори от чисто сребро. Двама келнери в бели сака се навъртаха ненатрапчиво отзад, един китарист крачеше напред-назад.

Сара трябваше да потисне забълбукалия в гърлото ѝ истеричен смях. Какво, за бога, беше замислил чичо Тео? Всичко приличаше на сцена от стар филм с Одри Хепбърн — но беше ли тя в състояние да изиграе главната роля?

Естествено тя нарочно закъсня и Рикардо вече беше там, но не прояви никакъв признак на нетърпение или гняв, докато се надигаше да я посрещне. Повдигнал едната си черна вежда, той вдигна чашата си за поздрав.

— За Дилайт. Изглеждаш очарователно.

— Благодаря. — Тя естествено не трябваше да обръща внимание на начина, по който той нахално я огледа, сякаш я разсъбличаше. Трябваше да си напомни, че се контролира. Беше приела поканата му тази вечер, само за да му покаже, че ни най-малко не я е уплашил.

Един от келнерите ѝ помогна да седне и тя помоли за минерална вода „Перие“ към виното си. Китаристът започна тихо да пее — някаква стара, сантиментална италианска песен. О, не! Чичо Тео определено прекаляваше или пък вече гледаше само стари филми.

Противникът ѝ се беше облегал назад на стола си с притворени очи.

— Харесва ли ти тази старомодна музика? Спомням си, четох някъде, че любимата ти музика е рок енд рол — пънк рок?

— Не трябва да вярваш на всичко, което четеш. — Сара весело вдигна чашата си за поздрав и опита виното, което беше много добро — сухо и изстудено точно колкото трябва. Окуражена от мълчанието

му, тя продължи: — Мислех, че се срещаме, за да обсъдим как да сложим край на клюките. Може би ти би могъл да ги заплашиш със съд? Сигурна съм, че можеш да си го позволиш повече от мен.

Тя го видя да свива рамене, които се очертаха под прилепналото му ленено сако.

— Това само ще доведе до още клюки и повече шум. — Тонът му беше преднамерено равен, но очите му й се надсмиваха, от което лицето й пламна под грижливо сложения руж.

Като остави внимателно чашата си, Сара каза, контролирайки гласа си:

— А тъй като никой от нас не иска да се вдига още шум... какво предлагаш?

— Наистина ли искаш да знаеш? — Тонът му беше остър като погледа му, който я обходи, попивайки всичко, от нервната червенина до дълбокото деколте. — Тогава ще ти кажа. Защо да обръщаме внимание на клюките? Да отричаш значи да ги караш да вярват. А в крайна сметка ние двамата знаем кое е истина и кое — не... нали? Ако твоят годеник ти вярва, сигурен съм, че няма да има никакви проблеми. Предполагам, че той наистина ти има доверие?

— Разбира се! — потвърди Сара разпалено. — Ние се обичаме...

— А, да. Любов. Вие се обичате — той ти вярва. Но къде е този твой Карло? Защо не е тук с теб, за да те защити от това, което са само клюки?

— Трябваше да замине! По... по работа. Но скоро ще дойде при мен, разбира се — или аз ще отида при него. И тогава ще се оженим.

— Да — мисля, че така каза по-рано.

Пред тях поставиха чинии и Сара нападна салатата си, набождайки малка скарида на охладената вилица. Нямах да му позволи да я надвие! В крайна сметка, той беше тук по същата причина, по която и тя. Защото тя беше предизвикателство, защото той беше от онези арогантни мъже — шовинисти, които не могат да повярват, че съществуват жени, неподвластни на сексапила им. Ха!

— Моля?

Да не го беше казала на глас?

Сара невинно ококори очи срещу него, продължавайки да набожда скариди на вилицата си.

— О, не съм казала нищо. Не е ли страхотна тази салатата?

— Още не си я опитала. Само виното.

— Колко си наблюдателен. Но предпочитам да престанеш да се взираш.

— В теб или в салатата ти?

— И в двете. — Тя продължи да хапва от скаридите, като ги лапваше една по една. Ха! — помисли си отново. Този път тя взе връх над него. Номерът беше да не му обръща внимание. Може би тогава ще си тръгне и ще я остави намира!

За нещастие точно в този момент китаристът реши да се приближи, като пееше любовна песен, съдейки по сърцераздирателния му глас и притварянето на очите му при високите тонове. Сара вежливо се престори, че слуша много внимателно, докато с крайчеца на окото си забеляза, че Рикардо не се забавлява — всъщност лицето му излъчваше напрежение, както и дългите, мургави пръсти, които си играеха на пръв поглед небрежно със сребърната халка на салфетката. Сара отново забеляза пръстена с монограм, който той носеше — масивно жълто злато с герб от диаманти и рубини. Това беше единственият пръстен на ръцете му, но на една от китките му имаше златна гривна, която само подчертаваше мъжествеността на собственика си.

Тя за миг вдигна очи и видя, че той я гледа. Свеждайки бързо поглед, на Сара ѝ се стори, че го чува да ругае полугласно. Той каза нещо на китариста, който сякаш се стопи в сянката. Не знам какво ми става... помисли си Сара в момент на просветление, преди ясното съзнание да я напусне.

— Мисля, че и двамата си губим времето... — каза той тихо през масата и ръката му се протегна и сграбчи нейната, дръпна я и изправи Сара на крака без никакво усилие. Китарата все още свиреше някъде, но сега много тихо — само музика, без думи. А от другата страна на басейна, в двора, покрит с испанска теракота, блещукаше огън — огнените езици сякаш бяха нажежени клещи, които късаха нервите ѝ.

Онемяла, Сара остави това да се случи. Къде бяха отишли всички? Келнерите в бели сака не се виждаха никъде, а от китариста беше останала само музиката. Тя беше там, където искаше да бъде — в прегръдката на мускулестите му ръце, които я държаха притисната към твърдото му тяло. Нетърпеливи пръсти се впиха в гъстата ѝ коса и

дръпнаха главата ѝ назад, откривайки устата ѝ за неговата — завладяваща и грабеща — без тя да може да каже не, дори и да искаше.

Беше като спускане по бързей — повлечена, неспособна да се контролира. Ръцете ѝ несъзнателно се бяха вдигнали да го прегърнат — може би, за да се задържи да не падане. Целувките му бяха едновременно груби и нежни, а ръцете му, убедили се в доброволното ѝ пленничество, се спуснаха от раменете ѝ, надолу по гърба ѝ, проследиха извивката на хълбоците и дупето ѝ и я притесниха грубо към него.

Никога преди не се беше чувствала по този начин, никога не беше имала усещането, че се разтапя, че я поглъщат — само чувство, никаква мисъл. Дори когато пръстите му опариха кожата ѝ през тънката коприна на роклята ѝ, дразнейки с милувки гърдите ѝ... отмахвайки нетърпеливо коприната, така че тя усети леката им грапавина по недокосваната мекота и чувствителност на кожата си — дори тогава не беше в състояние да изговори думите на протест, които се оформяха в съзнанието ѝ.

— Ела. — Една дума. Ами вечерята? Какво значение имаше вечерята или каквото и да е друго при това невероятно усещане? Тя се препъна на непривично високите си токове и промърморвайки някакво проклетие — точно като в сцена от филм! — той я вдигна и я понесе, притискайки я към гърдите си.

Някак си се бяха озовали пред стаята ѝ и той отвори вратата с рамо. Светеше само лампата до леглото и той се насочи право натам и я положи върху него.

Сега какво? След като той вече не я държеше, Сара започна да се чувства глупаво, лежейки простряна там. Тя несъзнателно придърпа надолу полата си и прибра коленете си. Какво трябваше да направи? Той беше затворил вратата и, застанал в долния край на леглото, беше започнал да разхлабва вратовръзката си, измъквайки се от сакото си. Тъмни, непроницаеми очи обходиха тялото ѝ, а тонът му беше небрежен, за разлика от целувките му преди малко.

— Защо не се съблечеш и не се мушнеш под завивките? След малко идвам при теб.

Прозаичното му държане подеждва на Сара като чаша студена вода, блисната в лицето ѝ. Той приемаше за даденост, че тя е негова. Отнасяше се с нея по същия прагматичен начин, по който вероятно се

държеше с всички жени, които влизаха в леглото му. Нямаше съмнение, че всяко негово действие тази вечер е било внимателно обмислено, внимателно е бил избран точният момент. И колко хладнокръвен беше сега, когато беше сигурен в нея.

Сара гледаше невярващо как той започна да разкопчава ризата си. Отнесена от полета на фантазията си, тя полека започна да слиза на земята.

— Дилайт... толкова обещаващо име. Чакаш аз да те съблека ли? Или предпочиташ да те обладая с дрехите?

Изправен там, като диво животно, с играещи мускули под мургавата кожа, той я накара да затаи дъх. Беше от мъжете, които вземат, каквото си пожелаят, без да обръщат внимание на чувствата на другите. И ако тя се опиташе да му се противопостави сега, той щеше я обладае насила... чистият инстинкт ѝ подсказа това, докато тя се взираше почти хипнотизирана в неумолимите му очи.

Измисли нещо, Сара! — подкани я вътрешният ѝ глас — И то бързо! Той не е от търпеливите мъже...

Той се беше приближил, вече без риза, и на слабата светлина Сара видя устата му, изкривена в саркастична усмивка, която изобщо не беше истинска усмивка.

Ръцете му бяха на колана му и тя бързо извърна очи и ги спря на лицето му.

— Аз... аз не мисля, че ние трябва...

— Какво има сега, още ли мислиш за твоя Карло? Сигурен съм, че той ще разбере. В крайна сметка ти си специална жена. Той не знае ли за онези много секси филми, в които си участвала?

— Естествено. Карло знае всичко за мен! И се радвам, че ми напомни за него, защото аз... аз промених решението си за това тук. Съжалявам — нямах намерение да те подвеждам, но ти... доста добре успя да ми отвлечеш вниманието с нещата, които каза. Моля те...

Той стоеше неподвижен и я гледаше, напомняйки ѝ за приклекнала и готова за скок черна пантера. Лазейки на колене, Сара се отдръпна, колкото позволяваше ширината на леглото. Господи. Щеше ли да я изнасили? Беше ли способен на такъв акт на насилие?

Думите излизаха от устата ѝ, пришпорвани от необходимостта да го отблъсне.

— Разбираш ли? Промених решението си. Не мога... с друг, когато съм толкова влюбена в Карло. Съжалявам — мисля, че наистина проверявах себе си, за да съм сигурна, и вече съм.

Докато още стоеше и я гледаше, той се изсмя грубо, което я накара да се свие въпреки всичките ѝ твърди намерения.

— Проверяваше? Колко американско. Но сигурна ли си, че един италианец би разбрал това? Ще кажеш ли на Карло за този малък инцидент? Да му кажа ли аз?

— Какво имаш предвид — да му кажеш ли... Заплашваш ли ме? Опитваш се да ме изнудваш?

Той каза замислено, сякаш изобщо не я беше чул:

— Ако следвах своите инстинкти и твоите — да, колкото и яростно да ги отричаш! — бих те обладал веднага и нямаше да бъде насила. Мисля, че можеш твърде лесно да бъдеш съблазнена, моя Дилайт и радост на толкова много други мъже преди мен и преди Карло! Но и аз съм преситен като теб и аз обичам предизвикателствата. Затова ти казвам, че никога няма да те обладая насила, защото ако аз или някой друг реши да положи достатъчно усилия, ти с удоволствие ще отдадеш това, което сега си решила да задържиш. Защо? — Той изстреля думата към нея с глас, стържещ като трион. — Не ти ли предложих достатъчно? Трябваше ли да бъде Ролс Корниш вместо Мерцедес? Би ли се зарадвала на кредит при Шарл Гале? Забелязах, че носиш скъпи дрехи и обици на Елза Перети. Да не съм те подценил? Или ти предложих твърде малко?

Думите, му я пронизваха като множество кинжали, всеки от които имаше за цел да прободне и причини болка. Те предизвикаха у нея реакция на чиста самозащита, потискайки онези други, позагадъчни чувства, които едва не я бяха погълнали.

— Да не съм те подценил? — беше казал той. — Или ти предложих твърде малко?

Сара си пое дълбоко дъх, благодарна на приглушената светлина, която оставяше лицето ѝ в сянка и скриваше изражението ѝ от него.

— И двете — каза тя кратко — но не както ти си мислиш. А сега, ако не възразяваш...

Дълго след като си беше отишъл, затваряйки с овладяно спокойствие вратата зад себе си, Сара установи, че не може да помръдне. Сковаността, която си беше наложила, не я напускаше и тя продължаваше да се взира във вратата, сякаш очакваше той да влезе обратно и да я нападне отново — тялото ѝ, както и прекалено издайническите ѝ чувства. Но той не се върна и в един момент тя си възвърна здравия разум и избухна в плач, което беше твърде необичайно за нея. Просто гняв, каза си Сара. И безсилие, защото той иска Дилайт, а не теб, отговори си мислено тя и това я накара да заплаче още по-силно, мразейки както себе си, така и него.

Някои жени могат да плачат, докато заспят и на другата сутрин да се събудят свежи и без поражения. Очевидно тя не беше от тях. След като се нацупи на образа си със зачервени очи в огледалото в банята, Сара мрачно се зае да мие очите си със студена вода. Едно от старите и изпитани спасителни средства на бавачката Стагс — гарантираше премахването на подпухнали клепачи. И като повечето лекове на бавачката, то в крайна сметка свърши работа.

— Има ли някой вкъщи? — попита Сара прислужника, който ѝ донесе късна закуска на уединената тераса, където тя правеше слънчеви бани. Надяваше се, че въпросът ѝ звучи така безобидно, както искаше.

С очи, скрити зад прекалено големите слънчеви очила на Дилайт, Сара лежеше по бикини и намазана с плажно масло на един шезлонг, косата ѝ беше прибрана с жълта лента.

— Само господарят. Другият джентълмен той отиде си снощи още.

Беше си отишъл! И разбира се болката, пронизала тялото ѝ, беше резултат на огромно облекчение. Той естествено няма да иска да я види никога вече и добре, че стана така. Той беше от мъжете, на които никоя жена не би могла, или не би трябвало да има доверие! Мъж, от който трябва да стои надалеч — от тези мъже, които Сара не би срещнала. И беше крайно време да може да си стане пак тя, помисли си Сара едва ли не с отчаяние. Колко време беше обещала на Дилайт? Две седмици — месец?

Не трябва да мислиш за това точно сега, заповяда си Сара, като се обърна по гръб и усети жаркото следобедно слънце по кожата си. По-добре да спре изобщо да мисли и да си лежи на границата между съня и будното състояние.

— Е, е! Спиш ли или не? Да заспиш на слънце може да е опасно, скъпа.

— Чичо Тео!

— Кой друг? Точно сега си единственият ми гост и си помислих, че моментът е подходящ да се опознаем отново — всъщност, ако имаш настроение за това.

Защо сърцето ѝ биеше така дяволски силно? Разбира се, че се радваше, дето именно чичо Тео я хвана да се пече с широко разтворени ръце и крака, сякаш приемаше древногръцкия бог на слънцето. Всеки друг би могъл да...

Сара се сепна, недовършила мисълта си. Беше погълнала прекалено много слънце за един ден — добре, че кожата ѝ лесно хващаше загар и рядко изгаряше, благодарение на някоя далечна прабаба италианка.

Тя седна и каза весело:

— Предложи ми една много студена „Перие“ с лимон и ще те последвам навсякъде! — Точно такова нещо би казала Дилайт. Но защо, докато говореха, чичо Тео все забравяше и я наричаше Сара вместо Дилайт?

Те разговаряха, докато правеха импровизирана обиколка на частната му колекция от картини.

— Не е хубаво да се затваря в хранилище всичката тази красота! Искам да мога да ги гледам, когато пожелаая.

Въпреки очебийната си своенравност, Дилайт сигурно харесваше тези неща. Сара не искаше да крие вълнението си, а и не би могла. Усещаше, че чичо Тео е доволен.

— Винаги съм обичал красивите неща — каза ѝ той. Може би точно затова толкова обожаваше Мона. — И после — онзи Гейнсбъро, който баща ти е прибрал — такава загуба е да няма кой да му се възхищава. Не би ли могла да го убедиш да ми го продаде?

— Разбира се, че няма — особено след като го убедих да ми го даде. В момента виси в спалнята ми! — реагира Сара разгорещено и после ѝ се прииска да си беше отхапала езика. Но чичо Тео, да го поживи господ, просто издаде едно многозначително „Ха!“ и не каза нищо повече.

Той я изведе във вътрешния двор край басейна, където на една сенчеста маса като по чудо се появи изстудено вино и кристални чаши.

— Е, пийни малко вино. Ти си добра публика — накара ме да осъзная, че понякога съм самотен! Какво мислиш за това? — И после, без да ѝ даде възможност да каже нещо, той продължи без

предисловия: — Като говорим за това, защо не помислиш да прекараш известно време тук? Можеш да имаш свое собствено крило — да идваш и да си отиваш, когато решиш. Не казвай нищо сега, просто помисли по въпроса.

Беше я изненадал и тя се запъна, докато отговаряше:

— Това... това би било чудесно... ти си съкровище, че предлагаш такова нещо... но, знаеш, в понеделник трябва да се връщам на работа... филмът... филмът на Гарън...

Тонът му беше равнодушен.

— О, мислех да ти кажа по-рано. Тази сутрин ми се обади Гарън и те няма да имат повече нужда от теб. — Той вдигна ръка, сякаш за да спре протестите ѝ, макар че точно в този момент Сара не би могла да изрече нито дума. — Разбира се ще ти платят съгласно договора и това няма нищо общо с теб — Гарън ме помоли да ти кажа, че си страхотна малка актриса и би желал да те използва отново в следващия си филм. Но ще се наложи да направят много поправки, защото сцените с преследването са станали по-дълги от очакваното. Така че един от сценаристите предложил да остане само сцената с теб и Гарън, която вече са заснели. Спират до самоубийството ти, а падането ти от покрива ще бъде изпълнено от професионална каскадьорка.

Той я погледна критично, преценявайки липсата на реакция от нейна страна.

— Не си въобразяваш, че си влюбена в Гарън, нали? Не мислех, че това е възможно — твърде си разумна за такива работи! А колкото до... е, няма значение! Обещах си, че няма да се бъркам. Ще обещавам същото и на теб, скъпа, ако решиш да правиш компания на стария човек. — Той добави хитро: — Би могла да бършеш праха от картините в галерията ми, ако настояваш да се занимаваш с нещо. И ми напомни да ти покажа колекцията си от табакери за енфие. Да не говорим за...

До този момент Сара беше успяла да се съвземе достатъчно, за да го прекъсне.

— Другото име на това е подкуп. На всичкото отгоре от самотен стар мъж, как не!

Той се изкиска доволно.

— Аха! Ето, че се прояви влиянието на бавачката Стагс, нали? Да не си мислеше, че си успяла да ме заблудиш?

— Аз... не можех да съм сигурна. Но ти няма да ме издадеш, нали? На никого, моля те!

Той изсумтя шумно.

— И защо по дяволите трябва да правя това и да разваля цялото шоу? Повярвай ми, момичето ми, от години не съм се забавлявал така, както от малката ти игра. Не се справяш много лошо! Заблуди всички останали, че си твоята сестра, нали? Е, браво на теб — все едно каква откачена каша сте забъркали вие двете жени. Предполагам, че инициативата е на Дилайт. Но както казах преди, няма да се бъркам.

Господ да поживи чичо Тео! Какво щеше да прави, ако двамата не се бяха преоткрили? Сара се върна замислена в стаята си, едната ѝ половина се изкушаваше да остане и малко да полентяйства, а другата не искаше да изпусне предизвикателството. Освен това беше обещала на Дилайт. Какво значение имаше как ще прекара времето, което ѝ оставаше? Дилайт трябваше вече да е на сигурно място в Индия и ако Карло беше толкова твърдо решен, колкото си мислеше сестра ѝ, би трябвало вече да е на път към нея. Сара само трябваше да им спечели колкото можеше повече време — докато успяваше да поддържа маскарада.

Тя почти беше решила да се предаде и да се остави да я обгърнат с разкош, когато звънът на телефона наруши крехкото ѝ спокойствие.

— Тук е Кавалери.

Сърцето ѝ се разтуптя неприятно, а пръстите ѝ се стегнаха около слушалката. Помоли се гласът ѝ да звучи спокойно.

— О, здравей! Не очаквах да те чуя...

Тонът му беше все така грубо непреклонен.

— Без съмнение. Но има нещо, което трябва да обсъдим. Всички тези статии във вестниците например.

— Аз...

Той продължи нахално, сякаш не я беше чул.

— Не те обвинявам. Сигурен съм, че си свикнала с всичко, което правиш, когато си известен... аз не съм привикнал на такава публичност. Но има една статия, която ще излезе утре в едно от седмичните скандални издания, доколкото разбрах. — Тя почти си представяше как ноздрите му се свиват от погнуса, докато гледаше

побелелите кокалчета на пръстите си, които стискаха слушалката. Искаше ѝ се изобщо да не си го представя този звяр-шовинист! Но защо, за бога, си беше направил труда да ѝ се обади? Нещо, свързано със статия в някакво скандално издание...

— Затова мисля, че е важно да се видим и да обсъдим някои въпроси. Ще разбереш, когато ти обясня. И моля те — не трябва да се тревожиш, че ще има повторение на миналата нощ. Можеш да избереш възможно най-оживеното място.

— Ако мислиш, че има нещо, което би трябвало да знам за онази статия, която казваш, че ще излезе утре — впрочем как си научил за нея предварително? — можеш съвсем спокойно да ми го кажеш по телефона.

Гласът му стана по-дълбок, почти като гневно ръмжене.

— Има неща, които не бива да се обсъждат по телефона! Освен ако по някаква причина се страхуваш да се срещнеш с мен очи в очи.

Това беше едновременно предизвикателство и плесница с кадифена ръкавица. О, ама той беше мръсник! Знаеше точно кое копче да натисне. Страх я е да се срещне с него — това е смешно! Страх от какво? Разбира се не от нея самата...

— Изобщо не ме е страх! — Сара се ядоса на себе си, че звучи отбранително. — Просто аз... аз може да съм заета тази вечер.

— Помисли за Карло. Твоят годеник. Честно ли е спрямо него, тази среща, която може да те ангажира за цялата вечер? Ако си с мен на публично място, би могла честно да му кажеш, че всичко е само бизнес. Е, къде би желала да отидеш? Поло Лаундж? Ел Падрино? И двете места обикновено са пълни с хора през цялата нощ. Ще се чувстваш в безопасност.

Разбира се, че не би трябвало да отива. Не би трябвало да се поддава на гнева и вълнението, които той предизвикваше у нея. И въпреки това с чувство на фаталистично отчаяние Сара знаеше, че ще отиде. Да чуе каквото там имаше да ѝ казва толкова спешно. Да гледа мургавото му, опасно лице през масата, абсолютно спокойна, знаейки, че този път той просто не може да я вземе на ръце и да я отнесе. Може би ѝ беше необходима точно още една среща с него, за да се освободи от глупавата си обсебеност. Ще го гледа и ще слуша как казва, че не може да си позволи повече клюки. Вероятно е женен, защо не се беше сетила за това? Толкова по-добре — тя ще се държи надменно и

отчуждено. Ще го слуша, отпивайки отегчено от своята „Перие“ с лимонов сок. И после ще си тръгне, за да бъде откарана с Ролса от шофьора на чичо Тео.

След като затвори, Сара се втренчи в телефона с невиждащи очи. Надяваше се, че е прозвучала достатъчно нехайно, дори леко разсеяно и нетърпеливо. Надяваше се, че ще бъде в състояние да се държи по същия начин, когато се срещне с него — *Il Duca di Cavalieri* — дрехи по поръчка, прикриващи грациозната игра на мускулите под тях. Беше й някак по-лесно да си го представи в отминала епоха, като пират или наемник с кинжал в пояса, отколкото в ролята на съвременен италиански аристократ, движещ се в изискано общество.

Престани, Сара! Ставаш доста глупава, момичето ми. По-добре се стегни! Мисленото поучение помогна. Бавачката Стагс би й препоръчала студен душ „за прочистване на ума“. Настроена решително, Сара скочи от леглото и се отправи към банята. Имаше на разположение два пълни часа, за да се нагласи подходящо за Поло Лаундж.

В крайна сметка тя закъсня с петнайсет минути, но гримът ѝ беше ненатрапчив и безупречен, а той никога нямаше да узнае колко рокли лежаха отхвърлени на леглото ѝ, след като благодарение на отличната, не изискваща никакво усилие организираност, с която се беше обградил чичо Тео, тя имаше на свое разположение целия си гардероб, за да избира.

Заведоха я до маса до прозореца и Сара се надяваше, че усмивката ѝ е толкова сияйна, колкото яркочервения гланц за устни, който си беше сложила тази вечер. Той се изправи, слаб и мургав, извисявайки се над нея с целия си ръст, и небрежно целуна протегнатата ѝ ръка, без дори да я докосне с устни.

— Добре направи, че дойде. — Дори думите му бяха вежливо официални и това я накара да възкликне:

— О, всичко е наред! Но наистина бързам, да знаеш. Обещах на едни приятели да караме кънки тази вечер. Във „Флипърс“ — знаеш ли къде е?

— Чувал съм, че има такова място. — Тонът му сложи край на темата и на опита ѝ да бъде хладнокръвна.

Погледът на Сара беше привлечен от ръцете му — силни пръсти без украшения с изключение на единствения пръстен, който беше забелязала преди. Трябваше да положи големи усилия да не потрепери и да се издаде.

— До колкото знам, това е място за млади хора.

Този път беше възнаградена с проблясване на пламъче в тези черни като нощта очи. Но вместо да отговори саркастично, той наклони глава.

— Предполагам, че е така. Сигурно не е място, което аз бих избрал, ако ми се танцува! Но какво мисли Карло за това, че излизаш без него?

Сара не можа да спре гневната червенина, която изби на бузите ѝ.

— Това изобщо не е твоя работа! — Наистина го мразеше. Той вече беше поръчал бутилка бяло вино и пръстите му си играеха със столчето на чашата, докато изучаваше Сара. Без да пита, той ѝ наля вино.

— Напротив — каза той бавно и безизразно — точно моя работа е. Карло случайно е моят по-малък брат.

— Твой... — за един ужасен миг Сара си помисли, че ще се задави с виното. Директното му, незавоалирано изявление продължаваше да отеква в главата ѝ, докато тя се взираше в него над ръба на чашата си. Накрая смисълът на това, което той току що беше казал, стигна до съзнанието ѝ.

Той направи грешката да наблегне на предимството си, като каза студено и саркастично:

— Сигурно си знаела, че Карло има семейство? Да не е пропуснал да ти каже, че работи за мен и още не разполага със собствени пари?

Виното, което Сара най-после успя да преглътне, я удари право в главата, напомняйки и, че след закуската в ранния следобед не е яла нищо. Но ѝ помогна да го погледне право в очите.

— Карло ми каза всичко! — възкликна тя с достойнство. И после не можа да се удържи: — Значи ти си големият лош Джон! Съжалявам, всъщност се казва Джовани, нали? Все пак как предпочиташ да те наричат? Рикардо — или това е само псевдоним?... Марко...

— Достатъчно! — Гласът му я шибна като камшик и ако не беше толкова ядосана, можеше да се свие.

— О, така ли? Не мисля. Ти започна, спомняш ли си? Ти ме покани тук да пийнем, защото имаше да ми казваш нещо. Какво те накара да зарежеш своя изкусен малък маскарад, Рикардо?

Той протегна ръка през масата, за да хване нейната и въпреки, че за евентуалния наблюдател това би могло да бъде жест на привличане, Сара трябваше да потисне един вик на болка при силното притискане на пръстите му върху нейните. И все пак, въпреки насилието, което тя долови в преднамерената жестокост на хватката му, тонът му остана хладно предупредителен.

— Моля те, постарай се да говориш по-тихо. Една сцена тук, на публично място, определено не би помогнала с нищо на... кариерата ти. — Паузата преди последната дума беше преднамерено обидна, от което ѝ се прииска да издере черните му присмиващи се очи.

Тя се помъчи да се овладее, опитвайки се да не забравя, че той поне все още я вземаше за тази, за която тя се представяше. Той все още си мислеше, че тя е Дилайт!

— Моля те, пусни ми ръката. Нараняваш ме. Не е необходимо да се опитваш да доказваш колко голям и силен мъж си!

— Съжалявам. — Той отдръпна ръката си и Сара разтърка пръстите си. Това ѝ даде повод да не гледа към него.

— Е? Какво друго имаш да ми казваш? И какво беше това за статията, която трябвало да излезе утре? Още една измислена история?

— За съжаление не. — Тя имаше чувството, че той простъргва думите през стиснатите си зъби. — Историята наистина ще се появи и е нещо в смисъл, че ти сигурно обичаш да запазваш нещата в семейството. Първо по-малкия брат, а после, когато него го няма — по-големия. Реших, че е най-добре да чуеш истината от мен, преди да си се запознала с версията на пресата.

Сара още разтриваше пръстите си.

— Колко мило от твоя страна! — промърмори тя студено. — И това ли е всичко? Колата ме чака и, както казах, доста съм ангажирана тази вечер. Искаш ли да дойдеш да се увериш, че няма да се държа неприлично?

Тя се втренчи в него предизвикателно, забелязвайки почти безучастно как мускулите на челюстта му се стегнаха и му придадоха

още по-заплашителен вид от обичайния.

— Не — това не беше всичко. Защо не престанем да си играем игрички? Вече свалихме маските си. Ти знаеш кой съм аз, а аз знам... каква си ти. Карло може да е омагьосан от теб, но никога няма да се ожени за теб — казал ли ти е, че вече е сгоден?

— Звучиш като феодал от Средновековието! — озъби му се Сара, ядосвайки се отново. — Карло и аз сме напълно честни един с друг от самото начало и аз случайно знам, че не е сгоден — освен за мен! Ти би предпочел да го принудиш на брак без любов, който ти мислиш, че е подходящ, нали? Е, няма да стане така. Карло и аз ще се оженим и нямаме нужда от твоята благословия. Мога да подпомагам Карло докато той... намери себе си.

— Или докато получи наследството си? Несъмнено ти е казал и това. Много добре, госпожице Дилайт. Нека си дойдем на думата. Колко искаш, за да обещаеш, че ще оставиш Карло намира? Обещавам ти, че ще те възнаградя много по-добре, отколкото би могла някога да спечелиш като актриса или като позираш гола.

Това беше нейният миг и тя се възползва от него. Ако беше останала, щеше да направи сцена. С достойно за похвала самообладание Сара остави чашата си и стана, елегантна и вълнуваща в рокля на Клое, откриваща едното й рамо със златист загар.

— Наистина не смятам да седя тук и да си разменям обиди с теб. И да ти е ясно — не се продавам. Ще се омъжа за Карло, нещо повече — ще дам изявление за пресата в този смисъл. Бих могла да спомена също, колко невъзможно средновековни разбирания имаш... А целият свят обича влюбените, не е ли така? Много хора ще ни съчувстват на нас с Карло!

За нейна изненада той не прояви гнева, нито разочарованието, които тя очакваше. Изправи се на крака с елегантно движение, което я изненада, и протегна ръка да я спре. Малко неохотна усмивка изкриви устните му.

— Задръж! Може би... проверявах силата на любовта ти към брат ми. Както и да е, по-добре да сме приятели, отколкото врагове, не мислиш ли? Карло би предпочел да е така — той е доста разглезен и е свикнал с определен начин на живот. Не си ли забелязала?

Объркана, Сара се втренчи в него подозрително. Той беше бърз като вятър в смяната на настроенията и посоките и беше

непредсказуем точно като вятъра.

— Дилайт... — каза той почти гальовно, произнасяйки името ѝ като милувка с дълбокия си дрезгав глас. — Ще се научим ли да бъдем приятели, а не врагове? Изчакай ме тук за минута да открия келнера и ще те заведа у вас или в онази твоя любима дискотека с ролкови кънки — където предпочиташ. Договорихме ли се? Мисля, че имаме да говорим за много неща — а ти имаш много да научиш за моето семейство. Може да се откажеш да станеш част от него, след като извадя наяве всички тайни!

Той беше успял много бързо да пробие бронята ѝ от самодоволно негодувание, оставяйки я обърквана и несигурна в следващия си ход. Какво би трябвало да направи? Всичките ѝ инстинкти я караха да бяга, без значение от страх или не — но, ако я мислеха за Дилайт, а тя би могла да помогне на Дилайт и Карло, като спечели брат му. Разсъжденията наистина помагаха!

— Е... — каза тя несигурно и той се хвана за колебанието ѝ. Отнякъде изникна келнер, а Рикардо вероятно не осъзнаваше, че продължава да държи ръката ѝ. След като той беше направил опит за помирение, би било грубо да издърпа ръката си.

Би трябвало да изпитва облекчение, помисли си Сара примирено, докато вървеше до него, още незабравила натиска на пръстите му върху нейните. Никакви конфликти повече, никакво напрежение. Дилайт и Карло ще бъдат щастливи, а тя — е, можеше да се захване с науките, което беше главната ѝ цел, и би могла само искрено да се надява, че той никога, никога няма да разбере за ролята, която беше изиграла в този маскарад. Нямаше да го види никога вече и тази мисъл би трябвало да я радва. Защо тогава чувстваше такава вътрешна празнота? Защо му позволяваше още да държи ръката ѝ, даже когато вече чакаха отвън пред любопитните погледи на няколко чифта очи?

„Моля затегнете коланите...“ Думите смътно достигнаха до замъгленото съзнание на Сара. Сигурно вече го беше направила.

— Моля те, сложи си колана — беше казал Рикардо, преди да запали елегантното ламборгини, и след минута тя беше благодарна, че го е послушала. А после беше извадил от някъде бутилка шампанско. От най-хубавото, разбира се. Нищо друго не би било подходящо за отпразнуване на бъдещата ѝ сватба с единствения му брат и очевиден наследник.

— Наздраве за разбиращия девер! — Беше ли казала това наистина, или то беше част от съня? След колко чаши шампанско я беше отвел вкъщи най-накрая?

Вкъщи — къде беше вкъщи, къде беше тя? Защо усещаше клепачите си тежки като олово? Сара дочу смътно, като глухо ехо в ушите си, кратък стон, който разпозна като собствения си глас. Искаше да се събуди, а не можеше.

— Спи, скъпа. Имаш нужда от сън. Ще те събудя, когато пристигнем.

Мили боже, дори в съня си тя разпознаваше този глас като обвита в коприна шкурка. Защо я наричаше скъпа? Тя не беше неговата любима, предполагаше се, че е годеница на брат му.

О, добре, вероятно нямаше значение. Не беше ли общоизвестно, че всички италианци са необикновено сексуални. Всички имаха жени и любовници — а каква ще бъде тя? Съпруга, любовница или съчетание от двете? Добрият стар проблем с много алтернативи! Мисленето ѝ струваше прекалено много усилия, затова Сара отново се сви на удобната седалка и се остави на съня.

Когато наистина се събуди, Сара усети, че грубо я връщат към действителността. Някой я беше хванал за рамото и я разтърсваше.

— Хайде, кацнахме. Имаме един час, докато сипят гориво и проверят механиката.

В крайна сметка успя да си отвори очите! Сара се втренчи в мрачното мургаво лице с язвително изражение и примигна отново, за да се увери, че не ѝ се привижда.

— Рикардо? — Гласът ѝ прозвуча хрипливо. Какво по дяволите ставаше с нея? Да не беше умряла? Да не би да я беше завел вкъщи и да беше останал? Би трябвало да каже „Къде съм?“, но щеше да прозвучи много мелодраматично. Къде се намираше?

Той се наведе нетърпеливо да откопчее колана ѝ (тя все пак го беше закопчала!) и едновременно с това я изправи на крака. Ръката му я обгърна, придържайки я, когато тя се люшна нестабилно.

— Хайде, сигурно имаш нужда да пийнеш нещо. Или да си оправиш грима. Няма много време, затова е по-добре да побързаме.

— Аз... аз наистина не разбирам! Какво правя тук? Какво правиш ти тук? Къде сме?

— Значи не си спомняш нищо? Подозирах го. Ако искаш да помниш, не трябва да пиеш толкова шампанско. — Той я водеше по пътеката на удобно мебелиран самолет. Сара се опита да се дръпне и той я бутна напред, а ръката му около кръста ѝ стана твърда и непреклонна като стоманен обръч.

— Но... — На една малка врата пишеше „Тоалетна“ и Сара отчаяно посочи към нея. — Спри! Аз трябва да... по-добре ме пусни да вляза там или ще съжаляваш! — завърши тя мрачно.

За един ужасно безкраен миг тя си помисли, че той би могъл да продължи да я дърпа напред, но след като ѝ хвърли дълъг, замислен поглед, той я пусна, като ѝ отвори вратата с небрежна галантност, която почти намирисваше на презрение.

— Добре тогава. Но ти давам само пет минути. Имам ключ от тази врата, не е зле да го запомниш.

Тя обидено блъсна вратата зад себе си и я заключи. Как смееше? За кого се мислеше? И най-ужасяващата мисъл — какво правеше тя сама с него в самолет?

Сара нямаше отговори на въпросите си. Тя излезе с цялото достойнство, на което беше способна, като ѝ се искаше да профучи покрай него, без да дава вид, че го е забелязала. Той я изгледа, наклонил саркастично глава.

— Освежи ли се? Хубаво. Радвам се да открия, че си жена, която не си губи времето в ненужно контене. Ела, сигурно ти се иска да се разтъпчеш. Очаква ни дълъг полет.

Най-накрая тя успя да си поеме дъх и се дръпна от него с възмущение.

— Престани да ме влачиш! И имаш ли нещо против да ми кажеш какво правя тук? Какво правиш ти тук? Къде отиваме?

— Много добре... — Той я преведе през две стъпала в луксозен офис, чийто обитател — млада жена с кафява кожа — изчезна, малко след като те влязоха. — Очевидно се чувстваш по-добре — достатъчно, за да задаваш въпроси. Въпреки това съм изненадан, че не си спомняш.

— Какво да си спомням, за бога?

— Но... — Той я заведе до един диван, почти насила я накара да седне и я загледа отгоре с устни, изкривени в някаква пародия на усмивка. — Но... ние си отивахме къщи, разбира се. Миналата нощ ти изрази желание да видиш къщата на Карловите предци, която по случайност е и моя. Ти ще го чакаш там — наистина ли не си спомняш нищо?

Тя имаше чувството, че той ѝ се подиграва и я дразни, но болката в главата ѝ започна да пулсира толкова силно, че нищо друго нямаше значение освен облекчаването на страданието.

— Изобщо не си спомням нищо! — прошепна Сара, нежелаяйки да си спомня точно в този момент. О, не — тя не би искала, не би могла! Сара притисна към слепоочията си внезапно омекналите си пръсти, като ѝ се искаше всичко това да е само още един лош сън.

— Може би трябва да намалиш пиенето! — каза той с дрезгав глас без никакво съчувствие. — Карло знае ли или криеш тази своя черта от него?

Сега определено беше моментът да му каже, че е сбъркал, че не е взел момичето, което трябва. Не я беше грижа. Сега вярваше на Дилайт, че той е способен на всичко. Беше в състояние даже да я убие, за да спаси гордостта си.

— О, наистина ми се ще да престанеш да ми натякваш! — измърмори тя, като продължаваше да масажира пулсиращите си слепоочия. — Можеш ли да ми намериш аспирин? И малко ледена вода, моля, това би ми помогнало.

Той не беше свикнал да се грижи за никого — тя можеше да го усети. Но вероятно за да я успокои, той ѝ донесе това, което беше поискала, след което седна зад бюро, на което имаше телефон, и веднага започна да разговаря тихо, а Сара напрягаше слух да разбере нещо, но не можеше. Тя говореше италиански, но диалектът, който той използваше, не ѝ беше познат. Тя затвори очи и се облегна назад, опитвайки се да овладее мислите и куража си. В какво се беше забъркала сега?

Аспиринът облекчи главоболието ѝ, но тя продължаваше да се чувства неприятно замаяна. Остави се да я отведат обратно в елегантния Лиър Джет^[1], без да се съпротивлява, прекалено изморена дори да се запита къде бяха спрели да заредят с гориво.

Седалката ѝ се отпускате назад като легло — колко хубаво. След като излетяха и надписът „моля, затегнете коланите“ изгасна, отнякъде изникна млад мъж, който ѝ донесе одеяло и я настани удобно, след което изчезна. Изпод миглите си тя забеляза, че Рикардо чете дебела папка, а веждите му бяха сключени съсредоточено. Той сякаш беше забравил присъствието ѝ, докато в един момент, поглеждайки нагоре, ѝ каза с дрезгавия си глас:

— Има завеса, която можеш да дръпнеш, ако искаш да се уединиш. Трябва само да изтеглиш въжето или да натиснеш звънеца, с който ще накараш Дамън да се появи отново. Постарай се да се настаниш удобно — чакат ни още осем часа път.

Без да каже дума, Сара дръпна завесата. Осем часа! Той явно я водеше в Италия — в „дома на предците“ — не беше ли казал така? И продължаваше да я мисли за Дилайт. Сега можеше да потръпне, без да се страхува, че ще се издаде. Какво смяташе да прави той с нея?

Когато беше дете, даже като тийнейджърка, тя тайно си мечтаеше да се впусне в Приключение. В своите фантазии Сара винаги беше принцеса или най-малко дъщеря на граф. Отвлечена от пират-джентълмен или от разбойник, който всъщност беше граф, и всичките ѝ фантазии имаха щастлив край. Във всички тях едва не я изнасилваха. Но невинната девица винаги се справяше с похотливия злодей и в крайна сметка го караше да я боготвори. Страстна прегръдка и припадък. Какво се случваше след припадъка? Сара се размърда, опитвайки се да укроти прекалено драматичното си въображение. Трябваше само да запази здравия си разум, като не забравяше, че

печели още време за Дилайт и Карло. А в този момент тя вече беше тяхна ревностна защитничка. Какъв невъзможен, арогантен, непоносим човек! Как ще се радва да види лицето му, когато разбере истината — че си е направил целия този труд, за да отвлече не момичето, което трябва!

Трябва да беше заспала, колкото и невероятно да й се струваше. И сънят й беше дълбок, изпълнен с мрачни сънища.

„Моля, затегнете коланите...“ Не започна ли този сън точно така? Все още сънena, Сара оцени помощта на младия мъж, който изправи седалката й и затегна колана й. Прикриващата всичко завеса беше вдигната и тя не можа да не забележи мъжа, когото все още възприемаше като „Рикардо“.

Дебелата папка, която беше проучвал с такова внимание, беше оставена настрани и вместо това той проучваше нея със загадъчен поглед зад притворените клепачи. Тя незабавно отвърна очи, преструвайки се, че наднича през малкото прозорче. След малко щяха да кацнат в Италия. При други обстоятелства тя щеше да бъде очарована.

Данте и Беатриче, Ромео и Жулиета! Фонтани и светлини, едно място извън времето. Винаги беше мечтала да види Италия, но Татко не искаше и да чуе за това. Щом тя започнеше разговор на тази тема, той обвиняваше комунистите, макар че предубеждението му вероятно се основаваше на Пиетро, един от бившите съпрузи на майка й. Пиетро беше този, който дойде след татко. Едва ли не с чувство на вина, Сара винаги беше харесвала Пиетро, който беше сърдечен и мил, носеше я на раменете си, като се преструваше на буен жребец. Дилайт също харесваше Пиетро.

— Ще кацнем след няколко минути. После ще трябва да вземем хеликоптер. Надявам се, че не си от страхливите.

Той все се намесваше, връщайки я към реалността. Сара му хвърли, както се надяваше, смразяващ поглед.

— Изобщо не се страхувам. Но цялото това летене е уморително! Искрено се надявам, че не ни остава много.

— След като се качим на хеликоптера — още около половин час. Карло не ти ли е описвал нашия дом? Не е много лесно да се стигне до

него, а пътищата са доста първобитни. Все пак имаме и удобства.

— И вътрешна канализация, надявам се! — отвърна Сара пренебрежително, изпитвайки мимолетно удоволствие от стягането на мускулите на лицето му.

— Дори за нас в Сардиния не може да се каже, че сме изостанали. Сигурен съм, че ще ти бъде удобно. Имаме два басейна, ако ти се доплува. Има и четири тенис-корта, ако искаш да усъвършенстваш играта си, докато чакаш Карло. Забелязах, че доста добре играеш тенис.

Как си позволяваше да бъде толкова надменен? Играела „доста добър тенис“, хайде де!

Сара се усмихна подчертано мило, стремейки се да му влезе под кожата.

— Тенис? О, чудесно! Това е най-страхотният спорт в света, не мислиш ли? Надявам се да поиграем някой път. — А после, играейки докрай ролята си, тя въздъхна дълбоко. — Как ми се иска Карло да побърза! Наистина беше подло от твоя страна да го изпратиш толкова далеч. — Сега беше моментът да се нацупи, ако знаеше как. Сара безстрашно отвърна с още по-широка усмивка на смръщването на черните вежди. — Но предполагам, че си изпитвал и двама ни. Силата на нашите чувства един към друг. Не трябва да се тревожиш, наистина. Карло и аз се обичаме, а аз винаги съм мечтала да имам по-голям брат!

Май беше прекалила. Слава богу, че предпазният колан му пречеше да я нападне физически. Наблюдавайки го с интерес, Сара забеляза малките бели линии, които се образуваха от двете страни на устата му — беше стиснал челюсти. Очите му, черни като катран и също толкова непроницаеми, преминаха по нея — дълъг, премерващ поглед, придружен с презрително присвиване на устните му.

— Търсиш си брат? — Тя не можа да разбере дали във въпроса се криеше сарказъм.

— Имам двама братя от първия съпруг на мама. Но те са археолози — или нещо не по-малко скучно — близнаци са, нали разбираш. А аз всъщност никога не ги опознах и не съм живяла с тях, така че това е нещо ново за мен. Карло никога не ми е казал колко... си грижовен и внимателен. Много беше любезно от твоя страна да накараш една от прислужниците на чичо Тео да ми опакова багажа...

Съдейки по израза му, беше отишла твърде далеч. Сара утихна, хвърляйки му една последна неискрена усмивка и се обърна, преструвайки се, че се наслаждава на гледката, докато самолетът направи кръг и започна да се приземява.

---

[1] Лиър Джет — малък реактивен самолет — Б.пр. ↑

— Как хората са идвали и са си тръгвали оттук, когато е нямало хеликоптери?

— Много бавно! — В гласа му се долавяше известна доза черен хумор. — Естествено има път, но е много лош. Не е подходящ за днешните автомобили с ниско окачване.

— Но...

— В наши дни има и терористи. Убийства и отвличане на хора. — Той сви рамене. — В планините има и бандити — разгневени и гладни хора. Хеликоптерът е най-сигурният начин да се стигне до там. Защо да се поемат ненужни рискове, в крайна сметка?

— Защо наистина — промърмори Сара. За да не срещне очите му, тя погледна надолу през каменния парапет, опасващ терасата, където им бяха сервирали напитки.

Палацото беше построено на много високо място и гледката беше зашеметяваща, много ниско долу се виждаше дори морето. Освен това беше укрепен много добре — сигурно заради някогашните мавритански нападатели и армии от наемници, които бродели наоколо в търсене на жени и плячка. Във всеки случай фамилният дом на дук Ди Кавалиери беше обграден от високи зидове, над които беше опъната бодлива тел с течащ по нея електрически ток. Една истинска средновековна крепост зад чиито неприветливи каменни стени имаше всички удобства и лукса на двадесетия век. Имаше тенис-кортове, дори миниатюрно игрище за голф. Икономът беше завел Сара в апартамент, гледащ към симетрично подредена градина, а ароматът от цветята, които растяха в нея, се носеше във въздуха, докато тя стоеше там, облегната на нисък каменен зид. Имаше дори великолепен вътрешен басейн, облицован с небесносини плочки — изкусно прикритото подводно осветление го караше да изглежда като вълшебна пещера. Две мраморни стълбища водеха надолу към огромна бална зала, в центъра на която беше синият басейн.

Обиколката ѝ беше много кратка, само бегъл поглед. През цялото време Сара се стараяше да се преструва на истински изненадана. Може би беше най-разумно да не показва ноктите си — поне докато не разбере защо я беше довел тук. Все пак не беше лесно...

Сара съзнателно погледна отново към това мургаво, сурово лице — вече познаваше язвителната извивка на устните му, докато очите му на свой ред пробягаха преценяващо по нея. Тя наистина имаше богато въображение, но почти усещаше как те парят кожата ѝ през тънката памучна рокля, в която се беше преоблякла. Начинът, по който той я гледаше, я караше се чувства много самотна — много уязвима, макар че по-скоро би се съгласила да я измъчват, отколкото да му позволи да открие някаква пукнатина в нейната фасада.

Отпивайки от минералната вода с аромат на лимон, Сара се насили да се усмихне.

— Тук наистина е красиво... колко мило от твоя страна, че ме доведе! А сега, след като видях каква крепост имате тук, се чувствам толкова сигурна! Кога мислиш, че ще дойде Карло?

— Кой знае? — Раменете му се повдигнаха малко прекалено нехайно. — В последно време малкият ми брат е станал доста непредсказуем. Но съм сигурен, че щом научи, че годеницата му е тук и го чака с нетърпение, сигурен съм, че ще бъде също така нетърпелив да се върне у дома.

Може би трябваше да покаже малко характер! Свеждайки очи, за да не се налага да среща неговите, Сара се престори, че се цупи.

— А междувременно, къде е най-близкият град? Как е животът тук? Аз наистина обичам да танцувам и да бъда сред хора. Сигурна съм, че Карло няма да има нищо против да се позабавлявам малко.

За миг извивката на строгите му устни сякаш стана по-дълбока, но той бързо смени изражението си.

— Забавление? А, да. Предполагам, че си свикнала с телевизията например, а тук нямаме. А колкото до танците... съжалявам, но в най-близкото село, което, опасявам се, е на сто мили оттук, няма дискотеки. Ние тук сме доста изолирани и единственият начин — единственият сигурен начин да отидеш някъде е с хеликоптер. Но има ли нещо, което не ти харесва?

— Ами... но какво може да се прави тук?

— Ако търсиш забавления или развлечения, сигурен съм, че ще ги откриеш тук. Има два плувни басейна — и тенис кортовете, разбира се. Ще се радвам да поиграем и сигурно ще съм по-достоеен съперник от твоя идол Гарън Хънт. Онази вечер той прояви голяма любезност, но трябва да те предупредя, че аз не съм толкова мекушав, че да пожертвам победата от едната галантност!

Подигравателните му думи имаха за цел да наранят като бодлива тел, която се забива в кожата. Но не! Този път беше сбъркал жертвата си!

— Галантност? Е, аз разбира се не очаквам галантност — най-малко от теб. Все пак благодаря за предложението да поиграем — и не очаквай от мен да бъда вежлива! Аз самата също обичам да печеля.

Сара го погледна предизвикателно, като в яда си към него не осъзнаваше, че залязващото слънце хвърляше огнени отблясъци върху тъмната ѝ коса с цвят на махагон и сякаш се отразяваше в очите ѝ, напомняйки му за млада, фучаща планинска котка. Той беше едновременно обезпокоен и заинтригуван от факта, че тази млада жена, която от самото начало се беше приготвил да ненавижда, беше успяла да се превърне в предизвикателство за него. Да я вземат дяволите! Проучванията, които беше направил за миналото ѝ, разкриваха пълнокръвния образ на типична „освободена“ млада жена с почти никакъв морал, да не говорим за фалшива скромност. Беше се събличала пред любопитните камери така лесно, както за над дузина мъже. Какво искаше да докаже, като се правеше на труднодостъпна пред него? Така ли беше уловила в мрежите си влюбчивия му доведен брат?

Тъмните му вежди се бяха сключили, докато я изучаваше зловещо навъсен, от което Сара неволно потрепери. В пространството между тях витаеше неизказана истинската причина, поради която я беше довел тук. Какво смяташе да прави с нея? Колко дълго можеха и двамата да се преструват, че я е довел, за да чака брат му? „Довел“, как не! Изпълнена с негодувание, Сара се поправи. „Отвялякъл“ беше поточно! Само че тя никога нямаше да му позволи да разбере, че се страхува, иначе зловещият, опасен звяр, когото долавяше зад лекото лустро на цивилизована вежливост, би могъл да се подиграе с нея, преди да я унищожи.

— Възможно ли е да ти е студено? Или мислиш за... победа и загуба?

Никога да не му показва слабостта си! Сара сви рамене с преднамерено безразличие, а очите ѝ се плъзнаха към обвития с лози парапет от груб камък, който се спускаше стръмно надолу до накъдрената от вятъра повърхност на морето под тях.

— О, но аз никога не мисля за загуба! — Тя нарочно се направи, че не разбира подчертано провокиращия му въпрос, като си придаде заучено наивен вид. — Всъщност се опитвах да си представя този... този замък, както е изглеждал преди сто години. Построен е като крепост, нали? От кого е трябвало да се бранят твоите прадеди?

Той се облегна назад на стола си, като я наблюдаваше с леко присвитите си тъмни очи, сякаш за да прецени какво въздействие биха ѝ оказали думите му.

— Прадедите ми са построили това място, за да се отбраняват от пиратите — маври, които мародерствали по тукашните брегове и отвличали най-хубавите наши девойки за робини, а понякога за съпруги. Всъщност според легендата самият основател на нашия род е бил отчасти мавър като Шекспировия Отело. Както и да е, той построил тази непревземаема крепост, за да защити себе си, семейството си и селяните, които обработвали земите му, от други наемници като него. Карло не ти ли е разказвал нещо от нашата семейна история?

— Не... но човек съвсем лесно може да си го представи. Като се изключат тенис-кортовете и плувните басейни, и електричеството разбира се, никак не е трудно да си помислиш, че се намираш в миналото, а съвсем не в двадесети век!

— И ще откриеш, опасявам се, че в много отношения това още е така. — Той беше свалил тъмното си сако и вратовръзката си, а ризата му с цвят на слонова кост беше разкопчана на врата. Погледът на Сара неволно беше привлечен от масивен златен медальон, който се открояваше върху къдравите черни косми по гърдите му — релефна гравюра със сложен рисунък на приклекнал вълк с късчета изумруд за очи, със заплашително оголени зъби. Колко му подхождаше!

В този момент, сякаш успял някак си да долови внезапния ход на мислите ѝ, Марко леко докосна медальона, като продължаваше да я гледа в очите.

— Харесва ли ти? Много е стар — разказват, че е бил на онзи мой прародител, мавъра, за когото тъкмо ти говорех — той бил морски вълк и отвякъл за своя годеница една петнадесет годишна девойка, която го убедила да се върнат да живеят тук, в това диво и красиво място, което подходило на темперамента и на двамата! Очите ми напомнят за твоите...

Той естествено си играеше с нея и тя не трябваше да му позволява. Сара се протегна за чашата си с лек смях, който разпръсна всички сенки от миналото.

— Аз разбира се имам очите на майка си! Бих искала тя да е тук, когато с Карло се женим — между другото, тук ли ще бъде сватбата? Бих предпочела Лос Анджелис, където са повечето ми приятели, освен ако не е семейна традиция всички от рода Маркантиони да се женят тук. Доста е отдалечено, нали?

Тя се беше преоблякла в бледозелена памучна рокля, обшита с шифон в телесен цвят — широко изрязаното деколте беше достатъчно благоприлично и едва откриваше леката извивка на гърдите ѝ. Черните му загадъчни очи я бяха изучавали, точно както му прадядо му вероятно е изучавал девойката, която смятал да насили, ала фриволните ѝ думи го накараха да стисне устни, преди да отвърне рязко:

— Мисля, че това са неща, които трябва да обсъдиш с брат ми, а не с мен. А може... след като прекараш няколко седмици тук, в това... отдалечено място в планините на Сардиния, да промениш намеренията си. Ние тук живеем много просто.

Като се правеше, че не забелязва намерението му да я обуздае, Сара каза весело:

— Но ти пътуваш много, нали? Със собствен хеликоптер това място не може да е толкова изолирано! Освен това съм чувала, че в Коста Смералда е доста оживено. Между другото, имаш ли яхта?

— Обикновено не си губя времето в пътешествия за удоволствие. Не мисля, че трябва да оставям делата си в ръцете на адвокати и счетоводители, а винаги има толкова много неща, за които трябва да се погрижа. Когато Карло стане готов, той също ще бъде много зает. Надявам се, че няма да ти стане много скучно!

Сара сви рамене, като продължаваше да се усмихва, макар леко язвително.

— Сигурна съм, че няма да се оставя да скучая — нямам намерение да бъда стандартният тип съпруга, знаеш! Смятам да пътувам навсякъде заедно със съпруга си и да проявявам интерес към всичко, от което се интересува той.

Надяваше се, че той няма да я хвърли през каменните стени, за да се разбие на парчета в острите скали долу — а гладните вълни да отмият всички следи. Би могъл да го направи и никой не би разбрал.

Черните очи, режещи като острите ръбове на скалите, които Сара беше в състояние да си представи съвсем ясно, сякаш пронизаха набързо издигнатите от нея защитни прегради, преди да се сведат.

— Така ли? — изръмжа Марко. — Надявам се, разбира се, че годеникът ти знае за твоите... хм... амбиции. Италианците, особено южняците, не са се научили да бъдат послушни и лесни за манипулиране като средния американец!

„Малката кучка!“ помисли си той, докато разсъждаваше. Възможно ли е нарочно да се опитва да го съблазни. И ако е така, по какви неведоми нейни си причини? Беше му особено трудно да сдържа гнева си — още повече защото изпитваше тревожното чувство, че в това тяхно състезание на воли и думи предимството засега беше нейно.

Ако не беше мъж с презадоволени апетити, тъй като почти през целия си живот твърде лесно беше получавал повече от необходимото, би се изкушил да постави на изпитание нейната открито заявявана преданост към Карло, като я принуди да му се отдаде... очите му се спряха на устните ѝ с открито нахалство и той бе частично възнаграден от леката руменина бузите ѝ. Но не, помисли си, би било твърде лесно. В действителност той искаше тя да му се отдаде без принуда, да се отдаде на повика на собствената си развратно-страстна натура. Не — когато всичко приключи и той докаже, че е бил прав, тя няма да може да каже на Карло, че по-големият му брат я е изнасилил. Той искаше да покаже на Карло колко наистина лесна за завоюване е тази жена с име Дилайт. И очевидно нямаше да чака дълго... в основата на тънката ѝ шия пулсираше малка вена, издаваща вълнението, което тя се опитваше да прикрие. Добре! Ще я остави да скучае няколко дни — романтични звездни нощи без мъж, който да задоволи сексуалната ѝ природа... и тя ще бъде готова.

Залязващото слънце хвърли кървавочервени отблясъци върху древния, обрулен от времето камък. Сара си спомни историята, която ѝ

разказа Дилайт за нещастната първа съпруга на предишния дук Ди Кавалиери — убита като Дездемона, вероятно защото е спряла погледа си твърде дълго върху някой мъж. А сега пред нея беше синът на същия този жесток сардинец, отпуснат върху стола си, докато очите му нахално я преценяваха — гордо подчертаваното му мавърско потекло се проявяваше твърде ясно в мургавата му кожа, черната коса, устните, едновременно чувствени и жестоки под леко разширените ноздри.

— Аз... изобщо не се интересувам от никакви манипулации! — отвърна Сара рязко, като искаше единствено да разруши напрежението, което започваше да се надига между тях. Колко бързо сякаш залязваше слънцето — колко дълги и студени бяха сенките, следващи залеза. — Моля те, започвам да се чувствам доста изморена. Може би е по-добре да вляза и да се опитам да намеря стаята си.

За изненада, сякаш самият се беше изморил от забавлението, което тя предлагаше, той се изправи на крака и любезно ѝ помогна да стане от стола.

— Разбира се — извинявай. А ако не си в състояние да понесеш една официална вечеря, сигурен съм, че Серафина ще уреди някоя камериерка да ти донесе нещо.

По някое време през нощта, когато започна да се чувства твърде потисната в затворената стая, Сара беше вдигнала щорите, откриващи големи прозорци с решетки. Сутринта я събуди слънчевата светлина, която струеше в стаята и я накара да си отвори очите.

На границата между съня и събуждането, тя се чувстваше някак обърквана, докато се чудеше замаяна къде се намира. Беше ли сънувала — още ли сънуваше. Всичко ѝ беше непознато, от огромното легло с балдахин, в което лежеше, до яркото слънце и остриите, пронизителни крясъци на птиците навън. Остър — безмилостен. О, боже! Тя беше не къде да е, а в Сардиния, в двореца на дук, който всъщност беше средновековен замък-крепост — зложница на италиански аристократ, който сам беше атавизъм от Средновековието.

„Хайде, хайде! Сутрин нещата винаги изглеждат не толкова страшни!“ Още един от любимите изрази на бавачката Стагс, който обаче не беше особено подходящ точно за тази утрин! Сара рязко седна в леглото, откривайки с облекчение, че е сама. Спомените нахлуха в нея, засилвайки чувството за реалност, с което се беше събудила. Тя примигна ожесточено и пое дълбоко дъх, вдишвайки чистия въздух, ухаещ на море, на планини и стъпкани от копита билки.

Вземи се в ръце! заповяда си тя, като преброди с поглед стаята, за да я опознае. Мебелировката беше в стил Регенство — период, който винаги беше обичала. Стените бяха тапицирани с брокат — богата плетеница от орнаменти, в която златистото проблясваше на фона на бледозелено и слонова кост с малко пурпурно за контраст. Леглото ѝ имаше балдахин в слонова кост и златисто, който подходеше на тежките завеси от двете страни на прозорците. Всяка мебел беше изключителна и би струвала луди пари на търга в Сотби. Килимчета от Изтока бяха пръснати небрежно по лъснатия под.

Сводеста врата водеше от спалнята в уединена дневна, където се набиваше в очи диван в стил неокласицизъм, над него висеше портрет на хубава жена с тъмни коси, полегнала на същия диван, с брадичка,

подпряна на едната ръка, обкичена с пръстени, докато тънките бели пръсти на другата си играеха с тежък златен медальон, който лежеше във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Миналата нощ осветлението беше много слабо, а Сара беше уморена и нямаше сили да проучи всичко наоколо. Но днес слънцето огряваше директно портрета и тя очарована се измъкна от леглото, мина боса през сводестата врата в мавритански стил и спря пред портрета на жена, която трябва да беше умряла отдава, а изглеждаше като жива, полегатите ѝ светлокафяви вежди криеха обещание за смях и веселие. А медальонът — нима беше двойник на медальона, който носеше дукът? Коя беше тя? Дрехата, която носеше, падаше на тежки, изкусни гънки, чиято цел беше единствено да подчертаят пищните извивки на бедрата и гърдите ѝ и да загатнат очертанията на дълги крака. Косата ѝ беше дълга и леко къдрава, една тежка къдрица се открояваше на бялата гръд. За съжаление портретът нямаше име.

— Пожелайте ли закуска, синьорина?

Сара не беше чула да влиза някой и се завъртя на босите си крака, мразейки начина, по който се разтуптя сърцето ѝ. Спомняше си, че заключи вратата — щеше ли да бъде лишена от право на уединение като жените в харемите? Тя щеше да отвърне нещо рязко, но мургавата камериерка беше почти дете и очевидно беше притеснена.

— Аз... — Сара въздъхна нетърпеливо. — Да, моля, бих желала малко сок. Портокалов сок, ако имате — или кафе, ако нямате сок. Имам ли право на избор? — Като забеляза озадачения поглед на момичето, тя премина на италиански — макар че момичето сигурно говореше някакъв диалект — и успя да я накара да разбере с помощта на жестове.

— Между другото — коя е тя? Дамата на портрета, много е хубава.

Спряло на вратата, момичето изглеждаше изплашено, сякаш би предпочело да не дава промърморения със запъване отговор.

— Тя е... първата жена на бащата на Il Dusa, синьорина. Майката на Il Dusa.

Майка му — убитата първа жена на предишния дук Ди Кавалиери? Сара осъзна, че се взира в набързо затворената врата, докато твърде много въпроси без отговор се въртяха в главата ѝ, и най-накрая се обърна и започна да изучава портрета с нараснал интерес.

Възможно ли беше тази жена с бледа кожа и загадъчна полуусмивка да е майката на навъсения Марко? Какво точно се беше случило с нея — и защо? На портрета тя изглеждаше много сигурна в себе си и в красотата си, докато тънките ѝ пръсти си играеха небрежно с изображението на златен вълк с изумрудени очи. Да не би да е била твърде невнимателна и прекалено сигурна в чара си — докато вълкът, когото смятала за опитомен, се нахвърлил върху нея, заглушавайки смеха ѝ, унищожавайки красотата ѝ? Как е умряла?

Мълчаливата прислужница дойде да ѝ приготви ваната и като потрепери, Сара се извърна от портрета, чиито очи сякаш я следяха, за да я предупредят. О, господи — трябва да се пази от параноята! В крайна сметка не е женена за мургав сардинец, в чиито вени тече буйната жестока кръв на сарацинските му прадеди. Не е женена дори за брат му, просто играе роля заради Дилайт и може да избяга, когато пожелае, просто като му каже...

Като му кажеш как си го направила на глупак? — озъби ѝ се вътрешното ѝ аз и мисълта за евентуалната му реакция я накара да се свие, въпреки волята си. Е, Сара, този път определено си се забъркала в хубава каша!

Да се самоупреква нямаше да помогне. Тя беше тук и по-добре беше да разчита на ума си, за да се измъкне от това невъзможно положение. Отвлечена от дук — кой би повярвал? Потопена в парфюмираната вода, бликаща от позлатените кранове в мраморната вана, достатъчно голяма да побере цяла оргия, Сара се опита да погледне разумно на положението си — но отговорите, до които стигна, само засилиха унинието ѝ. Преследвайки популярността ѝ, колкото да превърне тях двамата в тема за разговор в Холивуд, той умело беше подготвил почвата за тяхното изчезване заедно. Дори я беше измъкнал от филм с Гарън, а бягството ѝ с богат италиански благородник щеше да се приеме като щура и импулсивна постъпка напълно в стила на Дилайт Адамс.

Почесвайки се по гърба, Сара замислено се вгледа в замъгленото си отражение в огледалата, с които бяха покрити стените на личната ѝ баня. Е, ето я тук сред декор, достоен за Холивуд — в центъра на нещо, което би предпочела да беше една типична холивудска сапунена опера. Само преди няколко месеца тя си мислеше колко скучен и стерилен е животът ѝ, всичко планирано предварително, включително и

„подходящ“ брак. Горкият татко, колко усърдно се беше старал тя да не прилича на майка си — нито на сестра си. Колко грижливо я беше пазил от популярността и това, което смяташе за „лошо влияние“. Той й мислеше доброто и я обичаше по своя си сдържан начин, но тя явно носеше повече неща от майка си, отколкото и двамата биха могли да предположат.

Сара беше прибрала косата си в импровизиран кок, но няколко кичура се бяха изплъзнали и падаха влажни по врата и зачервените ѝ от топлината бузи и слепоочия. Косата ѝ започваше да се изправя и тя има чувството, че все повече заприличва на себе си, става по-способна да се справи с всичко. Трябваше само да внимава да не се издаде и да не мисли — тя потрепери — твърде далеч напред!

По скоро някакво внезапно странно усещане, а не дочут шум накара Сара да осъзнае изведнъж с неприятна изненада, че вече не е сама. Тя инстинктивно се потопи в топлата вода, доколкото можеше, без да се удави, а зелените ѝ очи блеснаха от възмущение.

— Ей — къде се криеш? Закъсняваш за нашия тенис мач!

— Махай се! Къпя се. Или нямам право на уединение?

— Разбира се! Прости ми, но съм изненадан от внезапния пристъп на скромност! В крайна сметка, както се беше изразила в едно интервю, което четох, ти имаш хубаво тяло — защо да те е срам да го показваш?

Той стоеше на вратата, облечен в прилепнали светлокафяви ленени панталони и лъснати високи ботуши, от което тя стана с впечатлението, че е ходил да язди. Черните му вежди бяха повдигнати, а устните му бяха изкривени в саркастична гримаса, която трудно би могла да се нарече усмивка. Той беше направо отвратителен!

— Остави намира тялото ми! То няма нищо общо с теб. Да не си забравил, че съм годеница на брат ти?

Дилайт вероятно не би стояла потопена до шията във водата — Дилайт не би се срамувала от тялото си — сигурно щеше да се изпъчи пред него, докато го предизвиква с факта, че принадлежи на Карло. Но тя не беше Дилайт...

— Разбира се, че не съм забравил нищо! — изръмжа той. А после, със стържещ смях: — Да не си помисли, че ще се нахвърля върху годеницата на брат си? Повярвай ми, никога не ми се е налагало да прибягвам до насилие, за да получа каквото искам от една жена.

Защо да се опитваш да вземеш насила нещо, което се предлага свободно? Поне в днешно време!

Как смееше да говори така покровителствено, толкова... толкова ужасно арогантно? И как стоеше там, разтворил обувките си в ботуши крака, и гледаше надолу към нея...

Сара почувства, че в нея се надига истинска ярост, която за известно време отне и разума, и задръжките ѝ. Ако имаше пистолет, щеше да го застреля, ако имаше навика да носи със себе си малък кинжал, за да брани добродетелта си като някои селски жени от Сардиния, щеше да го метне срещу него, целейки се точно в черното му, жестоко сърце. Но в положението, в което се намираше, тя действа инстинктивно, без да мисли — грабна вода в шепи и я хвърли към него, точно като сърдито дете.

Тъмни, мокри петна се появиха по безупречните ленени панталони, капчици вода заблестяха по лъснатите му ботуши. И защо да я е грижа какво си мисли той за нея? Само тя ли трябва да се държи вежливо и цивилизовано?

— Е, аз определено не ти предлагам нищо — и никога не съм го правила... така че нямаш извинение да се мотаеш тук, докато се къпя. Наистина искам да си вървиш!

Изминаха няколко напрегнати секунди, през които Сара си помисли, че той би могъл да скочи във ваната, в която тя се беше свила предизвикателно — да влезе при нея, за да я накаже за нахалството. Лицето му беше станало мрачно, а думите, които с труд се процеждаха през стиснатите му зъби, за щастие бяха на италиански, но определено не от тези, които беше учила в училище.

— Аз съм тази, която трябва да те ругае! — напомни му тя ядосано. — В тази част на света няма ли закони на гостоприемството? Мислех си, че съм твоя гостенка.

Той с удоволствие би ѝ извил врата, разбира се, и тя долови това от тлеещата омраза в погледа му, преди той да я удостои със сковано свеждане на глава и лицето му да стане напълно безизразно, като маска, изрязана от твърдо дърво.

— Моите извинения. Вероятно защото имах привилегията да изгледам всички твои филми, се чувствах някак си близък с теб. В „Същността на любовта“ нямаше ли сцена в банята, където ти не беше толкова скромна, колкото си сега?

„Същността на любовта“! Какво отвратително заглавие! На Сара ѝ се искаше да се намръщи с погнуса — но не пред него. Все още потопена във водата колкото можеше, без да се удави, тя го изглежда предизвикателно през влажните си клепки, решавайки да не обръща внимание на лукавите му намеци.

— Е, сега не съм на екрана, нали? И наистина ще съм ти благодарна, ако се махнеш, за да мога да изляза и да се облека. Сигурна съм, че на Карло не би му харесало да се разхождам гола пред теб — той толкова те уважава!

Точка за теб, Сара. Поне за момента. Докато седеше по-късно в покрития с огледала будоар, опитвайки се да реши дали да си сложи грим, Сара се помъчи да се успокои за мача на воли и умове, който непременно щеше да последва след срещата им преди малко и неговото доста неохотно оттегляне.

Докато се взираше в тройното си отражение в огледалото, отново беше поразена от нереалността на опасното положение, в което се беше озовала. „Същността на любовта“, как не! Колко дълго още можеше да се преструва на Дилайт? И — най-лошото от всичко — какво ще направи той с нея, след като маскарадът приключи?

„Бъди като Скарлет и помисли за това утре!“ — каза си Сара, решавайки, че е твърде бледа и има нужда от малко цвят на лицето. На него не би му харесало — тази мисъл я накара да сложи малко руж на бузите си и гланц за устни „Ланком Глас Д’Ор“, който накара устните ѝ да изглеждат сочни и съблазнителни.

Косата ѝ падаше до раменете на тежки вълни и Сара прокара набързо пръсти през нея. Толкова с „естественото“ трайно къдрене, което си беше направила, за да прилича на Дилайт. Тя се надяваше, че Дилайт и Карло вече са се срещнали и са щастливо оженени. А какво щеше да си помисли Дилайт, ако знаеше какво е станало?

Вероятно щеше да избухне в истеричен смях, напомни си Сара мрачно. Тя прибра косата си назад с копринен шал и се изправи, като се завъртя веднъж пред огледалото в своята бледозелена рокля за тенис, усмихвайки се на отражението си, защото знаеше, че изглежда добре. За друго предпочиташе да не мисли.

— Извинете ме, синьорина...

Изчервявайки се, Сара се обърна и се изправи пред икономката с безизразно лице.

— Ако сте готова, наредиха ми да ви заведе навън. Трудно ще намерите пътя, ако не сте прекарали известно време тук.

— Благодаря.

Какво всъщност си мислеше слабата жена с каменно лице? Откога беше тук на служба при семейството на Il Duca di Cavalieri? Сара добави импулсивно:

— Познавате ли Карло? Моят... годеник?

Лицето на жената остана безизразно, докато отговаряше:

— От съвсем малко момче. Ще обичате ли да ме последвате, синьорина?

— Господи, наистина е трудно да се ориентира човек тук, нали? Колко любезно от ваша страна да ми покажете пътя.

— Беше ми наредено — отвърна жената сковано, макар че стегнатите рамене сякаш леко се отпуснаха.

— От Марко? И него ли познавате от малък? Какъв беше тогава?

Сара не знаеше съвсем точно защо продължаваше да разпитва, докато вървеше бързо зад облечената в черно икономка, но този път беше възнаградена с кос поглед, който сякаш я преценяваше отново.

— Със семейството съм от малко преди да дойде втората дукеса... тогава Дуса беше на около седем години. Моля, внимавайте със стъпалата, синьорина.

Сигурно никога не би могла да се оправи сама в този дворец, приличащ на развъдник за зайци! От стаите се излизаше в коридори, които водеха към други стаи — и после изведнъж преминаваха в галерия, окичена с портрети, повечето от които много стари. Двойка мраморни стълбища водеха надолу към огромна сводеста зала, в центъра на която имаше плувен басейн, приличащ по-скоро на римска баня, със стъпала към най-плитката част и парапет от трите страни. Самият басейн беше облицован със сини плочки и създаваше илюзията за миниатюрно море.

— Колко красиво!

При дълбоката страна на басейна имаше изкусно замислен водопад, водата сякаш извираше от стената и се спускаше по излъсканите камъни.

— Водата идва от поток високо горе в планините. Първо се улавя в цистерна на покрива, където слънцето я затопля. Ако синьорината пожелае да плува, водата винаги е достатъчно топла.

— Загрява се от слънцето — великолепно!

— Оттук, моля...

Слънцето беше почти заслепяващо след прохладния сумрак на къщата. Сара закри очите си, присвивайки ги срещу ярката светлина.

От едната страна на двойката тенис-кортове имаше едно сравнително сенчесто място, където бяха посадени дървета, а огромни чадъри хвърляха сянка върху масите и столовете.

Марко се изправи на крака с преувеличена вежливост.

— Колко мило от твоя страна да се присъединиш към мен! И виждам, че си облечена за тенис — добре! Grazie, Серафина.

Жената поклати глава и изчезна в относителната прохлада на къщата, а Сара седна неохотно на стола, който той ѝ предложи. Очакваше ли се да забравят за сутрешната среща? Може би беше по-добре! Тя забеляза, че той се беше преоблякъл в чифт бели доста прилепнали дънкови шорти. Светло синята му памучна риза беше разкопчана почти до кръста. С това корсарско лице с високи скули и черните, мрачни очи, които се присвиха, спирайки се на лицето ѝ, той изглеждаше смайващо хубав, помисли си Сара и веднага се притесни от тази си мисъл. Не трябва да забравя, че той е Врагът! Нито че имаха негласен облог...

— Добре ли спа? — Сара с усилие откъсна очи от медальона с изображение на вълк, който блестеше на слънцето и почти замъгляваше разсъдъка ѝ.

— Да, благодаря. Бях много уморена. — Гласът ѝ беше хладен, но пръстите ѝ нервно си играеха с късия подгъв на фино плисираната ѝ пола.

— И сега? Надявам се, че банята те е освежила. — Грубият му дрезгав глас ѝ напомни как я беше видял тази сутрин, потопена в мраморната вана, с прилепнали по шията и раменете ѝ кичури, измъкнали се от небрежно прибраната коса — очертанията на стегнатите ѝ млади гърди едва прикрити от димящата вода. В тъмните дълбини на очите му, които я огледаха преднамерено, спирайки се на голите ѝ ръце и крака, Сара долови готовия за скок звяр, който чакаше едва прикрит, толкова сигурен в пляката си, че ѝ позволяваше още малко да потича на свобода.

Щеше ли да успее да избяга?

— Изненадана съм, че нямаш ров с вода и подвижен мост, за да си наистина откъснат от останалия свят! — Сара набодне леденостудено топче пъпеш на вилицата си и го пхна в устата си, поглеждайки през дългата, осветена със свещи маса, с нотка на сарказъм в гласа си. — Как можеш да си сигурен, че стените са достатъчно високи, а каменното укрепление до портата е достатъчно здраво да държи на разстояние... този, от когото се криеш? Наистина ли има бандити в тази част на света?

Лицето ѝ беше леко зачервено, както от изгарящата горещина на сардинското слънце, така и от победата ѝ над него в последния им тенис-мач тази вечер. О, ама той беше бесен, гледаше я онези обсидианови очи, сякаш би прогорил дупки в твърде бледата ѝ кожа, ако можеше. Но сега, докато си играеше небрежно със столчето на чашата си за вино, лицето му беше тъмна маска, която не издаваше нищо, докато той ѝ отговаряше с лениво търпение:

— Бандити? Няколко бегълци от закона, може би — мъже, които преживяват, като крадат това, което останалите изкарват с труда си. Но моето каменно укрепление и моите въоръжени пазачи ме пазят от терористи, които не звучат толкова романтично като бандитите и са много по-опасни. Защо задаваш всички тези въпроси? Да не е станало нещо, което те е изнервило?

— Изобщо не съм нервна! Само съм любопитна — отвърна Сара пренебрежително. — Четох малко за историята на Сардиния, това е всичко. Имаш някои хубави книги... — И спомняйки си за ролята си, добави бързо: — Всъщност тези, в които има картинки!

— Разбирам! — Как мразеше жлъчното повдигане на черните вежди. — Значи четеш на италиански?

— Един от съпрузите на майка ми — Пиетро Фереро — беше италианец и се задържа достатъчно дълго, така че научих някоя и друга дума.

— Колко полезно. Но ако наистина се интересуваш от историята на Sardegna, аз бих могъл да ти разкажа. Например...

— О — мисля, че историята всъщност няма значение! — усмихна се Сара весело, разбирайки от почти неуловимото сковаване на лицето му, че отново беше успяла да го притесни. — Това, което истински ме интересува е Коста Смералда, за която съм чувала, че е страхотно място! Не може ли да отидем там? — Тя въздъхна. — Толкова отдавна не съм танцувала и съм сигурна, че Карло не би имал нищо против — ако съм с теб! Освен това... вече ми се струва, че съм тук от векове, а не от няколко дни!

Тя трябва да продължи да се преструва на сестра си, да се държи както тя би се държала. И все така да го държи на разстояние с острия си език и независимо поведение. Тази сутрин, събуждайки се рано, беше излязла на малката тераса пред стаята си, решена да хване малко тен, и той я беше заварил, лежаща там в най-миниатюрните си бикини. Отново беше почти забравила ролята си. Тъй като не очакваше да го види толкова рано, Сара беше оставила радиото, което той ѝ беше дал, на станция с класическа музика, по която даваха опера, и лежеше полузадрямала. Той естествено направи някакъв саркастичен коментар, който тя отхвърли с обяснението, че станцията сигурно се е сменила, докато е спала. Тогава, сякаш трябваше да намери нещо, за което да я упрекне, той започна да ѝ изнася лекция за спането на слънце и последствията от него.

През цялото време докато той говореше, Сара усещаше ясно и с гняв как очите му сякаш бродят по нея преднамерено бавно и нахално, спирайки се на вдлъбнатината между гърдите ѝ, на сянката между бедрата ѝ, и тъй като нямаше шал или кърпа, за да се покрие, доста се притесни! Особено когато сърцето ѝ започна да бие неравномерно, а дъхът ѝ заседна в гърлото, задържайки гневните думи, които се беше приготвила да изстреля срещу него.

— По-добре се намажи отново с онова плажно масло, ако мислиш да стоиш още! — беше казал той накрая. — Освен това засили радиото и го остави на станция с музика, която ще те държи будна на горещото слънце!

Радиото изригна рок, който проглуши ушите ѝ под презрителното щракване на пръстите му, след което за нейна изненада

той се протегна за кафявото пластмасово шише с плажно масло, затоплено от слънцето.

— Няма нужда... — започна тя непокорно — но би трябвало да се досети, че той няма да обърне внимание на протестите ѝ.

— Обърни се. — Ако не се беше подчинила, макар и доста неохотно, той вероятно щеше да я хване за рамото и да я обърне насила. — Не можеш сама да си намажеш гърба. Лежи спокойно и аз ще се погрижа за теб.

Силните му, сигурни пръсти втриваха маслото, докато тя започна да го усеща като коприна върху пламтящата си кожа. Искаше да се отдръпне от мъжа, да избяга на сигурно място в стаята си от влудяващата му арогантност и фина жестокост — но имаше ли в този негов дворец-крепост място, където тя би била защитена от него? Приклеknалият вълк, готов за скок...

Той забеляза как тя трепна от някаква странна уплаха при тази нейна мисъл и се изсмя със своя груб, стържещ смях.

— Да не се страхуваш, че ще те набия като непослушно малко момиченце? Във всеки случай не този път... освен ако не отпуснеш тези твои напрегнати мускули! Не обичаш ли да те масажират? — Гласът му беше като пясък под коприна. Ръцете му, твърди и при все това почти нежни докато масажираше врата ѝ, се плъзнаха по гръбнака ѝ до двете тънки червени връзки на микроскопичното ѝ горнище. — Защо смяташ, че трябва да носиш това смешно подобие на сутиен? Изненадан съм от лицемерието на жените, особено на тези, които проповядват свобода и равенство! В някакво твое интервю не заявяваш ли, че винаги се печеш гола или изобщо не го правиш, защото обичаш тялото ти да е равномерно загоряло? Ако искаш, ще се погрижа никой да не те безпокои тук горе, за да можеш да се печеш колкото искаш. — Ръцете му се плъзнаха надолу, обхванаха напрегнатото ѝ дупе и леко го размачкаха. Той не обърна внимание на недоволното ѝ „Престани!“ и придвижи ръцете си надолу по задната част на бедрата ѝ, а после ги плъзна коварно нагоре по меката им вътрешна страна, докато мърмореше нежно: — Усещам вибрирането под кожата ти! От какво се страхуваш? Че като съм те насърчил да свалиш дрехите си и да изложиш прекрасното си тяло на слънцето, ще вляза в ролята на Аполон и ще те изнася? Да не си мислеше, когато дойде да легнеш тук тази сутрин, знаейки, че аз съм единственият мъж, който би могъл

да дойде, че това нещо би ме спряло, ако бях решил да упражня своето droit du seigneur?^[1]

Лекото докосване на пръстите му по чувствителните ѝ места ѝ подежда като електрошок и я върна в реалността.

— Не! — извика тя рязко, като се дръпна от допира му, седна и го изгледа гневно изпод разрошената си коса.

Той беше коленичил до нея и сега мургавото му неразгадаемо лице беше твърде близо до нейното.

— Не... какво? — Гласът му нарочно я дразнеше, а очите му се спряха за момент на малката вена, която пулсираше точно над ключицата ѝ, преди да се преместят на устата ѝ.

Ако я докосне, ще запищи... въпреки че вероятно нямаше кой да я чуе, нито да се разтревожи, ако чуе. Но в крайна сметка той не я докосна — тръгна си внезапно, което я стресна.

Сега, вечерта на същия ден, Сара забеляза на лицето му онова странно напрегнато изражение, което имаше точно преди да я остави сутринта с изплашената ѝ уста и недокоснатия ѝ бански. То беше там само за миг, а след това изчезна и лицето му остана безизразно.

— Значи ти липсват дискотеките? Какво би правила, ако се наложи да прехвърля Карло в някое отдалечено кътче на света? Може да му се наложи да ходи на места, където няма дори електричество!

Значи отново я проверяваше?

— Не е ли точно такава мястото, където си го изпратил този път? Аржентина... хм! Ала мисля, че ще го понеса — както издържам тук!

— Радвам се да чуя това — и тъй като ти е скучно само да се печеш на слънце и да играеш понякога тенис, непременно ще се опитам да ти осигуря някакво... подходящо развлечение.

— Благодаря! — Усилието ѝ беше възнаградено с открито свъсване на вежди и Сара окуражена продължи все така весело: — Започнах да се чувствам сякаш... сякаш съм заключена в замък на Синята брада — нещо такова — не искам да те засегна, разбира се!

— Синята брада...!

— Да! — отвърна Сара услужливо. — Сигурно си спомняш, той имал навика да убива съпругите си, когато им се насител и после пазел обезобразените им тела в онази малка стаичка, която държал заключена, а...

— Моля те! Достатъчно! — Той произнесе отсечено думите, поглеждайки я още по-навъсено. — Да. Чувал съм за този знаменит господин Синята брада, но трябва да кажа, че не виждам връзката между последната съпруга на Синята брада и теб! Аз нямам тук тайна стая, където крия телата всички мои минали възлюбени, за да ги откриеш, а освен това — тонът му стана леко заплашителен — ако някога поискам да се отърва от теб, винаги можеш да паднеш случайно от високата кула долу при черните скали и гладните вълни...

— Ти... ти заплашваш ли ме? — Сара се надяваше, че гласът ѝ не трепна. Тя се втрени в него през масата с широко разтворени очи, опитвайки се да овладее развълнуваното туптене на сърцето си. В крайна сметка във вените му течеше жестоката отмъстителна кръв на маври и испанци. Да не би да я беше довел тук, мислейки я за Дилайт, за да я отстрани завинаги от живота на брат си?

Водопад от златисти капчици проблясваше в зелената дълбина на очите ѝ, придавайки им почти лешников цвят. Поруменели от слънцето скули, толкова високи, че хвърляха сянка върху лицето ѝ, особено на светлината на оранжево-златистия пламък на свещите. А устата... Dio! — наруга се той наум. Защо трябва винаги да гледа устата ѝ, да му се иска да я завладее, да я смаже със своята — а после да си спомня колко много други мъже са използвали същите тези червени устни и са били използвани от тях.

Тя го дразнеше дни наред, дребните ѝ захаросано-злюбни забележки влизаха под кожата му, докато едва се удържаше да не я сграбчи за тънките рамене и силно да я разтърси.

Накрая се беше осмелила да го бие на тенис — неговата игра — играейки като амазонка и връщайки най-коварните му удари. Тогава той ѝ беше изръмжал грубо:

— Трябва да призная, че съм изненадан от играта ти — но вероятно трябваше да се сетя, че сега тенисът е „на мода“!

В онзи момент тя беше прекалено въодушевена, за да обърне внимание на злобния му коментар, но сега той успя да я изплаши и беше твърдо решен да я държи в това състояние. Малката кучка определено си го заслужаваше! Не само че го подмами да я доведе тук, но въпреки начина, по който реагираше на целувките и докосването му, продължаваше открито да декларира верността си към брат му! Предвкушвайки наследството му, без съмнение — момичето имаше

много малко средства и известен баща, който не си беше направил труда да я признае. Е, той я беше довел тук, за да ѝ даде урок и да накара Карло да разбере най-после за каква жена иска да се ожени.

Марко я изучаваше мрачно, почти замислено, като не си направи труда да отговори на мъглявите ѝ обвинения, че я заплашва. Нека започне да трепери! Нека в тези зелени очи се появи онзи уплашен поглед, който беше виждал у животните, знаещи, че ще умрат. Нека се страхува от него за разнообразие — това би могло да промени държането ѝ, да я направи по-склонна да му достави удоволствие!

— О! — Ненавиждайки еднакво заплашителното му мълчание и начина, по който очите му сякаш я пронизваха хладно, Сара скочи на крака, разкъсвайки с нетърпеливия си вик напрежението, което започваше да се натрупва между тях.

— О... ти! Ако си мислиш, че можеш да ме уплашиш, много грешиш! И ако започна да ти казвам какво точно мисля за теб, то аз... аз... ще ми трябва цяла нощ! И мисля, че вече не искам да вечерям, благодаря. Всъщност... искам да си тръгна — утре сутринта много рано, ако обичаш!

В нетърпението си да се махне от стаята и от омразното присъствие на Марко, Сара едва не се спъна в стола си, като не обърна внимание на невъзмутимия лакей, който се спусна да го премести. Да го вземат дяволите, той беше още по-лош, отколкото ѝ го беше описала Дилайт. Сега просто трябваше да му избяга!

— Обноските ти са ужасни! Върни се. — Ако режещият му като нож глас имаше за цел да я спре, докато тичаше и се препъваше през ужасно дългата официална трапезария, нямаше да успее.

— Върви по дяволите! — извика Сара през рамо, без да спира. Само да се опита да я хвърли през широкия каменен зид, така невинно обкичен с цветя и ароматни лози, ухаещи на тропици. Последното нещо, което щеше да направи, беше да се вкопчи в него и да го повлече със себе си в онова последно безкрайно падане към морето.

Гневът ѝ помогна да преодолее последните няколко стъпала до красиво резбованата врата, едва чувайки командата, която той изрече рязко и отсечено на грубия испано-италиански диалект, който използваше прислугата му. Тя спря пред вратата, чудейки се защо двамата прислужници, които обикновено биха я отворили още преди тя да стигне до нея, застанаха пред вратата и препречиха пътя ѝ — и

тогава тя разбра значението на заповедта му, още преди той да заговори отново с дрезгавия си глас.

— Само ще се изложиш още повече, ако продължиш с това твое безумно бягство! Върни се тук и седни.

Сара стоеше и се взираше във вратата с блестящи златни дръжки, които трябваше да се пипат само с ръкавици. Не искаше да се обръща и да го погледне — не можеше да я накара!

— А... а ако не искам? Ако откажа, ще накараш твоите средновековни прислужници да ме донесат обратно на стола ми? Казвам ти, искам да се махна оттук. От това място — и от теб! Как смееш да се държиш с мен като... като с робиня от харема на мавър, която няма право на свобода?

— Ако наистина беше жена от харем, скъпа Дилайт, мисля, че не би искала да си тръгнеш, защото щеше да си твърде заета да станеш любимка на господаря си! А ако упорстваше... тогава щяха да те набият с камшик или да те удавят. Благодари се, че нямам намерение да правя нито едното, нито другото — освен ако не ме изкараш от търпение. А сега, моля те, върни се и си седни на мястото. Защо да се самоунижаваш?

Не можеше да разчита на двамата мъже, които гледаха в някаква точка високо над главата ѝ — лицата им бяха безизразни. Нямаше помощ отникъде. За частица от секундата Сара прецени шансовете си, а после с горчивина, която сякаш заседна в гърлото ѝ, избра очевидното.

— Много добре. Нямам друг избор, нали?

Изправяйки рамене като млад войник на парад, Сара се завъртя, а копирената пола на късата ѝ вечерна рокля без ръкави докосна коленете ѝ. Столът ѝ беше дръпнат елегантно и тя благодари за вниманието с кратко кимване, преди да седне отново с изправен гръб и каменно лице. Да го вземат дяволите! Какво искаше да постигне с това си своеволие? Какво още си мислеше, че може да я принуди да направи?

---

[1] *droit du seigneur* — в Средновековието — правото на господаря на първата брачна нощ — Б.пр. ↑

— Винаги ли принуждаваш жените да ти правят компания на вечеря? Или... или ги отвличаш за развлечение? Защо всъщност съм тук?

От другия край на масата тези черни като нощта очи, от чийто пронизателен поглед Сара беше започнала да се страхува и да се отвращава, сякаш пробиваха лошо изградената ѝ защита.

— Защо? — изръмжа той язвително, докато дългите му пръсти режеха парченце сирене и го балансираха върху ръба на ножа. — Защо според теб, Дилайт? Може би не мога да не се питам дали ще се окажеш достойна за името си... може би исках да разбера колко всъщност обичаш брат ми? И двата ми отговора ли те разстройват? Виждам как пулсът ти бие в гърлото! — Гласът му стана остър като ножа, с който си играеше. — Хайде да бъдем честни един с друг, carissima! В крайна сметка не може да се каже, че съм те отвлякъл. Спомням си ясно, макар че ти твърдиш, че не помниш, че дойде с мен съвсем доброволно... Не каза ли, че поканата ми „звучи страхотно“? Дори остави съобщение на телефонния секретар на чичо Тео... не си ли спомняш това? Трябваше да ти напомня, че ако не престанеш да се кикотиш, той няма да разбере нито една дума, когато пусне съобщението. Защо тогава изведнъж реши да избягаш от мен толкова скоро? Или този твой изблик е типично женски начин да ми напомниш, че трябва да ти отделям повече време?

Сара нервно си пое дълбоко дъх и високомерно вирна брадичка. Не, нямаше да му позволи да си играе с нея на котка и мишка. Ще му даде да разбере, все едно какво ще се опита да направи с нея този звяр.

— Казваш ми неща, които имат за цел да ме наранят и унижат, нали? Чудя се защо. Да не си ядосан, че те бих на тенис? Или защото толкова явно предпочитам да правя любов с брат ти, а не с теб?

Щом думите излязоха от устата ѝ, Сара се зачуди дали не беше прекалила. Очите му, черни като въглените в ада, биха я погълнали, ако му позволиеше. Тя чу през цялата дължина на масата как той изсъска,

докато си поемаше въздух, и за да не се свие от уплаха, предпочете да предизвика гнева му.

— Разбира се аз съм само една безпомощна жена, която няма твоята физическа сила — а ти имаш и прислужници, които сяко ти се подчиняват, нали? След като вече ми напомни, че съм изцяло в ръцете ти, бих ли могла да попитам какво точно смяташ да правиш с мен? Да ме убиеш? Да ме изнасилиш?

— Достатъчно! — прогърмя гласът му, а той заби острието на ножа си в дъската пред него. — Писна ми от твоите въпроси, твоите обвинения, твоите намеци и провокации на прехваления ти сексапил, които постоянно ми хвърляш в лицето. — Нека ти кажа нещо... — Той изтръгна ножа от дървото и го насочи към нея по начин, който накара Сара да трепне вътрешно, чудейки се дали ще го метне към сърцето ѝ. — Нека ти припомня, че вече ти казах, че нямам намерение да те изнасилвам — колкото ѝ да се стараеш да ме подтикнеш към такова действие. И нека ти кажа също, че в крайна сметка ще те имам въпреки брат ми и омразата ти, а когато това стане, ще бъде както по мое, така и по твое желание.

Сара усети, неспособна да го предотврати, как лицето ѝ пламна, когато със закъснение осъзна значението на това, което той току-що беше казал. Тя се улови, че се взира в него с леко разтворени устни и неприятно учестено дишане — точно като ужасен заек, хипнотизиран от змия, помисли си тя по-късно, отвратена от себе си.

Той се изсмя грозно.

— Проклятие! Да не би да съм укротил острия ти език? Гледаш ме, сякаш очакваш да скоча от стола, в който седя и да ти се нахвърля... като този готов за скок вълк, който нося на врата си! Страхуваш ли се... или си очарована, моя непостоянна Дилайт?

— Твоя... твоя... да не си посмял да ме наричаш твоя! Изобщо не съм твоя — никога няма да бъда твоя, дори да беше последният мъж на земята — никога по мое желание, никога!

— Това предизвикателство ли е или просто още една проява на лицемерие? За млада жена с твоя опит, която е „помъдряла“, както ти се изразяваш, определено се държиш прекалено скромно — освен ако нямаш за цел да ме впечатлиш?

Той беше несъмнено най-отвратителният, най-самоувереният мъж, когото беше срещала! Как само преиначаваше всичките ѝ думи...

— Много би ми се искало да хвърля нещо по теб! — каза Сара задъхано. — За предпочитане нещо много тежко или много мокро... — Очите ѝ се спряха с копнеж на тежката сребърна купа в средата на масата, пълна с красиво подредени екзотични орхидеи и тя въздъхна, преди да го погледне твърдо с пламнали от гняв бузи. — Но моето възпитание — научена съм да се старая да се държа като дама при всякакви обстоятелства, дори когато мъжът до мен не е джентълмен! — Стискайки здраво облегалките на стола си, Сара се застави да не отмества поглед.

— Добре си казваш репликите, точно като способната актриса, каквато вярвам, че си! — Отпивайки с наслада от втората си чаша еспreso, той подигравателно вдигна наздравица за нея. — Права си за мен, Дилайт... аз не съм джентълмен. Тази земя не ражда нежност, нито търпи слабост. Природата тук е сурова, а същото важи и за самите жители на Сардиния. Не е зле да запомниш това.

На моменти очите ѝ заприличваха на остри късчета зелено стъкло, копнеещи да дълбаят и режат. Марко се облегна назад, като я изучаваше целенасочено, опитвайки се да прецени доколко е готова. Той не се съмняваше, че в крайна сметка тя ще се предаде, но междувременно наистина беше успяла да го изненада с упоритостта и темперамента си.

Сега беше решила да издигне помежду им стена от ледено мълчание, извъръщайки се с преувеличено свиване на едно голо, блестящо като коприна рамо, за да си играе с една сребърна лъжица. Да я вземат дяволите! Тя беше само една мръсница — аморално същество с хубаво тяло, което несъмнено знаеше как да използва в леглото, за да постигне целите си. Как смееше да обърква живота му — оказа се толкова упорита, че се наложи да прибегне до крайната мярка да я доведе тук. Тя разбира се си играеше с него, подмамваше го с престорената си свенливост и кокетство, а после го отблъскваше с гнева си или с дяволската си резервираност.

Той искаше безусловната ѝ капитулация. Да я накара да приеме странната, нежелана химическа реакция, която се получаваше между тях и понякога караше въздуха наоколо да пращи от напрежение. И тогава — тогава можеше да ѝ покаже истинската ѝ същност, като ѝ докаже колко слаба е ревностно проповядваната ѝ вяроност към брат му Карло, когото упорито наричаше свой годеник.

Точно в този момент му се искаше да притисне тънкото ѝ развратно тяло към своето, да принуди устните ѝ да се отворят с желание под натиска на неговите, докато заравя ръце в гъстите ѝ лъскави коси с цвят на махагон. Точно това би трябвало да направи — да приключи веднъж завинаги с ненужния фарс, който тя се опитваше да продължи. И тогава, след като я е имал и я е поставил на мястото ѝ, можеше да се върне към бизнеса си и към Франсин, любовницата му, която го очакваше в Париж.

— Най-малко от пет минути седиш тук и просто се взираш в мен! Не би ли предпочел да гледаш картина, която не може да ти отговаря? Да ти кажа честно, доста съм уморена и ако не възразяваш, бих предпочела да... се кача горе.

Той забеляза как тя се запъна на думите „да си легна“ и ги замени с „да се кача горе“. Упоритата ѝ игра на свенлива малка девственица наистина започваше да става малко нелепа.

Сара не съзнаваше, че е затаила дъх, докато не го видя да става с пресилен поклон към нея, противоречащ на презрителния израз в очите му.

— Разбира се. Спокойният живот тук сигурно ти се струва доста скучен, а?

Дали настоя да я придружи до горе, за да ѝ покаже, че можеше да бъде и по-различно? Сара усещаше твърде ясно близостта на загадъчната му мъжественост — натискът на пръстите му върху лакътя ѝ, който сякаш я предупреждаваше, че е напълно безсмислено да се опитва да избяга. Усещаше ли той, на свой ред, почти първичния ѝ страх от близостта му — че може да изгуби контрол над себе си, да изгуби част от себе си заедно с всички романтични момичешки мечти, с които беше израсла? Ако този арогантен дук от Сардиния я вземеше, както се заканваше, то нямаше да бъде от любов и уважение. Щеше да е от желание да използва тялото ѝ като инструмент, чрез който да я употреби и да я накаже, и ако прошепнеше в ухото ѝ някое име, както направи, то нямаше да бъде нейното.

Сара започна да се бори с внезапно обхваналото я странно усещане за неизбежност. Не! Тя не трябва да се предава — няма да се предаде, въпреки че собствените ѝ неканени емоции заплашваха да я завладеят.

— Много мило от твоя страна, че ме изпрати, за да не се загубя, но оттук мога да се оправя и сама, благодаря. В стаята ми свети, а...

— Не би ли искала да излезеш на терасата и да погледаш звездите? Оттук винаги изглеждат необикновено ярки.

А, сега се опитваше да бъде чаровен, така ли?

— Не, благодаря — отвърна Сара твърдо, като добави подчертано: — Вашата гостенка наистина би предпочела да се оттегли за нощта, с позволението на Ваша светлост разбира се.

„Щеше ли да я остави да си отиде?“ почуди се Сара със страх.

„Дали да сложи край на тази глупава игра, която играеха в момента, или да я продължи още малко?“ Очите на Марко леко се присвиха, докато размишляваше, гледайки преднамерено отчужденото ѝ лице, а после той безмълвно се отказа. Защо да бърза? Тя беше тук и все едно дали беше разбрала или не, нямаше да ходи никъде, ако той не ѝ разреши. Твърде лесното спечелване на всяко състезание винаги водеше до отегчение.

— Значи... може би утре...?

Той изрече думите на глас, като нарочно я остави сама да изтълкува смисъла им.

— Има ли моята очарователна гостенка всичко необходимо за вечерта?

— Икономката ти е много експедитивна. Благодаря... — каза Сара преднамерено равно, като отчаяно се молеше той да се умори от словесната престрелка и да си тръгне.

— Е, лека нощ тогава... Дилайт.

Той бавно и мъчително прокара пръст по бузата ѝ, а след това по устните ѝ, усмихвайки се доста подигравателно, когато тя рязко отдръпна глава, сякаш я беше изгорил.

— Ако промениш решението си — имам предвид да гледаш звездите — ще работя до късно долу в кабинета си. Само трябва да вдигнеш телефона до леглото си и да набереш номер седем. Лека нощ отново. Спи спокойно! — И с този последен, доста подигравателен упрек, той си тръгна!

Без да се интересува какво мисли той, Сара почти избяга в стаята си и се облегна на вратата, която не можеше да заключи, усещайки как коленете ѝ треперят от слабост. Разбира се, че беше само физическа реакция, напомни си тя строго, ако запазеше главата си „трезва“, както

казваше Дилайт, несъмнено щеше да открие начин да се измъкне от тази комична ситуация. В крайна сметка беше само въпрос на време нейният злонамерен дук да разбере, че безценният му брат Карло вече не живее сам в Аржентина и че той на практика е отвел не сестрата, която е трябвало! И тогава ѝ хрумна неканената мисъл: „О, боже — тогава той вероятно ще ме убие, за да не се разбере на какъв глупак са го направили!“

Полууплашена, че той би могъл да промени решението си, Сара набързо приключи с тоалета си и се пхна в чисто бяла нощница от тънък лен, която стигаше до глезените ѝ и беше скроена като риза от деветнадесети век с гарнитура от бяла дантела и сини панделки.

Да гледа звездите с него, как не! Сара едва не изсумтя на глас като започна да разресва косата си, броейки всеки замах на четката. Това би било истинско бедствие. У Джовани Марко Рикардо Маркантони, дук Ди Кавалиери нямаше нито романтика, нито деликатност, все едно какво предполагаше благородническото му име. Не се ли беше подиграл с благородството тази вечер? Не, той не беше благороден — беше суров и взискателен, и жесток, и безскрупулен — очевидно свикнал да взема каквото поиска без скрупули по отношение на използваните средства. Ако я беше обладал на малката тераса с теракотен под, който щеше да е още топъл от слънцето, той щеше...

Трябва да е полудяла да остави мислите си за следват такава опасна насока! Сара скочи на крака и захвърли четката си. По-добре да помисли как да го избягва утре, смъмри се тя мрачно и угаси малката нощна лампа. А ако искаше, можеше да гледа звездите сама — беше много по-безопасно.

Разумните доводи я накараха да си легне, а вътрешният порив я извади от леглото, за да дръпне тежките завеси, които закриваха слънчевата светлина, струяща от терасата през деня и тя се поколеба тук, на прага на топлата тъмна нощ, пропита с аромата на цъфтящите в мрака цветя. Да, под краката ѝ подът беше топъл и да, звездите бяха почти заслепяващо ярки на фона на черното нощно небе. Разтърси я копнеж по нещо, но тя още не знаеше какво точно. Може би беше по-добре да не знае. Или... копнеж ли беше почувствала или по-скоро усещане за нещо познато? Внезапно, странно чувство, че това се е случвало и преди — да стои тук, колебаеща се, разкъсвана между желанието да продължи напред и да се върне. Тя искаше да пристъпи

навън, да опре гърба си на топлата каменна стена и да гледа звездите, представяйки си какво е да се носиш между тях. А ако някой подсвирне или извика тихо отдолу, тя разбира се няма да извърне глава. Ще остане на мястото си, взирайки се в звездите, приличащи на капчици живак, които никога не би могла да улови, нито да притежава и за които никога не трябва да се осмелява да копнее.

Краката на Сара сякаш сами я поведоха напред. Усещането за странност се задълбочи, сякаш всяка нейна крачка, всяко нейно движение се беше случвало и по-рано. В топлия въздух се усещаше лека влага — слаб дъх на море се смесваше с ароматите на нощта. Облегната на древния камък, с лице вдигнато към звездите, Сара откри, че чака. Сигнала, нещо — или някого.

Подсвирването, което я стресна първия път, би могло да бъде и на нощна птица. Сара не му обърна внимание, макар че усети да я полазват тръпки по ръцете и краката. Беше започнала да изпитва неудобство от странния импулс, който я беше накарал да излезе тук навън. Странното тихо изсвирване се чу отново и дланите ѝ овлажняха. Сигурно беше птица! Във всеки случай тя се връщаше в леглото!

— Пст!

Това не беше птица и звукът я накара да обърне глава, макар краката ѝ да останаха заковани на място. — Недей да викаш! Искам само да поговорим — повярвай ми!

Сара трябваше да стисне здраво очи и да ги отвори отново, за да се убеди, че не ѝ се привижда. Сред тъмнината на сардинската нощ — точно бруклински акцент? Онзи нещастник Марко сигурно е наредил да сипят нещо във виното ѝ и сега тя е под въздействието на ЛСД или нещо не по-малко опасно...

Принадлежеше ли гласът на някого или това беше Чешърският котарак? И тогава една тъмна сянка се отдели от покрива и леко се приземи пред нея.

— Здравсти! — Каза гласът меко и приветливо. — Страшно мило от твоя страна, че не се разпищя. Сигурно се чудиш кой съм и какво правя тук!

Поне продължаваше да пази дистанция и не се опитваше да я напада. При тази мисъл Сара се почувства по-смела и успя да промърмори треперливо:

— Ами, предполагам, че това би помогнало — като начало! Ти... ти доста ме изплаши, да знаеш! Мислех си, че замъкът на дука е непревземаем!

— Ти също доста ме изплаши, да ти кажа! За момент там си помислих, че си нейният призрак! Но, хей...! Ти определено не си никакъв призрак и си тази, която дойдох да видя. Само да си

поговорим, разбира се! Обещавам ти, че няма да опитвам нищо друго — не съм от онези, които — знаеш — се възползват. Съгласна ли си?

— Ако не ми кажеш...

— Добре, добре — тъкмо стигнах до това, госпожице Адамс. Ти си госпожица Дилайт Адамс, нали? Едно от момиченцата на госпожица Мона Чарлз? Е — аз съм роднина на дука! — На Сара ѝ се стори, че чува мекия му, почти беззвучен смях, преди да добави: — Казвам се Анджели, макар някои да твърдят, че името не ми подхожда! И ако се питаш откъде знам така добре английски, то е защото ме изпратиха да уча там. Имах чичо в Ню Йорк, а после — татко и аз решихме също да опитаме. Както казах — семейството плати пътя ни. Семейството на майка ми, по-точно. Те имаха връзки. Живях в Ню Йорк повече от петнайсет години, след което реших да се върна. А сега не ми дават да замина по никакъв начин — ха! — Сара мярна бляска на бели зъби и реши, че не разбира абсолютно нищо.

— Е... ъ... Анджели — Сара се постара да подбира внимателно думите си, защото не искаше да го обиди, който и да беше той. — Това, което не разбирам, е — кои са тези „те“ и защо не ти дават да заминеш оттук, щом искаш?

— Ах — предполагам, защото ме смятат за един от онези бандити, за които пишат по вестниците. — Той добави бързо, сякаш за да я успокои: — Ето защо е по-добре да не виждаш много отблизо лицето ми, разбираш ли? Но всички казват, че приличам на Марко — дука де. Той ми е полубрат, знаеш.

— Не... всъщност не знаех. Той знае ли? — Сара се зачуди дали изглежда така разтревожена, както се чувстваше.

— Марко? Знае, разбира се! Но това е нещо, което не обича да признава — нито да мисли за него, предполагам... като се имат предвид обстоятелствата около раждането ми! — И отново онзи лек, почти беззвучен смях. — Не че наистина го обвинявам — трябва да е неудобно да ти напомнят, че единият от родителите ти не е бил доволен от другия и е тръгнал да търси. Знаеш ли какво имам предвид?

— Да, поне така мисля. Но защо...?

Освен че беше акробат, способен да прескача парпети и да се катери по покриви и непристъпни стени, този Анджели сигурно четеше и мисли.

— Чудиш се защо искам да говоря с теб? Защото съм най-големият почитател на Мона Чарлз, затова! Винаги съм бил — и още съм. Веднъж дори се доближих до нея — достатъчно, за да усетя парфюма ѝ, онзи, който винаги си слага, дори и в леглото. Тя ми написа и писмо, много хубаво, и аз още си го пазя, а също и снимката, която ми надписа лично на мен. А ти си нейна дъщеря — приличаш и на нея, нали? Виждал съм купища твои снимки. Но не толкова много на сестра ти, англичанката.

Мили боже! Почитатели на мама Мона изникваха на най-невероятни места, но този тук надхвърляше въображението. Освен това знаеше цялата история на семейството. Страхотно! — помисли си Сара мрачно. Ами ако я разпознае като другата дъщеря на Мона?

Слава на бога, че тъмнината на нощта скриваше лицето ѝ от него така добре, както и неговото от нея.

— Ти си един от почитателите на мама? Чудесно — непременно ще ѝ кажа, когато се срещнем. А... предполагам, че нямаш адрес — искам да кажа заради тях, разбира се — но ако имаш, бих могла да я помоля да ти пише отново и да ти изпрати по-нова снимка... Знаеш ли, тя вероятно ще се радва да те види!

— Тя ще снима новия си филм тук! Мислех, че сигурно знаеш — но не? Е — той прочисти гърлото си преди да продължи — ще снимат някои сцени в Каляри — това е нашата столица — а също и в Сасари, което е недалеч оттук. Е, мислех си, че ако смяташ да видиш майка си, докато е тук — сигурен съм, че ще искаш, след като вече знаеш — и ако имаш нужда от придружител или бодигард в тези опасни времена, е, никой не смее да се закача с мен, а това е нещо, което дори брат ми, дукът, не може да отрече. Защо мислиш се прави, че не знае за съществуването ми и за посещенията ми в неговата собственост? Поне има известно чувство за роднински връзки и семейни задължения, трябва да му го признаем на този дявол! Да — аз мога да идвам тук, когато поискам, но трябва да се преструвам, че се промъквам, разбираш ли? Не че не съм добър и в това, защото някога бях това, което в Ню Йорк наричат „мозък“ и в повечето случаи никой не знае кога идвам, нито кога си тръгвам.

— Аз... разбирам! — каза Сара неубедително. Вече беше забравила началото на разговора им, опитвайки се да следи мисълта му, и в главата ѝ цареше бъркотия от най-различни незначителни

факти. Бандит... „мозък“... всъщност полубрат на дука! А какво би си помислил Марко, ако знаеше, че тя е навън и споделя звездите с... с този изключително ексцентричен мъж? Тя потрепери. Сигурно щеше да я убие, тъй като беше започнал да се държи с нея като с одалиска от харем!

— Е, всъщност казвах, че се надявам да ми съобщиш, когато решиш да посетиш майка си. Бих дал много да мога да я видя и да поговоря с нея. Мисля, че ако можеше да ме видиш, щеше да кажеш, че не изглеждам никак зле — и, както сигурно си забелязала, поддържам формата си. Ще бъда на разположение по всяко време — бизнесът не върви тези дни, както навсякъде, предполагам!

Сара трябваше да положи усилия, за да потисне надигания се в нея истеричен кикот, който сигурно би го превърнал в неин смъртен враг. Не се чуди за бизнеса му, а се съсредоточи върху предимствата на тази случайна среща. Какво пък, скъпият Анджели би могъл да се окаже достоен за името си и да я спаси, ако се наложи. Тази мисъл я накара да възвърне донякъде самоувереността си.

— Как мога да ти съобщя, ако — когато реша да се обадя на мама Мона? Ами — тя се поколеба, но все пак довърши — ами ако... ако Марко не иска да заминавам? Може да не искаш да го ядосваш...

Стратегията ѝ проработи и той веднага се наду като петел.

— Марко — ха! Няма защо да се тревожиш, хлапе. Не знам какво има между теб и Марко и не е моя работа, но желанието ти да видиш майка си, която е любовта на живота ми — той бързо се прекръсти — е, това вече е моя работа, разбираш ли? И за да ти покажа, че доверявам живота си на дъщерята на Мона, ще ти кажа как да ми изпратиш съобщение... Просто го изпрати и аз ще дойда веднага.

По някое време през нощта, когато се измори да крои планове и да размишлява, Сара успя да заспи. Дори и сънят ѝ беше неспокоен и тя се събуди изморена, без желание да става от леглото, без настроение за нов сблъсък с мъчителя си в това жарко утро. Но не ѝ ли беше обещано, че може да отиде да язди с него?

— В едно интервю казваш, че се страхуваш от коне, така че какво означава тази твоя нова прищявка? Нямам време да давам уроци по езда на плашливи холивудски старлетки!

— Но... но аз наистина искам да се преборя със страха си! Сигурно е само глупава фобия, която мога да преодолея просто като се опитам... Естествено след като ми покажеш някои неща. Моля те, нека опитам! Аз наистина бързо схващам, честно, така е!

О, наложи й се доста да се помоли, преди той да отстъпи! Но беше видяла конете му, до един расови, и желанието й да язди се оказа твърде силно, за да му устои. Най-трудно й беше да убеди Марко, че никога по-рано не се е качвала на кон — а по някаква прищявка на съдбата беше родена ездачка.

Сара въздъхна дълбоко и затвори очи пред стрелите слънчев прах, които се промъкваха неканени в стаята през пролуките в капациите и щорите. Съдбата беше странно нещо, макар тя да не вярваше особено, че всичко е предопределено. Беше и удобна дума, с която да обясни присъствието си тук и снощната си среща си със способния и приказлив Анджели. Не можеше да обясни само защо миналата нощ беше буквално притеглена на терасата и защо едва ли не знаеше предварително какво ще се случи. Тя се намръщи. Не съвсем. Анджели не беше очаквала!

— Извинете, синьорина. Но бях помолена да предам извиненията на Il Dusa, че не може да ви изведе да яздите днес. Извикаха го за няколко часа по работа. Искате ли да поспите още няколко часа?

Сара не беше чула икономката да влиза и очите й се разшириха от изненада.

— О... — промърмори тя объркано, чудейки се защо се чувства толкова разочарована, когато само преди секунди мислеше да му изпрати своите извинения!

— Искате ли да правите нещо друго, синьорина? — През последните няколко дни Серафина доста се беше отпуснала, особено след като разбра, че Il Dusa не посещава леглото на последната си гостенка. Тя дори показа на Сара някои снимки на Карло като малко момче, над които Сара трябваше да възкличава с любов. Имаше дори една скована поза с по-големия му брат. Смръщването, при което черните му вежди се събираха застрашително определено не се беше променило с годините.

Като не желаше да си разваля сутринта мислейки за кавгите си с властния дук Ди Кавалиери, Сара се протегна лениво и хвърли на по-

възрастната жена сънливо извинителна усмивка.

— Съжалявам, Серафина, но се опасявам, че още не съм се събудила напълно! Аз... аз установих, че не мога да заспивам лесно и — тя се изсмя малко нервно, спомняйки си странните си фантазии от миналата нощ — и не можах да устоя да не хвърля един поглед на звездите! В крайна сметка аз...

Сара спря, когато икономката каза с необичайна за нея острота:

— Вие... вие нали не сте излизали навън, синьорина? — Докато чакаше Сара да отговори, с очи вперени в лицето ѝ, на сбръчканото ѝ мургаво лице се появи странно изражение.

Защо? Или Серафина също знаеше за нощните посещения на Анджело? Затова ли внезапно стана толкова нервна?

Сара се опита внимателно да подбира думите си, като не искаше да издаде Анджело, който всъщност беше предложил да ѝ помогне.

— Ами... да. Но не се тревожете, моля, излязох на терасата да се насладя за малко на нощта и после влязох и си легнах, това беше всичко.

Серафина продължи да я гледа напрегнато.

— Това беше всичко? — повтори тя, наблягайки странно на въпроса. После, сякаш внезапно се опомни, жената сведе за миг очи и каза почти рязко: — Можехте да наистинете в тази нощница, синьорина! Нощите стават студени, когато вятърът духа откъм морето, и нощем... всичко е различно. Можехте да се спънете...

— Но там няма нищо, в което да се спъна — възрази Сара основателно. Какво по дяволите беше разстроило обикновено невъзмутимата Серафина? Анджело? Нещо друго? Тя се засмя миролюбиво и каза: — Всъщност аз дори нямах намерение да излизам навън, само дръпнах завесите, за да влиза въздух и почувствах...

— Почувствахте какво, синьорина?

— О — сигурна съм, че е свързано с красотата на тези нощи, с които не съм свикнала! Ароматът на цветята, соленият дъх на морето и топлината на камъка... сигурно си мислите, че съм луда, но почувствах... сякаш не можех да се удържа — или правех движения, които бях правила и преди... — Сара се намръщи, опитвайки се да си спомни какво точно беше почувствала миналата нощ преди Анджело да се отбие при нея така безцеремонно. — Сякаш едва ли не чаках нещо. Глупаво е, нали?

— Не, не — не глупаво! Madre di Dio, да го почувствате и вие, а още не сте от семейството... — Тревогата на Серафина пролича ясно, докато прехвърляше с пръсти зърната на броеницата.

— Моля ви — виждам, че сте разстроена и бих искала да знам защо.

Серафина сви упорито устни и поклати глава.

— Господарят щеше каже, че съм глупава, суеверна старица и да ме отпрати.

— Няма да му кажа нищо, обещавам! Но сега не можете да не ми кажете, нали? Ще умра от любопитство — и вероятно ще си въобразя най-лошото... Да не се е хвърлил някой от терасата? Затова ли... — Изпълнена с предчувствия, Сара беше обгърнала коленете си с ръце.

— Не, не! Що за идея! — възкликна Серафина сърдито. Очевидно вече съжаляваше, че е казала твърде много. — Няма нищо такова — каза тя по-тихо, а после въздъхна. — Малката тераса беше по-скоро сцена на... глупава постъпка, а не на насилие, синьорина. Тъй като ще се жените за синьор Карло, предполагам, че така или иначе ще чуете историята. Винаги се носят клюки...

— Каква история? — попита Сара с цялото търпение, на което беше способна. — Моля ви, каква е тази глупава постъпка и какво общо има една стара история с това, което почувствах — или си въобразих, че почувствах?

Серафина изправи гръб и кимна резервирано с глава.

— Добре — виждам, че ще трябва да говоря. Но ако не възразявате, първо искам да се уверя, че в галерията отвън няма прислужници, които биха могли да чуят.

— Виждате ли, тя беше испанка и много хубава, много млада. И от добро семейство — иначе П Дуса нямаше да се ожени за нея. Видяхте портрета ѝ в тази стая и ме попитайте коя е тя, нали? Това бяха нейните стаи — използваше ги, когато П Дуса го няма, а той отсъстваше през повечето време. По онова време аз бях млада — бях една от прислужниците, които чистеха стаята ѝ и понякога тя говореше с мен, защото беше самотна. — За миг устата на Серафина сякаш се смекчи, но ъгълчетата на устните ѝ увиснаха. — Дукесата не обичаше да бъде сама. Тя роди дете през първата година от брака си — момче — защото знаеше, че това е неин дълг. Но тъй като за момчето се грижеха бавачки, а съпругът ѝ отсъстваше, младата дукеса прекарваше сама прекалено много време. Тя свикна да стои на терасата през дългите топли нощи — отправяше личната си прислужница и заключваше вратата, за да не я безпокоят. Прекалено много време, може би. Тя също обичаше звездите и аромата на нощта.

Гласът на Серафина внезапно беше станал студен и тя направи многозначителна пауза. Сара изведнъж разбра. Разбира се. Любовник. Младата хубава дукеса си беше намерила любовник, с който се срещаше през нощта, когато съпругът ѝ отсъстваше. Сигурно е била страстна, чувствена жена, копнееща за любов — и направила грешка да я търси не където трябва, горката!

Сара предизвикателно го каза на глас.

— Горката! Помисли колко нощи е чакала тук сама — и изплашена, може би. Чакала е сигнал, че любовникът ѝ е дошъл. Прилича на опера!

Лицето на старицата имаше странен израз и тя сякаш стискаше броеницата по-здраво.

— Значи и вие сте го почувствала, нали? Да, синьорина, тя го чакаше да ѝ свирне като птичка. Слизахе да се срещне с него по една стълба, която сега е зазидана. Или пък той се качваше при нея. Все някога трябваше да ги открият. Първо прислужниците. А после...

Сара не искаше да чуе останалото — неизбежния нещастен край на една красива, романтична любовна връзка. Тя се намеси бързо:

— Но кой е бил мъжът — нейният любовник? В крайна сметка самият дук също не е бил светец, нали? Сигурно е имал любовници навсякъде, а очаквал от нея да изпълнява задълженията си и да продължава да ражда деца — искам да кажа, когато той благоволи да ѝ съдейства за това! О — наистина! — съжалявам, синьора, сигурно не сте съгласна, но в крайна сметка... всичко това се е случило преди тридесет или четиридесет години, нали? А разводът вече не е бил нещо нечувано...

— В Сардиния разводът продължава да бъде нещо нечувано! Скandalът би бил твърде голям дори днес, но в онези дни... тъй като идвате от Америка, няма да разберете, синьорина. Достатъчно лошо е омъжена жена да изневерява на мъжа си, но когато жената е дукеса, а любовникът ѝ — селянин от планините, който е бил неин прислужник — разбирате ли последствията?

Сара преглътна и каза с глас, който прозвуча неестествено:

— Тя... е умряла, нали? А той я е убил, като го е направил да прилича на нещастен случай... и са му позволили да се измъкне, нали? Защото той е мъж и няма значение дали е имал селски забежки като Анджело, но за нея...

Тя внезапно осъзна какво беше казала и ѝ се прииска да си прехапе езика, но за щастие Серафина, която беше шокирана, когато Сара отправи обвиненията си, при споменаването на Анджело просто изглеждаше примирена.

— Ах този Анджело — трябваше да се досетя, че ще намери начин да се види с вас! Но не трябва да казвате за това на Il Dusa, синьорина. Бог знае какво е почувствал, като се е върнал и е разбрал, че дукесата му е избягала в планините със селянин. И още по-лошо, че всички знаят.

— Тя е избягала с любовника си?

— Да. — Серафина сковано наклони глава. — И това не беше най-страшното. Стана още по-лошо, когато тя роди дете в малка каменна колиба в планините, където се крият лошите мъже. Детето на любовника ѝ, което по закон носеше благородното име на съпруга ѝ.

Това беше още по-хубаво от опера, помисли си Сара, докато слушаше очарована. Може би на Дилайт не са ѝ казали истината и

историята все пак имаше щастлив край.

— Какво е станало с детето? — попита тя. — И с нея, хубавата млада дукеса, която се отказала от всичко заради любовта?

— Бедната дукеса се разболя и умря — не беше свикнала на студа горе в планините, нито да спи на земята в каменна колиба. Гласът на старицата звучеше грубо прозаично. — А колкото до това какво стана с детето, синьорина, ами... вие го видяхте! Трябва да сте, щом знаете името му.

— Анджело? Искате да кажете, че Анджело е нейно дете, а не... а не негово? — Гласът на Сара изтъня и тя спря да си поеме дъх. — Ами дукът? Мислех, че той...

— След като тя го напусна, глупавата млада дукеса, дукът вече нямаше нищо общо с нея. Как би могъл? Тук никой не го обвиняваше, когато тя умря — а тя, горкото слабо същество, би трябвало да има повече гордост, а не да му изпраща бележка, молейки го за лекар, молейки го да се върне с детето си. Ах — това беше лошо нещо и е по-добре да го забравим.

По-добре да го забрави и тя, напомни си Сара строго, след като Серафина я остави сама да осмисли нещата. Сигурна, че дразнителят ѝ не е наоколо и няма да се качи горе да я измъчва, Сара се отпусна в мраморната вана, наслаждавайки се на меката като коприна ароматна вода.

Горката пренебрегната дукеса, умряла в крайна сметка от друг вид пренебрегване — тъжно ироничен край на краткия ѝ нещастен живот. И колко различен е животът на двамата синове на дукесата — първата дукеса Ди Кавалиери!

— „Те“ се бяха погрижили за бедния Анджело, като го бяха изпратили на заточение в Ню Йорк, опитвайки се да забравят за него. Да прикрият мръсния скандал, надявайки се, че никой няма да разбере. Или че Анджело би могъл да не оцелее в джунглата от евтини жилища в Ню Йорк. Но Анджело ги беше заблудил всичките, нали? Браво на него. А колкото до Марко — той сигурно е подобие на баща си. Възпитан да мрази майка си и да ненавижда всички жени с изключение на една.

— Какво буйно, нещастно малко момче беше той! — беше си спомнила Серафина. — Но след като дойде втората дукеса — майката на синьор Карло — нещата се промениха. Стана по-добре за всички. Дукеса Маргарита е от северна Италия и синът ѝ е рус като нея, макар че вие сигурно знаете това, синьорина! Ах, новата дукеса промени всичко тук. И стана истинска майка на сегашния Дуса — той я боготвори като Светата Дева и би направил всичко за нея.

Съвсем по Фройд, разбира се! Целият ѝ гняв се възвръщаше щом се сетеше за него! Сара енергично се избърса с кърпата. И естествено изобщо нямаше да си хаби съчувствието за него! Без значение какъв е бил като момче, тя мразеше мъжа, в който се беше превърнал. Така дяволски самоуверен, толкова сигурен в способността си да манипулира в своя полза всички и всичко, което се изпречи на пътя му. С изключение на нея! Сара войнствено вирна брадичка срещу отражението си в запотеното огледало. На този етап от играта, знаейки доста за него, докато той не знаеше нищо за Сара, предимството определено беше на нейна страна.

По-късно самодоволното чувство на самоувереност накара Сара да слезе долу спокойна и с нова вяра в себе си. И тъй като прекара доста време пред огледалото, тя основателно вярваше, че изглежда по същия начин. Толкова беше уверена, че успя да пренебрегне грубостта на кратката бележка, в която той ѝ съобщаваше, а не я молеше за среща, която беше организиран за тях двамата тази вечер. Беше се върнал от мистериозното си „няколко часово“ пътуване и смяташе да я заведе вечерта в Коста Смералда, както беше помолила. Това беше отстъпка, която я накара да вдигне вежди в почуда.

— Добре — радвам се, че дойде почти навреме! — Марко погледна нетърпеливо часовника си. — Хеликоптерът вече е зареден с гориво и чака.

За пръв път откакто взе ръката ѝ в основата на стълбището и я вдигна небрежно към устните си с типично европейски жест на вежливост, Сара го видя да гледа към нея.

Тя доста дълго избира коя рокля да облече и още по-дълго се гримира, опитвайки се да си спомни подробните указания, които беше прочела от една книга в апартамента на Дилайт. Сега, срещайки

притворените му, неразгадаеми черни очи, Сара се вкопчи в чувството си на самоувереност и направи малък кокетен пирует пред него, усмихвайки се с току-що усвоената си провокираща усмивка.

— Е? Ставам ли? Искам да кажа добра ли е тази рокля за тукашната дискотека?

Роклята беше на Холстън — пластове тъкан с цвят на пламък, откриваща едното рамо и голяма част от лявото ѝ бедро. Всъщност беше рокля на Дилайт, но Сара вече беше решила, че това ще бъде вечер на Дилайт и трофеят, когато го спечели, ще принадлежи на сестра ѝ.

Студеният му глас сякаш беше създаден специално да ѝ лази по нервите.

— Очевидно подхожда на характера ти. Имаш ли наметка или шал?

Когато излетяха, стана доста по-студено и Сара тайно се радваше, че той я накара да си вземе пищния испански шал с дългите ресни. И двамата мълчаха — тя, защото нямаше голямо доверие на хеликоптера, а той... откъде да знае и защо да се интересува от настроението му, щом запазва дистанцията между тях?

Предпочитайки да не се налага да гледа към него, Сара се взираше в тъмнината под тях, нарушена от няколко малки светлини, които блещукаха слабо — селски хижи от струпани камъни, построени от праисторическите обитатели на Сардиния, в някои от които живееха бедняци, които не можеха да си позволят друг подслон. Но защо аристократичният дук да се притеснява за бедността, съществуваща в съседство с богатството на неговия дворец, имения и банкови сметки? Той беше отгледан от суров баща, отказал на последните отчаяни молби на своята много млада жена испанка, молеща за медицинска помощ, която би спасила живота ѝ. Да, сегашният дук беше замесен от същото тесто като баща си и не притежаваше нищо от слабостта и човечността на майка си. Той беше израсъл боготворейки добродетелната си мащеха и нетолерантен към всички останали. Вътре в себе си вероятно беше суров и сух като пустинята, от която бяха дошли прадедите му, за да завладеят половината свят, за който бяха чували.

— Изглеждаш хипнотизирана от зъберите на планините под нас. Да не се страхуваш, че ще те схрускат? — Гласът му беше злъчен, както винаги, когато се обръщаше към нея, но този път, помисли си Сара, тя няма да си позволи да спори с него.

Като продължаваше нарочно да гледа някаква въображаема точка на земята, Сара нехайно повдигна едното си рамо.

— Защо да се страхувам? И ти си тук, нали? Сигурна съм, че пилотът ти е също толкова добър, колкото другите около теб.

По някаква причина нейният вежлив безобиден отговор го разгневи. Но този път, помисли си Марко, скърцайки със зъби, ще запази спокойствие и ще държи по-здравео юздите на нрава си. Тя скоро ще прояви истинската си същност... безпътна малка курва, готова да легне едва ли не с всеки, който ѝ предложи, освен — трябваше да си напомни мрачно — когато е усетила големият шанс — в този случай Карло и женитбата в богато семейство. За да му устоява на него толкова дълго, Карло сигурно е бил достатъчно глупав да ѝ каже за наследството си.

Марко се пребори с порива си да избухне и да ѝ каже точно какво мисли за нея. Но не — досадната малка кучка в огненочервената си рокля на известен дизайнер, която сигурно ѝ бе купена от някой богат любовник, непременно ще падне от несигурния си пиедестал тази вечер! Той беше уредил всичко — хитрият му замисъл се беше родил в безсънието на миналата нощ, докато тя несъмнено е заспала почти веднага дълбокия сън на лицемерно праведните. Той беше цинично сигурен, че тази вечер тя вероятно изобщо няма да стигне до сън. Беше се постарал да бъде твърде заета.

Той се усмихна, без да знае — по-скоро грозна гримаса, пародия на усмивка. Вече беше си изгубил прекалено много време с нея и беше дошъл моментът на истината. И Сара случайно улови точно това неприятно изражение, което сякаш превърна мургавото му лице в дяволска маска, заплашваща да я унищожи.

Би трябвало да носи броеница като Серафина, за да може тайно да пипне зърната. Но намръщен или не, Сара беше твърдо решена, че този път той няма да я застави да се подчини. Тя щеше да се погрижи за това!

Светлините на яхтите, закотвени в Порто Черво — луксозните хотели, измамно простите вили на големите богаташи — сякаш ставаха все по-големи, докато хеликоптерът кръжеше, подготвяйки се за приземяване.

Сара изобрази наивно въодушевление, каквото всъщност далеч не изпитваше.

— О, чудесно! Най-после цивилизация и аз наистина отивам да танцувам. Колко мило от твоя страна, че си толкова внимателен!

— Отиваме във вилата на мой приятел, който организира парти — каза той грубо и рязко. — Но не се притеснявай, ще бъде достатъчно оживено за теб, сигурен съм, а и той има собствена дискотека — цялата апаратура плюс мигащите светлини. Това му е хоби.

— О! Какво страхотно хоби! Той изглежда голям чешит.

Тя смяташе твърдо да се придържа към ролята си тази вечер. Да внимава какво яде и пие. Изобщо нямаше довери на настроението на Марко тази вечер, нито на злъчното му настояване, че тя ще прекара една запомняща се нощ. Миналата нощ беше достатъчно странна, благодаря, каза си Сара, отпъждайки, както беше правила през целия ден, въпросите, изникнали в ума ѝ миналата нощ. По-късно щеше да има време да размишлява, но за момента трябваше да бъде нащрек.

Домакинът се казваше Винче еди кой си и имаше запомнящо се лице. Както и повечето красиви хора, струпали се по терасите и край огромния басейн, в който плуваха ароматни цветя с едри цветове.

— А, Дилайт! Колко хубаво! — беше измърморил Винче, развеждайки я наоколо и представяйки я на всички. Не особено силна по имената, Сара не можеше да запомни и половината от тях, а ако имената бяха достатъчно известни, не можеше да ги свърже със съответното лице. С чаша Перие с лимон в ръка тя успя да се представи доста правдоподобно за невинно момиче, което се забавлява. В червената секси рокля на Дилайт тя скоро беше

заобиколена — без да го желае — от мъже, които ѝ предлагаха още едно питие, докато подчертано оглеждаха краката и гърдите ѝ, и мъже, които не ѝ предлагаха питие, но и обещаваха почти всичко останало.

Сара си позволи да изпита удоволствие, примесено с отвращение, от тази нова игра, която се учеше да играе — толкова по-добре, тъй като нямаше да се чуди къде беше изчезнал „ескортът“ ѝ с черните вежди. Зарежи го — тя щеше изцяло да се превъплъти в Дилайт. И това разбира се беше най-добрата възможност да докаже на всички, че Дилайт Адамс просто обичаше да флиртува и това беше всичко.

— Хей — защо да не те разведе из двореца? Винче няма да има нищо против. — Чифт жарки, пронизително сини очи, които твърде ясно ѝ напомняха за Гарън, се загледаха многозначително някъде под пъпа ѝ и Сара едва не погледна надолу да види дали не се е пуснала бримка на чисто новия ѝ чорапогащник.

— Благодаря, но точно сега ми е интересно тук. — Искрящите изумруденозелени очи на Сара достойно срещнаха неговите. — Може би по-късно...? — Полуобещаващата усмивка беше достатъчна да го задържи около нея заедно с останалите.

Това ли било да си фатална жена, жена абсолютно сигурна в очарованието си и властта си над мъжете? Сара внезапно беше обзета от прилив на истинско въодушевление, което по-прагматичната страна на ума ѝ вече не можеше да потиска. Не можеше — а и не искаше! О, но това беше толкова забавно! Тя се чувстваше остроумна, забавна, блестяща — и разбира се неустоима! Силата на жената!

— Не, благодаря. Всъщност не искам още едно питие. Виждаш ли колко имам? — Все още искряща и блестяща като диамант, Сара вдигна чашата си за проверка.

— А, ето те! — Небрежно собственическият му тон я раздразни почти колкото ръката, която плъзна около кръста ѝ, докосвайки с пръсти извивката на гърдите ѝ. — Какво пиеш? — Както той със сигурност беше предвидил, небрежно подхвърлената галювна дума я раздразни дори повече от собственическото му отношение.

— Водка разбира се! — каза Сара весело. С безгрижно според нея движение тя се обърна към него и като стисна здраво пръстите му със своите, успя да откопчи ръката му от кръста си. — Марко, сладурче, би ли ми донесъл още едно? Добре изстудено, моля!

— Мислех, че пиеш само Перие! — изръмжа намусено един от обожателите ѝ.

— Само между истинските питиета, скъпи! Как иначе едно момиче да остане трезво с толкова очарователни момчета наоколо?

— По дяволите — никой не остава трезвен на сбирките при Винче! — Това беше синеокият, който ѝ хвърли още един изгарящ поглед, сякаш събличащ и малкото, което тя носеше. — Марко не ти ли каза? Хей, тук можеш да се отпуснеш, бейби. Няма опасност да те окошарят или нещо подобно. Всичко е точно!

Сега тя успя да си го спомни — момчето-чудо, телевизионен журналист, специализиран в поемане на рискове, които си струваха и го направиха един от най-високо платените в неговия бранш.

— Наистина ли искаш още едно питие? — грубият, дрезгав глас на Марко се беше снижил до мъркане на пантера, което излизаше дълбоко от гърлото му. — Или ще предпочетеш нещо, което ще ти действа по-силно от водката? Приятелят ми Глин е прав — тук можеш да правиш каквото поискаш, без да се притесняваш от упреци или досадни служители на реда. Наистина, защо не се отпуснеш?

— Ето — смръкни си! — Мускулест мъж със здраво телосложение и червеникаво-кафява коса ѝ подаде малко шишенце, пълно с бял прах. — Хайде, всичко е наред — подкани я той, разбирайки погрешно колебанието ѝ. — Качеството е отлично — сам го пречиствам и дозирам. Не съдържа амфетамини.

— Давай — ти си сред приятели. А аз съм тук, за да се погрижа да си добре.

„Дявол с кадифени ръкавици“, помисли си Сара без всякаква връзка, чувствайки, че ѝ залагат капан. Заглавие на книга, която беше чела много отдавна — колко му подходеше на този свиреп, жесток дук от Сардиния, чийто герб беше кръвожаден вълк, готов за скок! По никакъв начин не трябваше да му позволява да прозре измамата ѝ, докато не бъде напълно готова за това.

Усещайки, че е привлякла твърде много погледи, тя импровизира.

— Ти си първи! Във всеки случай аз вече съм достатъчно весела — започнах доста преди всички вас.

Червенокосият сви рамене, отвинти капачката на шишенцето, което носеше, запуши едната си ноздра и смръкна силно с другата.

— И-исусе! Това е страхотно! — Той повтори действията си, докато Сара го наблюдаваше внимателно, усещайки прекалено ясно, че Марко беше решил да масажира възбуждащо врата ѝ с коварна нежност, движейки дългите си пръсти от врата към раменете ѝ с небрежна лекота.

— Ето — сега е твой ред. — Подадох ѝ малкото шишенце, без да ѝ дадат възможност за отстъпление.

Сара го разклати с вид на познавач, както беше видяла да прави той. Качена на обувките си с високи токове и тънки каишки, тя вътрешно трепереше.

— Ама за бога! Какво зяпате всички?

— Тя е красавица от Юга! — Сините очи се сведоха в пристъп на почти истеричен смях и за момент отвлякоха погледите от нея. Горда от собствената си изобретателност, Сара се престори, че отвърта капачката на малкото шишенце, смръквайки поред с всяка ноздра.

— О, боже — това наистина е силно. По-добро от това, което мога да си позволя. Благодаря, сладурче.

— Сигурна ли си, че ти е достатъчно? Още не си се отпуснала. — Защо Марко не я оставеше на мира? Сара извърна глава, опитвайки се да се измъкне от измамно нежните му пръсти.

— Много съм добре, благодаря! Наистина няма нужда да кръжиш около мен, за да си сигурен, че прекарвам добре. Забавлявам се.

— Пропуснали са да те научат на обноси!

За щастие, помисли си Сара, спаси я женски глас, последван от появата на страхотно женствено тяло — височина около метър и седемдесет, разкошни форми.

— Марко — топ атоур — къде се криеш? Трябваше да се срещнем миналата седмица в Марабела, не може да си забравил.

Той очевидно можеше да бъде достатъчно безгрижен, когато това го устройваше. Сара гледаше с омраза плътната прегръдка, смущаващо страстната целувка, която сякаш отричаше съществуването на който и да е друг в техния магически кръг.

— Скъпи! — каза жената най-послед. — Трябва ли да ревнувам? Защо те нямаше? Всички питаха за теб.

Каква отвратително публична сцена! И ако тази натруфена блондинка беше една от любовниците му, то очевидно — с титла или

не — този мъж просто нямаше никаква класа!

Сара се извърна и постави ръката си върху китката на червенокосия. Името му беше Сайръс, спомни си тя, и сякаш се беше пренесъл в друг свят.

— Здравсти отново, ти с вълшебното шишенце. Какво ще кажеш за малко буги-буги преди следващата доза вълшебство?

Той я последва, хилейки се безучастно, лесно убеден от собственото си его и женските ѝ ласкателства. Името му беше Сайръс Ричърдс и се занимаваше с притежаване на разни неща. Всичко, което си пожелаеше. Нефтени кладенци, недвижими имоти, златна мина и жени. Може би щеше да пожелае да притежава и тази. Всичко зависеше от това дали ще започне да го отегчава или не.

Дивата музика с пулсиращ зад изкуствения звук на синтезатора барабанен ритъм стана по-силна с приближаването им към един от лъснатите дансинги — този отвън край басейна. Подът сякаш пулсираше в такт с ритъма.

— Добре! Хайде да се поразхвърлим, бейби. Покажи ми малко от онова! — Внезапният му смях не говореше нищо на Сара, докато блуждаещите ѝ над рамото му очи не забелязаха огромния екран, по който се бяха увлекли някои от не толкова енергичните гости на Винче.

Нищо чудно, че толкова много свирки съпроводиха излизането ѝ на дансинга! Дилайт Адамс от плът и кръв, танцуваща диско в червената си секси рокля на Холстън, докато на гигантския екран проблясваше нейният образ — гола, танцуваща без задръжки някакъв сексуален, чувствен танц, който не оставяше нищо на въображението. Мили боже, как е могла? А тя, заместничката на сестра си, какво очакваха от нея?

— Страхотно, бейби! Хайде да започваме! — Червенокосият беше започнал да извива тяло, правейки неприлични движения с хълбоците си.

Какво би станало, ако започнеше да бяга? Сара откъсна очи от екрана, усещайки как вътре в нея нещо сякаш се включи и тялото ѝ започна да се движи в такт с музиката. Ако не мислеше много за това, би могла да танцува така отпуснато, както всеки друг на претъпкания дансинг. Не — нямаше да избяга, щеше да им покаже на тях, и на него в крайна сметка, че не е момичето от екрана, правещо всички онези неща.

На него... разбира се трябваше да се сети, че той ще измисли някаква неприятна изненада. Дилайт Адамс — момиче за удоволствия на екрана и в живота. Той мислеше така и като я доведе на това парти, където тя щеше да се срещне с хора от международния елит, искаше да подчертае презрението си към нея. Разтърси я истинска ярост, от която тя първо пламна, а после се вледени — обзе я хладна решителност. Ах това самодоволно, лицемерно копеле! Щеше да му даде урок, дори това да беше последното нещо, което щеше да направи — о, да, ще намери начин да осъществи своето лично отмъщение и също да го направи смешен в очите на неговите приятели и познати.

Сара внезапно осъзна, че партньорът ѝ вече беше излязъл от трансa на собствения си танц и я беше попитал нещо.

— Съжалявам, не чух...

— Няма нищо. Ще дойда по-близо.

Ритъмът на музиката беше друг, по-бавен и не толкова френетичен. Сайръс я обгърна с двете си ръце и леко залитайки я притегли към тялото си.

— Хм! Много по-добре! Цяла вечер ми се искаше да те почувствам по-близо, хубавице.

Но това беше прекалено близо! — помисли си Сара ядосано, докато той притискаше ханша ѝ към своя с едната си изненадващо силна ръка, а с другата опипваше задника ѝ. Приемайки погрешно ядното движение на хълбоците ѝ за преднамерено възбуждащо, червенокосият ѝ намигна.

— Определено ми харесва това, което усещам! Кажи ми, преди малко те попитах, наистина ли ти е толкова приятно да се чукаш? — С рязко движение на главата си той обхвана с очи отново екрана, който сега беше почти изцяло зает от близък план на примамливото голо дупе на Дилайт, и самата Сара, и преди тя да успее да каже нещо, продължи все така небрежно: — Защото ако това е вярно, аз съм готов — и имам всичко необходимо — да ти доставя удоволствие. Вероятно бихме могли да си покажем едно друго, какво мислиш?

Единствено нещо, което попречи на Сара да му каже какво мисли наистина, беше сардоничното изражение на дук Ди Кавалиери, който гледаше право към нея над русата глава на партньорката си от по-

малко от трийсет сантиметра, повдигнал саркастично едната си вежда. От колко време беше тук, зад нея — и подслушваше? О, как би искала да и тя да му каже някои неща!

Отвърщайки очи от това мрачно, саркастично лице, Сара престана да се отблъсква от гърдите на партньора си и възбуждащо плъзна длани към раменете му. Надяваше се, че Марко и русата му фльорца, залепена за него като втора кожа, ще забележат!

— Е? — повтори Сайръс нетърпеливо. Поради близостта на телата им Сара усещаше колко нетърпелив ставаше той.

— Е... мисля, че би трябва да отидем някъде и да го обсъдим на едно голямо студено питие. Тук е много горещо и претъпкано.

— Сладурче, добрият стар Винче има бар във всяка спалня! Ей, защо да не отидем и да си вземем онова питие?

След като влязат вътре, тя можеше да се отърве от Сайръс, дори ако се наложеше да се заключи в тоалетната. Но нека Марко я види как излиза, хванала Сайръс за ръка и нека си мисли — както сигурно ще направи — най-лошото! Сара почти усещаше как тези черни като въглени очи пронизват гърба ѝ. Тя някак си знаеше, без да обръща глава, че той я гледа. Добре!

С преднамерено чувствено движение Сара отметна косата от лицето си и се усмихна на Сайръс. Тя искаше Марко да види — искаше той да знае, че би предпочела който и да е друг мъж пред него, дори някой случаен познат. Надяваше се той да се пукне от яд. Защото знаеше, че я иска. Ненавиждаше я, но не можеше да престане да я желае. Съзнателната мисъл проблесна в главата ѝ внезапно, но вероятно подсъзнателно е била там много отдавна. И сега тя не играеше срещу него заради Дилайт, която в този момент сигурно отдавна беше на сигурно място, а заради себе си и за да спаси гордостта си.

Как мразеше Сара грубия, накъсан звук от перките на хеликоптера, който сякаш раздираше нагло и натрапчиво покоя на нощно синьото небе. Беше почти призори. С неспокойно движение тя отново се сви на седалката си, като очите ѝ нарочно отбягваха да гледат към спътника ѝ, макар че твърде осезателно усещаше мрачното му присъствие тук, в малката кабина, където бяха само двамата.

Подобно на вълк, той сякаш беше усетил размърдването ѝ, защото в тъмнината прозвуча приглушеният му стържещ глас.

— След по-малко от пет минути започваме да се снижаваме. Затегнат ли е коланът ти?

— Мм-хм. — Враждебният знак на съгласие би трябвало да го задоволи, тъй като тя нямаше желание да говори с него, докато ушите ѝ още горяха от дочутия по-рано откъс от разговор. Проклет да е, проклет да е, проклет да е! Сара усети как впива нокти в дланите си и ѝ се прииска вместо това да ги забие в мургавата му плът. Колко го мразеше! Какъв триумф би било да унижи него за разнообразие. Да му докаже, че не може безскрупулно да използва и манипулира всеки, който се изпречи на пътя му.

Сара с усилие върна мислите си към партито, от което току що си бяха тръгнали, припомняйки си всичко, което се случи, след като тя напусна дансинга със Сайръс. Сайръс някой си — какво значение имаше фамилията му, след като тя вероятно нямаше да го види повече? За щастие не се оказа много трудно да се отърве от Сайръс. Изтърканото „О, по-добре да потърся тоалетна, главата ми започва да се върти“ все още вършеше работа. Когато след половин час излезе, чувствайки се и изглеждайки освежена, Сайръс беше изчезнал — вероятно в някой от онези спални с барове със следващата си партньорка по танци!

След това Сара продължи да обикаля наоколо, но по-внимателно, като с времето откри, че партито се беше разпростряло в двора, както и във всяка стая на безразборно построената двуетажна вила. Тя се

усмихва и флиртува много, но когато играта загрубяваше, се присъединяваше към друга група, в друга стая. На горния етаж имаше голяма проекционна зала, която всъщност беше мини кино-театър с подредени в редици плюшени кресла, всяко от които можеше да се отпуска назад — за да е по-удобно, предположи тя цинично! Там я заведе млад мъж на име Вари, който ѝ каза, че е певец.

— Винче получава всички най-нови порно парчета — каза ѝ той. Бари изглеждаше едва ли не облекчен, когато тя не разпозна името му, а тя си отдъхна не по-малко, разбирайки, че и на него името Дилайт Адамс не му говори нищо, макар да ѝ подхвърли небрежно, че е хубаво.

Е — тъй като трябваше по някакъв начин да убие времето и да накара Марко да си мисли, че го е прекарала в леглото, защо не? Гледането на мръсен филм можеше да се окаже поучително, освен това от един поглед разбра, че в този сестра и не участва.

Сара изтрая първия половин час на „Грешници“, горда, че не се въртя твърде много. В началото беше очарована — наистина ли имаше толкова много начини да се прави това? А после, когато актовете започнаха да се повтарят, а диалогът се състоеше главно от пъшкане и стонове, тя откри, че ѝ е скучно. Бари продължи да гледа екрана, но без особен интерес. От някои плюшени кресла се носеше по-тихо пъшкане и стонове. Сара тъкмо започна да изчислява наум колко точно е разстоянието до вратата, когато Бари, който до този момент сякаш не ѝ обръщаше внимание, взе ръката ѝ и я постави върху себе си. Мили боже! — помисли си Сара невярващо, той вероятно би могъл да се състезава с безличния актьор на екрана! И тогава, без никакви предисловия, той попита направо:

— Искаш ли да ми духаш?

Сара категорично дръпна ръката си.

— Не. Трябва да тръгвам. — Е, надяваше се, че никога повече няма да види Бари! Нито някой от останалите гости на партито, особено тримата мъже, които играеха билиард с Марко, когато тя мина оттам.

Сара усети, че отново се сковала от гняв и омраза. Спомняйки си без да иска думите, които я накараха да спре откън, казани при звука от удара на една топка преди да падне в дупката.

— Дилайт Адамс — не четох ли някъде, че е момичето на Карло?

Единствената светлина в стаята беше точно над зеления плюш на билиардната маса, където беше съсредоточено цялото им внимание — четирима мургани мъже в костюми по поръчка, които сякаш бяха излезли от един калъп. Богати, арогантни италиански магнати, водещи безсъдържателен разговор. И после неговият глас, груб, но режещ като бич, докато обясняваше положението ѝ на приятелите си.

— Сигурно си се объркал, приятелю. Не е момичето на Карло, а моята курва. Държа я... засега.

Тя не искаше да слуша нататък — не ѝ след като той каза... това. Неговата курва — всички грозни, старомодни отсенки на думата и начина, по който той я беше употребил, тежаха като камък в стомаха ѝ. Значи това искаше той да си мислят всички. За такава я смяташе. Беше я завел на онова парти, за да я покаже като най-новата си играчка, като своята... курва. Повдигна ѝ се вътрешно от съзнанието, че всички я възприемаха и говореха за нея по този начин, но с усилие на волята тя успя да изключи всички чувства, освен гнева. Нека си мислят за нея каквото искат — засега!

— Е — приятно ли прекара? — попита я той по време на краткото им пътуване от къщата на Винче до частната му писта за хеликоптери.

— О, да! Срегнах едни от най-страхотните мъже. Не мислиш ли, че Сайръс е очарователен? Но Бари е още по-добър — опа! Фройдистка грешка! — тя се изкикоти, наслаждавайки се на изражението на лицето му преди той да се овладее, изкривявайки устни в грозна усмивка. И ако си мислеше, че с погледа си ще я накара да се свие от страх, тя щеше да му покаже колко греши!

— Като те гледам, бих казал, че си била доста заета — изръмжа той, докато очите му обхождаха грижливо разбърканата ѝ коса и доста размазания ѝ грим (десет минути в тоалетната бяха достатъчни, за да постигне това).

— Е, не ме ли доведе на партито точно за това? Да се забавлявам?

— Разбира се! — Но според нея го каза през стиснати зъби.

След това не разговаряха повече и сега, след доста краткото си съобщение, Марко отново изпадна в мрачно мълчание. За какво мислеше? Вероятно за нови начини да я наранява и унижава. Но този път тя смяташе да обърне нещата в своя полза. Неговата курва, как не!

Ами онази, русата? Той беше от мъжете, които сигурно имаха по няколко любовници — и имаше такъв средновековен манталитет!

Справедливият ѝ гняв ѝ помогна да издържи на кацането и влизането в къщата. Сара вървеше до него скована и с изправен гръб, като се правеше че го няма. Но когато вратите се затвориха зад тях и тя понечи да тръгне към стълбите, той я спря, хващайки я за ръката, и я принуди да се обърне с лице към него.

— Предлагам ти да се опиташ да заспиш преди жегата да е станала непоносима. Но ако имаш нужда от нещо, една прислужница ще бъде на твое разположение. — Въпреки безизразния му глас, в черните му дяволски очи проблесна насмешка, когато той усети внезапното стягане на ръката ѝ под пръстите му, които я бяха задържали и още не я пускаха.

— Благодаря. Но това е толкова... средновековно! — Сара не се интересува дали изглежда груба. Той често ѝ беше повтарял, че трябва да се научи на обноски, нали? — Жал ми е за бедното момиче, принудено да стои будно цяла нощ да не би на някого да му потрябва нещо! — Тя се опита да се отскубне и усети, че хватката му се затяга.

— Ти определено не ме смяташ за мекосърдечен тип! — изръмжа той, а присвитите му очи се насладиха на объркването ѝ.

— Аз пък не искам да чуя за какъв „тип“ ме смяташ ти, ако това е, което следва! — отвърна рязко Сара, докато очите ѝ мяхаха към него изумрудени мълнии. — Ако бъдеш така добър да ме пуснеш, бих могла да последвам съвета ти и да си легна да спя като добро момиченце!

Под светлината на полилея, осветяващ антрето, разбърканата ѝ гъста коса хвърляше огнени отблясъци. Почти равнодушно, действайки чисто инстинктивно, Марко протегна свободната си ръка и усети тежестта на косите ѝ, докато ги вдигаше от тънкия ѝ врат. По дяволите, тази безпътна, алчна малка кучка нямаше право да бъде така изкусителна, дори след като се беше търкаляла в леглото с толкова мъже, колкото беше успяла да намери, за да задоволи страстта си. А продължаваше да си играе с него. Защо по дяволите не направи това, което искаше и не я взе — слагайки край на игричките? Вероятно тя точно това очакваше. Той познаваше много добре нейния вид — жалко, че Карло още не го беше проумял.

— Престани! Не мога да понасям докосването ти! — Подобно на нервна млада кобилка, Сара се опита да дръпне главата си от

неканената му ръка, а гласът ѝ се извиси. Не ѝ хареса начинът, по който беше започнал да я гледа — сякаш обмисляше нещо.

— Не можеш ли? — отвърна той подигравателно и за момент устните му се изкривиха в нещо като усмивка. — Мисля, че лъжеш — Дилайт за много мъже! Ти реагира на докосванията ми преди — мисля, че много лесно реагираш на всеки, който използва подходящия начин за възбуждане.

— Ти... ти напълно грешиш! Пусни ме, да те вземат дяволите! — Вбесена, Сара посегна да впие нокти в лицето му, но той без усилие хвана китката ѝ и с кратък смях изви двете ѝ ръце зад гърба ѝ, притискайки противящата се зложница към твърдото си, мускулесто тяло.

— Защо да не проверим кой от нас лъже? — подразни я той, като я държеше здраво и изучаваше зачервеното ѝ, гневно лице.

— Ти... ме отвращаваш! — задъха се Сара, мразейки безпомощната си слабост, докато се бореше с него и усещаше неговата сила и твърдост. — Нямах ли гордост? Нищо ли не значи за теб, че аз не те искам? Или не можеш да си намериш жена, която те иска? Мразя те, презирам те...

— Млъкни! — в гласа му се долавяше ръмженето на стаения в него, едва удържан звяр, който беше на път да се прояви, така както доказателството за желанието, което изпитваше към нея, се опираше твърдо в бедрото ѝ.

— Млъкни! — повтори той, този път по-грубо, забелязвайки че устните ѝ се разтварят, готови да изригнат гневен протест. — Това, което искам да ти докажа, няма да отнеме много време — малка лъжкиня, с тези изумрудени очи и изкусително тяло ти очевидно си умираш да се показваш! Снощи на екрана лицето ти в един миг показваше, че натрапчивото присъствие на камерата и екипа вече нямат никакво значение за теб. Ти си от жените, които се ръководят единствено от сетивата си, нали?

— Стига, престани! — задъхана от ярост, Сара се опита да се изтръгне от него. — Ти не знаеш нищо за мен, защото не виждаш по далеч от...

— В момента, както казваш, не виждам по-далеч от изкусителните ти устни!

Въпреки иронията в гласа му, този път той нямаше да я пусне лесно — отчаяна, Сара усети това преди устните му да се спуснат върху нейните с преднамерено, пресметнато бавно движение, прекъсвайки в крайна сметка безумния ѝ протест. Той я целува, докато тя помисли, че вратът ѝ ще се пречупи от силата на целувките му, докато коленете ѝ омекнаха, а устните ѝ се отвориха под неговите и главата ѝ се завъртя от милиарди усещания, които сякаш прогониха разума ѝ. Сега той беше обхванал здраво двете ѝ китки само с една ръка, а другата плъзна мъчително бавно по гърба ѝ до основата на врата ѝ, дългите му пръсти я милваха с измамна нежност, преди да се плъзнат леко по раменете ѝ, надолу към извивката на гърдта ѝ, намирайки лесно топлата ѝ, нежна като коприна кожа под разголената рокля на Холстън, която разкриваше повече отколкото прикриваше. Той откри, обхвана с шепа и накрая леко подразни гърдта ѝ, докато зърната ѝ се втвърдиха под докосването му, от което всеки нерв в тялото ѝ се разтърси от странни усещания, сякаш през нея премина ток.

Как можеше мъж, когото тя толкова мразеше, да прави това с нея? Изпълнена с отвращение към себе си, Сара изви тяло, опитвайки се да избегне докосването му. Главата ѝ се отпусна назад и тя се чу да простенва, когато твърдите му устни изоставиха нейните и се преместиха агонизиращо бавно към гърдите ѝ, които нетърпеливите му пръсти бяха разголили.

Как можеше да изпитва наслада от усещането за неговите устни и език върху напрегнатия чувствителен връх, който той току що беше събудил за живот? Как можеше да иска това, което той правеше, дори бавното движение на ръката му надолу по корема ѝ, между телата им, интимното докосване, при което пръстите му сякаш я опариха през всичките пластове червен шифон, които ги разделяха. Лицето ѝ започна да гори, а също ѝ тялото ѝ — като жар от огън, който пламтеше в нея, изпълваше я с опасно чувство на премаляване, съгласие с всичко, което той правеше с нея, и желание за още.

И тогава, някак прекалено внезапно, тя беше свободна — едва не падна преди ръцете му да я хванат и изправят.

— Виждаш ли? — Дрезгавият му глас идваше от известно разстояние, което отново разделяше телата им. — Нямаш сили да се бориш със собствената си чувствена природа, въпреки цялата ти

решимост и омраза. Мисля, че вероятно би легнала със самия дявол, ако те целуне достатъчно силно. — Тя мразеше смеха му, от който кожата ѝ, която пресметнатите му милувки бяха направили твърде чувствителна, настръхваше. Очите му бяха студени и непроницаеми, когато се спряха за миг на зачервеното ѝ лице. Няма нужда да ме гледаш така — не мислиш ли, че и на двамата ни стига за тази вечер? Качи се горе в леглото, моя малка лъжкиньо и може да те видя по-късно.

Дори след като вече се беше освободила и побягна да се скрие от мрачното му сатанинско присъствие без нито една дума, забравяйки гордостта си, пламтяща от срам, Сара имаше чувството, че думите му отекват в главата ѝ. „Качи се горе в леглото, моя малка лъжкиньо и може да те видя по-късно“.

Беше казал може би. Последно, подигравателно завъртане на жестокия нож, който вече беше забил в нея.

Сара хукна нагоре по стълбите, сякаш я гонеше самият дявол и се облегна задъхана на дебелия дървена врата, която не се заключваше отвътре — символ на положението ѝ тук и спомен от един друг век, в който жените бяха придобивани като имущество и употребявани според прищевките на мъжете, които ги притежаваха.

След като се поуспокои и се унесе, Сара продължи да спи, сякаш не искаше да се събужда никога. Сънуваше, че я преследва огромен чудовищен вълк с мощни челюсти и проблясващи в нощта кръвясали очи. И макар тя да знаеше, че може да я сграбчи с един скок, той предпочиташе да стои съвсем близо зад нея, играейки си с нея, карайки я да се напруга, докато сърцето ѝ щеше да се пръсне, чакайки избрания от него момент да склочи челюсти около гърлото ѝ, да я вземе в небитието — да я вземе най-последно...

— Не! — Трябва да го беше казала на глас, от което се събуди. В стаята ѝ беше горещо и тя лежеше върху омотаните чаршафи, окъпана в пот.

Слава богу, че се събуди! Сърцето ѝ постепенно започна да бие по-бавно, а задъханото ѝ дишане се нормализира. Всички завеси бяха спуснати и в стаята беше тъмно. Кое време беше? И тогава, поемайки си с болка дъх — беше по-скоро ридание, което заседна на гърлото ѝ — тя си напомни, че в този затвор времето не играеше никаква роля. Какво значение имаше колко дълго е спала или до колко часа? Тя беше тук, като запечатана в кехлибар мушица или като още неопитна държанка на мавритански султан, очакваща със смесица от тревога и любопитство прищявката на господаря си.

Сара притисна студени пръсти към слепоочията си. Имаше и други сънища — кошмари, които още не искаше да си спомня или да анализира, нито искаше да си спомня какво ги беше породило — в никакъв случай да не мисли за това и за начина, по който я беше унизил и сразил гордостта ѝ, както и защитата ѝ.

Престани! Днешният ден е съвсем различен, а вчера тя беше уморена и умираща за сън, умът ѝ беше изпълнен с прекалено много картини, звуци и образи, които вероятно подсъзнателно бяха повлияли на мислите ѝ, въпреки съзнателния ѝ отказ. Ако днес я потърсеше, той нямаше да я намери толкова лесно. Нямаше да може да...

Отпъждайки зародилата се скандална мисъл, Сара се застави да стане от леглото, а очите ѝ неволно погледнаха със страх към вратата. Щеше ли да дойде да я търси с намерението да направи физическа реалност победата си над нея? Или, подхранвайки мъжкото си его, щеше да чака тя да отиде при него.

Сара натисна почти злобно копчето, което щеше да извика Серафина или някоя от прислужничките. Днес, докато се възстанови достатъчно, за да може да прави планове, щеше да играе ролята на разглезена одалиска, заобиколена от прислужници. Ако той изпратеше да я повикат, щеше да се направи на болна и да откаже да слезе. Нека си мисли каквото си иска!

Слава богу, в отговор на позвъняването ѝ дойде самата икономка. С премерено изражение тя събщи на Сара, че часът е почти седем и петнайсет вечерта — но ѝ било наредено да не я събужда.

— О? Колко любезно от страна на моя домакин!

Жената пренебрегна саркастичния ѝ коментар, с което ѝ напомни, макар и със закъснение, че в крайна сметка Серафина дължи пълна лоялност на семейство Кавалиери и работи тук за две поколения. Защо да се притеснява за съдбата на една глупава мушица, осмелила се да лети твърде близо до пламъка?

— Да ви приготвя ли банята, синьорина? Поръчах ви кафе и портокалов сок, а също и кифла, в случай че сте гладна. А ако ми кажете какво искате да облечете за вечеря...

— Аз... не се чувствам много добре! — каза Сара бързо, за да прикрие нервността си. — Бих искала една хубава гореща вана, но после — мислите ли, че всичко ще е наред, ако си остана в стаята по халат? Наистина нямам желание да се обличам и да слизам за вечеря — може ли просто да ми донесат един поднос тук, горе? Нещо много леко — една супа и салата са достатъчни.

— Само това? Синьорината трябва да яде... — Очите на Серафина обходиха неодобрително тънкото тяло и финото лице на Сара, като се задържаха за миг на тъмните петна под очите ѝ.

— Изобщо не съм гладна, но има нещо друго. — Сара отчаяно си помисли, че заеква като глупачка, но не можеше да го преодолее. — Мислите ли... мислите ли, че някой би могъл да постои малко при мен? Знам, че имате много работа, но — може би някоя от прислужниците. Аз — странното чувство, което изпитах онази нощ

малко ме плаши. Не искам да се изкушавам да излизам отново навън и да се излагам на загадъчното, опияняващо въздействие на сардинската нощ!

Явно беше улучила точно какво да каже, защото Серафина се прекръсти и кимна, без да ѝ задава въпроси.

— Ще изпратя Тереза. Тя говори по-добре от останалите и дори знае малко английски. Сигурна съм, че ще разпитва много за Америка, но е добро момиче и е много съвестна.

Е, поне тази вечер щеше да бъде защитена...

Докато лежеше в дълбоката мраморна вана с коса, падаща на тежки мокри кичури по врата и раменете ѝ, и дори след това, когато се поддаде на изкушението да бъде глезена и остави Тереза да я срещне, Сара се опитваше да отпъди опасната мисъл, която започваше да се оформя в ума ѝ: Защитена от какво?

Тереза остана при нея и след като преодоля първоначалната си свенливост, започна жадно да я разпитва за Америка — точно както я предупреди Серафина, помисли си Сара тъжно. Беше изяла леката си вечеря, няколко пъти беше кръстосала стаята си и сега, виждайки как момичето се мъчи да сдържи прозявката си, Сара се съжали над нея и я освободи. Знаеше, че е късно и къщата беше тиха. Предполагаше, че отново ще може да заспи и да се събуди освежена и готова да се противопостави... на всичко! Имаше време да се въоръжи и беше готова. Той нямаше да открие повече никакъв страх и слабост у нея, колкото и да се мъчеше да пробие току-що укрепените барикади, които тя беше издигнала срещу него. Стратегия, скара се Сара на себе си, това е името на тази игра.

Стратегия — предимство — оръжия... Мислите объркано се мятаха в главата ѝ, докато тя продължаваше да крачи из стаята като разярена млада котка, когато внезапно, отвратена от себе си, спря пред високото огледало в златна рамка, откъдето ѝ се намръщи собственото ѝ отражение. Оръжия! Зеленото на очите ѝ сякаш стана по-тъмно, когато ги присви. Дилайт разбира се щеше да знае по инстинкт как да се бори с него. Както щеше да знае и мама Мона. „Но аз се уча!“ — помисли си Сара гневно. „Уча се.“ Тя отстъпи назад и започна да изучава отражението си внимателно и малко критично.

Косата и очите ѝ бяха като на мама Мона, благодарение на която точно този нюанс беше станал знаменит. Нейната коса беше естествена като тази на майка ѝ и доста дълга — стигаше до раменете и гърдите ѝ... Взирайки се в себе си като в непозната, Сара се изчерви, спомняйки си какво я накара да се прибере в стаята си и да потърси успокоение в съня и уединението. Точно като изплашено зайче! Сара въздъхна дълбоко и продължи да претегля наум плюсовете и минусите. Гърдите ѝ бяха хубави, но не така... сочни като тези на Дилайт. Предполагаше се, че мъжете харесват по-големите. Но останалата част от тялото ѝ, прекалено слабо или не — пръстите ѝ импулсивно развързаха връзките от преплетена коприна на копринения ѝ халат и той се свлече на земята. Тънка талия — слава Богу — и плосък корем. И ако на ханша ѝ, както на гърдите ѝ, донякъде липсваше пищност, то поне краката ѝ бяха дълги и стегнати, а задникът ѝ не беше увиснал. „Не е много зле, Сара. Арсеналът никак не е лош като за аматьор.“

Поглеждайки в огледалото, на Сара ѝ се стори, че над рамото ѝ сякаш я следяха очите на загадъчно усмихнатата дама от портрета, което я накара да се обърне, сграбчвайки халата си. В мига, в който направи това, тя се разтревожи от себе си. Наистина! Започваше да прилича на Серафина. Тя си припомни странните ѝ думи:

— Не знам какво е, синьорина, нито защо някои хора чувстват нещо, а други не. Но твърдят, че тук камъните са много стари и заедно с топлината на слънцето са попили много чувства.

Прекалено ангажирана с други неща, тогава Сара просто беше свила безразлично рамене. Е, с всичките тези изследвания на парапсихологията в днешно време тя предполагаше, че всичко е възможно. Силни чувства, които оставят отпечатък си в атмосферата, а вибрациите им се препредават от дървото и камъка. Или може би малко откачам! — беше си помислила тогава, без да изпитва никакъв страх, след което беше забравила цялата история.

Но сега... Боже мой! — тя се потресе вътрешно — в крайна сметка това беше само портрет! А горката глупава жена, нарисувана там, беше умряла в бедност и мъка — и всичко това заради любов! Сара съзнателно се приближи и се взря в портрета. Бедната млада дукеса, беше ли съжалявала в последния миг за всичко, от което се беше отказала? Дали беше избягала, за да отиде при любовника си или просто е искала да се махне от деспота-съпруг, който постоянно я

оставял сама и я накарал да носи медальона му с изображение на вълк, за да ѝ напомня, че е негова собственост? Жената на портрета продължаваше да се усмихва все така загадъчно. Тя беше майката на Марко, а той е бил само на няколко години, когато тя е изоставила него, двореца на дука и тази стая, където вероятно много нощи е заспивала с плач, чудейки се какво да прави. Как са се наслаждавали мъжете на зависимостта и покорството на жените. И още щяха да го правят, ако жените не бяха решили да се освободят от оковите. Но имаше мъже, които все още продължаваха да се държат като в Средновековието! Лицето на Сара стана мрачно. Дали отношението на Марко към жените имаше нещо общо с неговата майка? Той несъмнено приличаше на баща си, който го беше възпитал да се отнася с жените като с домашни любимци или играчки, които лесно се купуваха и също така лесно се изхвърляха. Този мъж сигурно презираше думата „любов“ и когато се оженеше, щеше да го направи по всички „правилни“ причини с изключение на една. Беше очаквал същото и от Карло и най-безскрупулно се беше опитал да уреди нещата според своите виждания.

— Само че — прошепна Сара на глас — аз му попречих, макар той още да не го знае!

Стратегия — беше си помислила преди. Стратегията на любовта беше една, а на войната — съвсем друга. И тъй като между нея и Марко определено нямаше любов... Сара се усмихна дяволито. Проучването беше една от силните ѝ страни, а щеше ли изобщо да се захване някога с това? Да проучи Марко, за да разбере, какво го караше да се държи така. Да научи всичко за него, кои са най-слабите му места, какво харесва и какво не харесва, какви жени предпочита... тя се намръщи, спомняйки си блондинката. Може и да беше звяр, но поне в човешки образ и в бронята му имаше слаби места. Които тя щеше да открие. И да използва така безскрупулно, както той ѝ показва вчера.

Неуместният модерен телефон на поставката до нея иззвъня и я накара да подскочи. Кой...? А после, спомняйки си, че няма външни линии и това е само вътрешен телефон, тя му се озъби. Дали това беше... Да вдигне или не? Но ако това беше той и тя не се обадише, сигурно щеше нахълта при нея без никакво предизвестие.

Сара грабна телефона, като се забави за миг, за да направи гласа си достатъчно сънлив.

— А-ало? — Не беше никак зле, Сара, помисли си тя самодоволно.

— Не се прави на заспала. Знам кога си тръгна Тереза, а от покрития с плочи двор видях светлината в прозореца ти.

Как мразеше тя този дрезгав, ироничен глас! Пръстите ѝ стиснаха здраво слушалката. — Не си ли помислил, че може би предпочитам да спя на... на нощна лампа?

Той нарочно замълча, с което естествено целеше да покаже неоснователността на твърдението ѝ. После каза:

— Смятах да поплувам в закрития басейн и си помислих, че може да пожелаеш да дойдеш с мен.

Сара положи усилия и успя да прозвучи подигравателно:

— Сама?

— Толкова ли те плаши тази перспектива? — Тя почти си представи саркастичното повдигане на черната вежда преди да чуе отново равния му глас: — Боя се обаче, че всички прислужници си легнаха — и тъй като стаите им са от другата страна на главния двор, аз и ти сме единствените хора в това крило на моя дворец. — Той замълча за миг и Сара затаи дъх. После продължи: — Разбира се само исках да те уверя, че няма да ни смущават, когато отидем да плуваме.

Този път наистина успя да я обърка.

— За какво говориш, за бога? Какво толкова неудобно има да плуваме заедно?

— Предполагам трябваше да се сетя, че плуването без бански — или „голото потапяне“, както чух да го наричат в Америка — едва ли ще те смути, все едно кой е наоколо! Но тук, в Сардиния, сме доста старомодни, както сигурно си разбрала.

— Не! — Избухна тя инстинктивно. Този... този... беше чувала една дума, която съвсем точно описваше мъжете като него, макар че нямаше намерение да я произнася на глас.

— Какво искаш да кажеш с това? Не си спомням да съм ти задал въпрос.

Пламъкът на яростта ѝ надделя над ледения му глас.

— Попита ме дали искам да плувам с теб и отговорът отново е не! — каза Сара отчетливо. А после продължи, за да бъде още по-ясна: — Не съм кукла на конци, която можеш да разиграваш. И не вярвам нито на теб, нито на така наречената ти честна дума!

Стоманената нотка в гласа му би могла да я убие, ако беше нещо материално.

— И... какво е това обещание, което не вярваш, че ще спазя?

Ха! — помисли си тя ликуващо — гейм и сет! А на глас каза с престорена искреност:

— Ами... ами, че никога няма... да ме изнасилиш или... или да ми направиш нещо насила. Или предпочиташ да не си спомняш?

— О, спомням си много добре — изръмжа той, но след това се овладя. — Защо според теб те изпратих непокътната в леглото? И до какъв извод стигаш от факта, че те целунах заради облог?

— Об... облог...!

— Да — облог, който сключих с теб и ти прие, малка лъжкиньо! — Дрезгавия му смях накара Сара да стисне зъби от гняв. — Не те изнасилих, нали? И повярвай ми, нямам никакво намерение да стигам до такива крайности — защо трябва да го правя? А може би се страхуваш от себе си, скъпа Дилайт! Да не би да нямаш доверие на чувствата си, ако плуваш гола с гол мъж? Да не се окаже, че желаш, копнееш за... акта, който сега предпочиташ да наричаш изнасилване? — Той издаде дълбок гърлен звук на презрително недоверие, след което добави кратко: — Но всичко това е губене навреме! Аз отивам да плувам — а ти можеш да ме придружиш или не, както желаш!

Двете камини в двата края на огромната мраморна зала бяха запалени. Не беше необходимо, но танцуващите пламъци хвърляха приятна светлина, която придаваше дори на бледата кожа на Сара златисто-матов оттенък. Докато вървеше боса надолу по мраморните стълби с широк извит парапет, с всяка стъпка Сара осъзнаваше все по-ясно, че върши нещо, което не е правила никога преди, поема рискове, каквито не се беше осмелила да поеме никога по-рано в сигурния, прозаичен живот, който водеше само до преди няколко месеца. И все пак не си позволи да забави крачка, дори когато плясъкът в басейна спря и тя беше сигурна, че той я гледа.

Нямаше от какво да се страхува! Нямаше нищо грешно или противоестественно в разсъблеченото човешко тяло — а голотата беше далеч по-малко неприлична или... или възбуждаща от оскъдно облеченото тяло, в което все пак имаше някаква тайнственост. Бъди смела, Сара. Мисли за Каузата, в името на която разгалваш девственото си тяло — това тяло всъщност никак не е лошо!

— Е? След като си тук, няма ли изведнъж да си спомниш, че не можеш да плуваш? Ще избягаш ли горе в стаята си, за да се скриеш от големия лош вълк?

С прилепналата по главата гъста черна коса той изглеждаше по-различно, но стържещият глас и мрачното язвително изражение си бяха същите. Да върви по дяволите!

— Че кой се страхува от големия лош вълк? — парафразира Сара елегантно, като захвърли настрана късото кимоно и се гмурна във водата.

О, но това наистина беше страхотно, а тя имаше нужда от раздвижване. Както на тялото, така и на ума, напомни си тя, като измина половината дължина на басейна под вода и изскочи отгоре, заслепена за миг от прилепналите тежки кичури мокра коса.

— Моля те, позволи ми... — Дълги мургави пръсти отметнаха косата ѝ, а Сара вдигна поглед, ритайки във водата, и осъзна, че едва

не се беше блъснала в него.

— Благодаря ти! — Като си пое дълбоко въздух, тя започна да упражнява кроула си — в обратна посока. За нещастие, когато се опря до стената, той вече беше там.

— Значи плуваш почти така добре, както играеш тенис! Чудя се в какви други спортове си майсторка!

Каква част от нея можеше той да види под водата? О, по дяволите! Ето че самата тя започваше да разсъждава като истинска викторианка! Сара отметна косата от лицето си с подчертано кокетен жест. Е, тази му хаплива забележка заслужаваше атака с всички сили.

Тя каза свенливо:

— Това си е мой проблем, нали? — И беше възнаградена. Лицето му се вкамени, а той я погледна, сякаш искаше да я удави.

Без да чака да разбере дали наистина ще се опита, тя отново заплува, този път по-плавно, тъй като навикът и тренировката си казаха думата. Тя можеше да играе тенис, да плува и да язди. И в трите беше много добра. Можеше дори да свири сносно на пиано, да издрънка акомпанимент на китара, ако се наложи. Татко беше настоял тя да придобие всички умения на една „дама“ според неговите представи. Но какво би си помислил сега бедният татко, ако знаеше какво е замислила? Излизайки на повърхността в другия край, Сара потрепери от самата мисъл.

— Не може да ти е студено? — Този път злъчния му глас се чу от по-безопасно разстояние. — Но ако е така, бих могъл да сложа още дърва в огъня.

Това означаваше да излезе от басейна, а той очевидно беше без плувки!

— Добре ми е, благодаря! — каза тя бодро.

Очевидно сега беше решил да не ѝ обръща внимание. Докато правеше упражнения за краката, хваната за перилото, което опасваше целия басейн, Сара го чуваше как плува от единия до другия край с резки загребвания и усещаше с тялото си леките вълни и вибрации от преминаването на тялото му.

— Е — на мен ми стига толкова! — Когато Сара обърна глава, той седеше отстрани на басейна с небрежно кръстосани крака, сякаш носеше чифт от онези негови къси панталони с безупречна кройка.

Тя бързо извърна глава и каза леко приглушено:

— Това означава ли, че и аз трябва да изляза? Не е честно, защото току-що дойдох!

— Тогава постъпи, както искаш. А тъй като забравих да си взема хавлия, ще легна тук, пред огъня, за да се изсуша. Не бих искал да те оставям сама, изглеждаш толкова мъничка и беззащитна в тази огромна мраморна вана. Лесно можеш да се плъзнеш на мокрия под или да се схванеш. Ще те изчакам.

Спокойно съобщаване на факта — щеше да го направи разбира се. Кураж, Сара! Тя преплува три дължини на басейна, преди да бъде в състояние да го погледне безгрижно.

Сара излезе от водата и поседя за малко с гръб към него, чудейки се дали е заспал или — гледа. Лека тръпка премина през нея. Можеше ли всъщност да се справи с това?

Огънят зад гърба ѝ внезапно припламна и по стената затанцуваха изкривени сенки. Тя разпозна неговата, тънкото му високо тяло изглеждаше огромно, сякаш се надвесваше над нея. Така ли беше?

Тя почувства облекчение, когато чу гласа му от достатъчно безопасно разстояние.

— Очевидно ти е студено и сложих още дърва в огъня. Ако не възнамеряваш да стоиш там, докато наистинеш, предлагам ти да направиш като мен и да се изсушиш на топлината на огъня. Тук дори подът е топъл, а — гласът му стана хаплив — разбира се, имаш думата ми, че няма... да те принуждавам по никакъв начин!

Сара предпочете да не обръща внимание на подтекста на думите му и каза весело:

— Този огън наистина изглежда примамлив!

Докато събираше смелост, поемайки дълбоко въздух, тя усети как той замълча в очакване. В днешно време статуи и картини на голи тела имаше навсякъде. Както и нудистки плажове, голи танцьорки и постери. Постерите ѝ помогнаха да се реши. В крайна сметка тя трябваше да го подмами, за да го отблъсне, когато настъпи часът на истината.

— Би ли ми подал халата?

Просто ѝ се изплъзна от устата! Недоумяващото сумтене, което се разнесе зад гърба ѝ, подежда на Сара като остен и тя скочи на крака и се обърна право към него. В черните му очи се отразяваха червените искри на огъня. Гордостта я накара да остане права малко

повече от необходимото. Е, щом иска, нека гледа — по дяволите дебелоочието му — и нека страда за това, което никога няма да има!

С измамно невинно движение Сара вдигна ръце да отметне мокрите кичури от раменете си.

— Боя се, че косата ми никога няма да изсъхне, ако не бъдеш така любезен да ми донесеш кърпа!

— И какво те кара да мислиш, че съм любезен? — Гласът му опъваше нервите ѝ и почти успя да я накара да се чувства несигурна. Но Сара успя някакси да се изсмее обезсърчено.

— Просто опипвах почвата. Предполагам, че трябваше да се досетя, нали?

— Да, така е. — Тембърът на гласа му леко се промени и премина в протяжно гърлено ръмжене. — Но защо не дойдеш при огъня? Стори ми се че потрепери отново, а не искам да се чувствам виновен, че си настинала!

Той, разбира се, лежеше от едната страна на огъня с кръстосани под главата ръце, свил единия си крак. Стараейки се да върви спокойно и небрежно, Сара се опита да не зяпа добре оформеното му мускулесто тяло, докато той лежеше там и я гледаше без всякаква свенливост или неудобство. Но в крайна сметка изпита облекчение, когато най-последно коленичи и легна по корем с извърната глава, преструвайки се, че предпочита да изучава пламъците.

В тишината, която легна тежко между тях, Сара изведнъж долови музика. Нежна, лека, като копринена нишка, която се обвиваше чувствено около нея. „Тристан и Изолда“ — любовната тема. Само музиката, без гласовете, които винаги беше смятала за излишни. Определено най-чувствената музика в света. Музика, от която можеш да си загубиш ума.

— Предполагам, че би предпочела рокендрол, но тази музика отговаря на настроението ми тази вечер.

— Ти непрекъснато предполагаш, а всъщност не знаеш нищо за мен. Нищо!

— В такъв случай — ще ми позволиш ли да науча?

— Съмнявам се, че си струва да си правиш труда! — изсумтя Сара презрително. Защо продължаваше да я напада подло?

— Но защо не? Особено след като успяваш да запазиш... тайната си. Заинтригуван съм, признавам си.

— Ха! — Сара беше започнала да харесва този израз, криещ себе си неизчерпаеми нюанси.

— Не ми вярваш? Но има толкова много неща, които бих искал да науча за теб, Дилайт. Например — обичаш ли да те масажират? Оттук гърбът ти изглежда много скован и напрегнат, а това не е хубаво. Виж, тъй като не бях достатъчно любезен да ти донеса кърпа за косата, позволи ми да се реванширам, като ти помогна да отпуснеш всички тези напрегнати скули.

— Аз всъщност не...

Той я прекъсна безцеремонно.

— Лежи спокойно. Това е само масло, което съдържа витамин Е, а казват, че той помага да се запази кожата свежа и млада. — Без да чака отговор, той започна да масажира раменете и врата ѝ с лекота, която я изненада. — Не се тревожи — каза той подигравателно някъде иззад нея — не се опитвам да те възбудя. Искам само да ти стане по-топло и да не се чувстваш толкова напрегната.

Да, бе! — присмя се тя наум. Но след като прецени внимателно шансовете си, Сара реши, че е по-добре да прояви благоразумие... освен това определено беше по-безопасно да си лежи по корем, а не да скача на крака. Както и да е, засега пръстите му я разтриваха напълно безучастно, плъзгаха се от влажния ѝ врат към раменете ѝ и по-надолу, където явно успяваха да открият всички болезнени точки и да премахнат напрежението. Е, докато стоеше далеч от основата на гръбнака ѝ...

— Боли ли те или ти е приятно? — Досега не знаеше, че вълкът можел и да мърка. Да не би да искаше да я накара да свали гарда? — Ето, отново се стягаш — не си ли се научила как да се отпускат?

— Сигурно би ми било по-лесно, но внезапният ти пристъп на любезност ме кара да бъда нащрек.

— Какъв цинизъм! Обърни се и ще ти докажа, че мога да бъда мил, ако в твоя речник това означава, че трябва да съм напълно безучастен. Да си представя ли, че ти си... любимата племенница, например? Непорочната дъщеря на приятел?

— Господ да помага на племенничките ти, ако имаш такива! Освен това се съмнявам, че имаш много приятели с непорочни млади дъщери!

Тя извика, когато ръцете му стиснаха здраво раменете ѝ, сякаш изпита внезапно желание да блъсне главата ѝ в мраморния под.

— Имаш прекалено остър език, Дилайт, който сигурно ще те вкара в беля някой ден. Имаш късмет, че изтръгна от мен обещание! — Тонът му беше доста заплашителен и тя замълча, стягайки се отново под ръцете му, които бяха достатъчно силни да я разкъсат на две, ако му хрумнеше.

Той изведнъж се прехвърли на краката ѝ, стряскайки я. Първо стъпалата, едно по едно, а после прасците ѝ, които маслото направи меки като коприна — задържа се там доста дълго и тя се поуспокои. Едва когато усети прокрадващата се топлина и сила на допира му нагоре по бедрата си, Сара рязко се възпротиви.

— Моля те, спри! Достатъчно. Вече се отпуснах и искам да се прибера в стаята си.

— Не мислех, че освен това си и страхливка.

Освен какво? Умът ѝ изстреля въпроса, на който тя отказа да отговори.

Вместо това каза студено:

— Всъщност не ме интересува какво мислиш.

— Добре. Тogaва сигурно погрешно съм решил, че по някаква причина те е страх от мен. Хайде, можеш да се обърнеш, абсолютно безопасно е, уверявам те. Тъй като едва ли се срамуваш, предполагам, че свенливостта ти е породена от страх?

— Не можеш да предполагаш нищо! Защо трябва да се страхувам от теб?

— Е, в такъв случай... — Сара усети как бе хваната, повдигната и обърната по гръб с изненадваща лекота, сякаш беше парцалена кукла.

— Ама ти...! — Тя замижа пред пламъка, който лумна за миг в очите му, и чу гласа му, който я прекъсна:

— Не подобава на една дама да псува и ругае — а през тези няколко седмици ти се опитваш да ме убедиш, че наистина си дама. Така че лежи спокойно и мълчи, освен ако ръцете ми не си позволят волности, с които не си съгласна.

— Казвала ли съм ти скоро, че не те харесвам? — заяви студено Сара право в мрачно присмехулното му лице и се вбеси, улавяйки кривата му усмивка.

— Така ли? Колко си неблагодарна, а аз само се опитвам да направя нещо хубаво за теб. Защо не — как се казва — а, да, не се отпуснеш и наслаждаваш?

По лесно беше отново да затвори очи, сякаш по този начин можеше да се изолира от него. Да затвори очи и да не мърда, да устои на коварния допир на ръцете му върху затоплената си от огъня кожа, в която маслото попиваше и я караше да блести като лъскав сатен на червено-златистата светлина на огъня.

Той я хвана за раменете и започна да ги масажира с измамна нежност, докато усети едва доловимото омекване на мускулите ѝ. Тогава ръцете му се плъзнаха по-надолу, усещайки как тя отново се стяга и нарочно избягвайки всякакъв допир до зърната ѝ. Много нежно тук, леко докосване, нежно като полъх, докато стигна до стегнатия ѝ плосък корем и се придвижи отново нагоре, все така безкрайно леко. Въпреки подчертаното ѝ безразличие и отегчение, на него му се стори, че долавя лек трепет под копринено гладката ѝ кожа, който я издаваше.

Да я вземат дяволите тази опитна малка изкусителка, която предпочиташе да се противопоставя на собствените си инстинкти, вместо да се предаде твърде лесно! А вече трябваше да е разбрала, че повече не може да става и дума да се омъжи за Карло! Какво искаше да спечели с този свой акт на благопристойност? И докога смяташе да продължава?

Колко неправдоподобно и невероятно би изглеждало това само преди два дни! Че ще лежи гола по гръб върху топлия мраморен под, докато огънят грее пламтящата ѝ плът, а мъжът, когото най-много мразеше и презираше, ще я вижда такава, каквато не я беше виждал никой друг, ще я докосва така, както не я беше докосвал друг мъж.

Защо му позволяваше? Ако докосването му отново беше станало грубо или ако се беше опитал коварно да заобиколи странното споразумение, което бяха сключили, тогава щеше да го спре — и да си тръгне. Но той не... не правеше нищо, на което би могла да се възпротиви, просто я масажираше равнодушно, както беше обещал. Но беше ли всъщност толкова равнодушен? Тя беше сигурна, че не си е измислила безкрайно лекото докосване на пръстите му върху вътрешността на бедрата ѝ преди миг. По дяволите, всъщност тя трябваше да води играта, да го възбуди и в един точно избран момент да го отблъсне. Той и тези негови умели чувствени ръце, които прекалено свойски обхождаха тялото ѝ... Бог знае с колко други жени е играл точно тази игра. „Масаж“, как не!

Здравият ѝ разум и съзнанието за неотменността на задачата ѝ се върнаха почти едновременно и Сара седна, мигайки с очи, сякаш почти беше заспала.

— Мм! Това наистина беше хубаво! Но честната игра изисква смяна на местата, така че сега е мой ред. Всъщност аз самата съм доста добра в масажа, знаеш ли?

Е, поне беше прочела една книга по въпроса и си я спомняше отлично. Със закачлива усмивка Сара се протегна за отвореното шишенце с масло, като не откъсваше очи от изненаданата му физиономия.

— А сега е твой ред да се отпуснеш, така че лягай долу!

— Колко си... внимателна! Поласкан съм. — Но Сара забеляза, че дори когато легна по корем, както беше направила тя в началото, той я изгледа подозрително с крайчеца на окото си.

Доволна от себе си, тя му хвърли лукава усмивка.

— О, сигурна съм, че имаш на разположение безброй нетърпеливи доброволки. Все пак ще се постарая да направя най-доброто, на което съм способна.

— Благодаря — изръмжа той сухо. — Но ще ти кажа оценката, след като приключиш. Нямам желание да усетя как впиваш нокти в тялото ми!

— О, бих могла да те изненадам и да улуча десетката — нищо не се знае, нали?

— Давай! — Той сви широките си рамене и нехайно положи глава върху ръцете си, сякаш готов за неособено приятно преживяване.

Коленичила до него, Сара едва се удържа да не направи гримаса зад арогантния му гръб. Той беше прав, наистина ѝ се искаше да забие нокти в плътта му, но имаше да доказва нещо. И така, с изненадващо силни пръсти тя започна да масажира врата му, точно както беше направил той с нея.

Маслото, плъзгащо се като гъст мед между дланите ѝ и мургавата му плът, предизвикваше у нея странно усещане — беше едва ли не изненадана от това, което правеше, и от необяснимото удоволствие, което предизвикваше у нея допирът до чуждата кожа и широкия, здрав гръб. Чувстваше играта на стегнатите мускули под пръстите си, сякаш той ту се напрягаше, ту се отпускате, не съвсем сигурен какво цели тя. Прокара кокалчетата на пръстите си надолу по гръбнака му и отново нагоре, размачка раменете му и веднага плъзна възбуждащо ръце надолу към кръста му — премина смело по здраво стегнатите мускули и се спря почти съзнателно на бедрото му.

— Това масаж ли е? — В гласа му се долавяше леко ръмжене, което този път само я накара да се усмихне. От постоянното му мърдане разбираше, че се опитва да овладее безпокойството, което беше предизвикало докосването ѝ.

— Това оплакване ли е? — Гласът ѝ беше преднамерено провокиращ, а ръцете ѝ изпращаха сигнали нагоре и надолу по твърдото му, стегнато тяло, научавайки всеки път нещо ново, и като усети с върха на пръстите си неволната му реакция, тя започна да изпитва все по-нарастващо чувство за сила.

— Ти... караш ме да те искам. Внимавай!

Мазните ѝ ръце продължиха да се движат все по-уверено по топлатата му кожа, а тя отвърна весело:

— Но защо? Ти ми се закле, че мога да имам доверие на дадената ти дума. Искаш ли да спра?

Тя дразнеше, измъчваше, изкушаваше — първокласна кучка, помисли си Марко мрачно. Разбира се, целта ѝ беше да си разчисти сметките с него, а типично мъжката му реакция го поставяше в неизгодно положение. Господи! Как искаше да притисне нейното извиващо се тяло с дълги крайници под своето, докато я накара да признае каква е всъщност — само една евтина мръсница, изцяло подвластна на инстинктите си, която твърде лесно се отдаваше на всеки мъжкар, привлякъл погледа ѝ. Смяташе да остави Карло сам да разбере това... Той се сепна, разгневен от неволната грешка. Смяташе? Смята! Тя може да е много смела, но все пак е жена, слаба като другите от нейния пол — в това число и майка му. Устните му се изкривиха в грозна гримаса, която ръцете му скриваха. Настаняването на Дилайт точно в онази стая беше горчив жест, чиято ирония можеше да схване единствено той. Майка му, избягала със своя любовник-селянин, също беше мръсница. Сродни души. И имаше само един очевиден начин да заличи неприятния спомен и за двете.

Наслаждавайки се на победата си и при все това очарована противно на волята си, Сара не можа да потисне въздишката на изненада, когато внезапно усети китката си в болезнена, непоколебима хватка.

— Достатъчно! — Защо всичко, което той ѝ казваше, звучеше като команда или заплаха?

— Какво ти става сега? Пусни ме, причиняваш ми болка, а обеща...

— Много добре знам какво обещах — изръмжа той. — Но мисля, че се опитваш да ме накараш да премина границата, която ти настоя да поставим. Аз не съм глупаво наивен млад мъж като Карло и обикновено... — Той подигравателно провлачи думата, вдигайки се на колене с едно бързо плавно движение, като продължаваше да я държи като в капан там пред себе си. — Обикновено — продължи той грубо и провлечено, с което я накара да мълчи — не се отказвам от мимолетните удоволствия, предлагани от такива като теб. Затова внимавай да не възприема закачките ти като покана!

Очите му обходиха бавно и внимателно голото ѝ тяло, като се задържаха на гърдите ѝ и тъмния триъгълник между бедрата ѝ — издайническа червенина изби по бузите ѝ при този нахален, поглъщащ поглед.

— О! — Задъхвайки се, Сара се опита да се отскубне от хватката му. — Трябваше да знам, че не умееш да губиш. Първо на тенис, а сега...

— Но кой от нас печели и кой губи? — Гласът му беше груб като докосването на палеца му, който галеше чувствителната вена, пулсираща от долната страна на китката ѝ. — Не искаш ли да разбереш?

— Мисля — трябваше да положи усилие, за да овладее треперенето на гласа си — мисля, че за тази вечер бихме могли да кажем, че сме наравно и... и просто да отидем да си легнем. Престани да ми извиваш ръката — казах ти, че ми причиняваш болка!

— О, да... — каза той замислено, а черните му непроницаеми очи сякаш се наслаждаваха на безплодните ѝ опити да се освободи. — Това да не е още едно от обещанията, които ме изнуди да ти дам? Че няма да те нараня? Не си спомням.

— Пусни! — изсъска Сара гневно в строгото му мрачно лице. — Аз не съм ... садомазохистка, ако ти си по тази част!

— А ако беше, смяташ ли, че слабите ти протести биха имали някакъв ефект? — подигра я той. — Мисля, че знаеш не по-зле от мен, че много бързо мога да те накарам да желаеш всичко, което реша да правя с теб — с това стройно, зачервено от огъня тяло, което толкова нахално излагаш на показ!

Дълбоко в очите му проблесна светлинка като тлеещ под струпани въглища огън. Опасно послание, което дори тя, при цялата си липса на опит, разбираше твърде добре.

— Не! — Тя изстреля думата, остра като нож, право в лицето му, изпитвайки неистово желание да го обезобрази, да го нарани. Ако имаше под ръка кинжал, щеше без всякакво угризение да го забие в това твърдо, мускулесто тяло, което толкова лесно можеше да я надвие. — Не — каквото и да направиш, никога не би могъл да ме накараш да те желая! — Тя го погледна гневно с овлажнели очи, блестящи от крайно отчаяние, което съвсем спокойно би могло да мине за омраза. Сякаш не Сара, а някой друг се изсмя грубо и язвително. — Защото —

знаеш ли какво? Даже и да ме вземеш, даже да успееш да възбудиш тялото ми, ще трябва да си затворя очите, като си представям някой друг — всеки друг! Разбираш ли? Обичам аз да избирам любовниците си, синьор! А ти просто не си моят тип. Бях ли достатъчно ясна?

В напрегнатата тишина, която се възцари след неистовия ѝ изблик, всичко изглеждаше приглушено, даже дишането ѝ. Сара установи, че буквално не може да откъсне очи от неговите, които станаха твърди като обсидиан. Тя не можа да открие друга промяна в изражението му. Защо не казваше нищо? Защо не правеше нищо? Тя усети, че сърцето ѝ започва да бие лудо и я обхвана страх, че той ще чуе и ще разбере колко всъщност е ужасена от него.

— Не чу ли какво ти казах? — Дори и в собствените ѝ уши гласът ѝ звучеше твърде пискливо и остро.

— О, да. Както сме застанали близо един до друг, бих ли могъл да не чуя? — Тонът му беше любезен. Прекалено любезен, от което на Сара ѝ се прииска да се дръпне уплашено. — А и ти можеш да бъдеш ужасно красноречива и... пряма, когато решиш, нали? Освен това си истинска малка кучка — от онези, които в твоята страна са известни като гадни флиртаджийки. В един момент са възбудени, а в следващия — студени като лед. Всъщност курви по рождение.

Беше невероятно, дори нереално, че той ѝ говореше всички тези грозни, унижителни неща с все същия любезен тон.

Лицето на Сара гореше, а също и тялото ѝ. Бори се с него, каза ѝ вътрешният ѝ глас. Бори се с всички средства, иначе той ще те победи и унизи — точно това се опитва да направи, като казва онези неща и наблюдава реакцията ти с онази студена, жестока усмивка, която всъщност е само леко свиване на ъгълчето на устата му, а не истинска усмивка... Беше я нарекъл курва! Отново.

— Ако наистина бях... каквато ме нарече, бъди сигурен, сеньор, че не би могъл да ме купиш на никаква цена! И може да си сигурен също, че бих дала на всеки мъж, който наистина ми харесва, ако ще да е боклукчията!

— Започвам да разбирам, че въпреки това хубаво тяло, което ти е спечелило слава, ти съчетаващ всички най-лоши женски черти! Да ги изброя ли?

— Не искам да те слушам повече. Пусни ме, казвам ти!

Той продължи настойчиво, сякаш не беше чул протестите ѝ:

— Имаш твърде избухлив характер и злостен език и не е зле да укротиш и двете, ако изобщо искаш да задържиш някой от многобройните си любовници повече от ден-два. Освен това очевидно си и студена, пресметлива, лицемерна малка...

— А ти не си нищо друго освен един... един надут задник! Изучаваш ме през мръсния си микроскоп с онзи непоносимо съднически поглед, докато през цялото време... — Сара млъкна, ужасена от подтекста на това, което почти каза.

— През цялото време... какво? Трябва да се научиш да довършваш изреченията си. — В измамно равния му тон се долавяха остри нотки.

— Когато спреш да ме държиш тук да слушам обидните ти изявления, наистина искам да си тръгна. Става ми все по-трудно да стоя коленичила на този твърд, студен под — освен ако намерението ти не е било да ми наложиш покаяние за предполагаемите ми грехове?

Този път Марко не се опита да заглуши грозната ругатня, която се изтръгна от него, докато грубо и безцеремонно я изправяше на крака. Той очакваше едва ли не Сара да се олюлее и да политне към него, но тя, дяволите да я вземат, като котка запази равновесие без всякакво усилие, гледайки го с онези очи, подобни на късчета зелено стъкло, хвърлящи златисти отблясъци на светлината на огъня. Кой би могъл да разбере очи като нейните — или да прозре какво се крие зад тях?

Очи на истинска кокетка — на блудница по рождение. И тяло, което напълно им подходеше, както той не бе могъл да не забележи — и да не откликне. Пресметлива? Точно така, беше пресметлива. И напълно лишена от морал, наред с всичко останало. Кучка и богиня! И — покаяние ли беше казала?

— Боя се, че покаяние има само за искрено разкажете се. Но само преди по-малко от сто години бих ти наложил нещо повече от официалното покаяние, повярвай ми!

Не й хареса как гласът му премина в дълбоко ръмжене накрая, нито зловещият поглед, който й хвърли. Но поне най-после пусна китката ѝ, която я болеше, и Сара се опита да изобрази равнодушие, докато я разтриваше, като в същото време леко се отдръпна.

— Няма нужда да навлизаш в подробности, благодаря! Предполагам, че би ме хвърлил в тъмница или нещо не по-малко

средновековно и би ме подложил на страхотни мъчения, докато накрая не си призная всички въображаеми грехове, в които ме обвиняваш. — Тя потрепери театрално и добави: — Мога само да благодаря на бога за прогреса! Стигнала съм доста далеч, скъпи!

Това беше идеалната реплика за сбогуване. Едновременно елегантна и изпълнена с достойнство — само ако можеше да си намери халата.

— Радвам се да го чуя! — каза той сухо и добави с фалшива любезност: — Търсиш ли нещо? Това?

„Това“ се оказа липсващият халат, който той бързо смачка на топка и ѝ подхвърли толкова небрежно, че тя трябваше да се върне няколко крачки назад, за да го хване. Точно каквато беше целта му, разбира се!

Плясъкът от скока ѝ във водата още отекваше в ушите ѝ, когато тя се гмурна, изскочи задъхана, за да чуе грубия му смях и се гмурна отново. Този път не се показва на повърхността. Плуването под вода я беше научило да задържа въздуха си доста дълго, а в басейна нямаше осветление. Ако той си помислеше, че си е ударила главата в ръба и е зашеметена, щеше ли да скочи след нея или щеше да я остави да се удави?

Тя беше почти накрая на възможностите си, когато го чу да се гмурка, и веднага се изстреля на повърхността близо до стената и изскочи от водата почти само с едно движение.

Надут, арогантен кучи син! Сара се надяваше да остане дълго под водата, търсейки я. Достатъчно дълго, за да се уплаши от перспективата за разследване на убийство — или сам да се удави.

Тя се беше изправила и тичаше леко към стълбата, без да смее да се обърне, когато гневният му глас я стресна.

— Много умно постъпваш, като бягаш от мен, ти, измамна малка кучко! Ако ми беше в ръцете, нямаше да се наложи да се преструваш, че се давиш!

Сара продължи да се движи, предоставяйки този път на него последната дума. Едва се удържаше да не погледне неспокойно през рамо, докато бързаше нагоре по мраморните стъпала, чийто хлад усещаше с босите си крака. Във внезапно обзелата я сляпа паника тя се подхлъзна и на два пъти едва не падна, преди да достигне до

съмнителното убежище на стаята си и да се облекне задъхана на вратата. Едва тогава си спомни, че не може да я заключи.

По-късно Сара не можа да си спомни колко време беше прекарала, вирайки се в тежката дървена врата, през която той можеше да влезе всеки момент — да наложи отмъщението си. Ами ако го стореше? Първото нещо, което направи, след като си пое дъх, беше да грабне захвърлената си нощница и да я нахлузи през главата. Отново погледна съкрушително към вратата. Толкова с *la dolce vita*! Голото къпане в мраморен плувен басейн с италиански дук, който беше убеден, че може да нарушава всички правила, когато това му е изгодно, определено не беше за нея! Всъщност, ако изобщо имаше ум, никога нямаше да се остави да я въвлекат в цялата тази бъркотия!

Чифт масивни свещници от абанос и сребро стояха от двете страни на едно от украсените с орнаменти огледала в стаята и Сара взе единия. Ако той посмееше да отвори тази врата, тя щеше без колебание да му строши главата и да понесе с радост всички последствия. Отвлечена девица защитава честта си на живот и смърт!

Най-после устните ѝ се изкривиха в усмивка и тя започна да се чувства малко глупаво, стоейки там, готова за битка. Бавачката Стагс винаги я беше предупреждавала, че има склонност прекалено да драматизира нещата, а кой я познаваше по-добре?

— Боя се, че в това отношение, госпожице Сара, сте точно като майка си. Хайде, защо според вас бедният господин Мийкс е един от онези масови убийци! Честно!

Споменът за неодобрителното сумтене на бавачката ѝ помогна най-после да си възвърне реалната представа за нещата. Ако я беше последвал, той отдавна щеше да е нахлул през онази врата. Може би и него със закъснение го е осенил здравият разум.

Тя усети как я обхваща внезапната умора, идваща след спада на напрежението. Утре ще вземе мерки да се измъкне от това непоносимо положение, а ако той не я пуснеше, винаги можеше да се обърне към вездесъщия Анджело, който с готовност беше предложил да я заведе при майка ѝ. Тя имаше чувството, че въпреки леката си

безцеремонност Анджели всъщност доста добре се справя с всичко. Имаше вид на човек, който умее да оцелява.

Утре наистина трябва да помоли Серафина да ѝ нарисува нещо като карта на този приличен на развъдник за зайци дворец на дук Ди Кавалиери. Утре — то сигурно вече бе настъпило — и о, колко бе уморена! Толкова изтощена, че имаше чувството, че вътре в нея костите ѝ се разтапят и повече не могат да я държат права.

Сара изгаси светлината и почти се срути в леглото. Беше оставила отворени сгъваемите жалузи, които водеха към терасата — леко раздвижване на въздуха ѝ напомни това, но тя вече беше почти заспала.

Сънят беше желана тъмнина — убежище от всякакви мисли — уютно небитие. И тогава дойдоха сънищата, които я накараха да се върти тревожно в леглото, чудейки се защо някой сякаш се опитва да я попита нещо, което не може да чуе, като повтаря въпроса отново и отново с беззвучно движещи се устни. Колко обезпокоително! Да не я вземаха за глуха, която чете по устните? И защо трябваше да я разтърсват така силно, за да я накарат да разбере?

— О, престанете! — звукът на собствения ѝ глас почти я събуди.

— Проклятие! Защо по дяволите носиш тази глупава дреха? Ако не ми помогнеш да я съблека, кълна се, че ще я разкъсам, моя двама проклета Дилайт!

О, господи — тя познаваше този глас! О, не! Тя нададе сънлив протестен вик, когато една ръка се пхна под рамото ѝ и я повдигна, докато в същото време някой грубо издърпа нощницата ѝ. После я остави да падне на леглото и от раздрусването тя се събуди.

— Какво — какво правиш? Как смееш...!

— Мисля, че вече ти казах, нарича се *droit du seigneur*. В местния диалект също има подобен израз, в случай че искаш да...

— Махай се оттук! Ти... ти обеща, помниш ли?

— Говориш като малко дете! Какво те кара да мислиш, че ще спазя обещанието си? — С нарастващо чувство на страх Сара осъзна, че той почти е легнал върху нея. И лицето му беше твърде близо до нейното — толкова близо, че усещаше топлината на дъха му и мириса на алкохол. Тя потрепери.

— Ти си пиан, нали? Трябвало е да се напиеш, за да добиеш смелост да дойдеш тук горе и да ме изнасилиш! Правото на господаря, хайде де — у теб няма никаква почтеност нито... култура! Ти си една закърняла издънка на онези твои предци-пирати, които идвали тук да грабят, да изнасилват и да отвличат в робство жените! Ти...

— Никога не съм обещавал, *bella mia*, че няма да се опитвам да те съблазня! — Той докосна за миг шията ѝ с устни и тя едва не извика. — И да... леко съм пиан, разбира се. Защо не? Мислех си, че виното ще ми помогне да заспя, но вместо това започнах да си представям теб, магьоснице. Караш ме да те желая, въпреки че те презирам и знам каква си. Въпреки че често почти те мразя.

Той заговори на италиански и Сара долови в гласа му нотка, която я накара да започне да се съпротивлява. Той беше дошъл, твърдо решен да я обладае! А сега ѝ говореше с онзи груб глас, като стомана и кадифе, който сякаш стържеше по нервите ѝ. Дразнещ като усещането за тялото му върху нейното, с онази различна структура на космите и кожата, по мъжки грубо, от което тя инстинктивно се плашеше.

— Върви си, моля те... просто спри и си върви!

Сара се ненавиждаше, задето беше принудена да се моли с онази нотка на отчаяние в гласа, но не може да не реагира с обичайния ужас на девственица, когато ръката му започна да я милва бавно и възбуждащо.

— Мислех, че обичаш да те масажират. Престани да се извиваш така необуздано, миличка, освен ако не искаш да си помисля, че вече си възбудена.

Тя на свой ред започна да го удря, хълцайки едновременно от ужас и гняв.

— Баста! Какво има сега? Престани — не обичам белезите от нокти като доказателство за страст. — Той изръмжа, хващайки във въздуха двете ѝ китки. — От съпротивата ти човек би си помислил едва ли не, че си изплашена девственица, а не съблазнителна хетера, която изпитва удоволствие от това, което прави.

Той беше толкова дяволски силен! При тази негова решителност и мощ тя нямаше никакъв друг шанс, освен да му каже истината — че не е Дилайт, а по-голямата ѝ сестра. Предпочиташе да се сблъска с гнева му, а не с това, което беше решил да прави с нея.

— Аз не съм... аз не... о, спри, дяволите да те вземат! Ти не раз...

Устата му я накара да млъкне, покривайки нейната с безкрайно разнообразие от целувки, преливащи една в друга, от диво нетърпение и болка до бавно и възбуждащо изследване на формата и вкуса на устните ѝ, на езика ѝ, на устата ѝ. Той беше ту груб, ту нежен, после отново груб, а силните му мургави пръсти продължаваха да правят с нея каквото си поискат. Преднамерено възбуждащо, с мъчително бавни движения той започна да си играе с чувствителните връхчета на зърната ѝ, докато се задъха под хищните му устни. Тя имаше чувството, че губи съзнание, безпомощно разкъсвана между желанието и нежеланието — между подтика да се остави на чувствата и примитивния страх.

Чуваше се само дишането им и стоновете, които засядаха в гърлото ѝ. О, боже! помисли си Сара замаяно, не мога да повярвам, че това се случва с мен и че всъщност започвам да искам то да се случи... В действителност тя не искаше да мисли за нищо, докато за пръв път в живота си се оставяше на усещанията си — беше като много бавно падане от голяма височина, като въртене в огромен бавен кръг, сякаш беше в центъра на водовъртеж, който я поглъщаше отново и отново, без тя да го иска съзнателно. Усещането от чувствения допир и натиск на галещите му пръсти беше като черна магия!

Необяснимо как в един момент вече нямаше нужда той да държи в здрава хватка китките ѝ, ръцете ѝ се притискаха към раменете му, вместо да барабанят яростно по тях. Той я докосваше там, където тя искаше да бъде докосвана, достигаше до чувствителни места и възбуждаше усещания, които тя не знаеше, че съществуват. Предавайки се, тя усети как я повлича водовъртеж от чувства, които я накараха да надигне рязко тялото си към него и да изпита почти наслада от острата, пронизваща болка, която я накара да извика и отстъпи място на друг вид болка, която всъщност не беше болка, макар че я нара да издаде задавен, почти животински звук, който тя дори чу, заглушен от дивия ритъм на кръвта ѝ.

Още... и още... и, невероятно, искам да не спира. Беше нещо, което дори не би могла да си представи или да мечтае, за да опише или да си обясни. Осъзнаваше единствено движението на тялото му върху

своето и усещането за него вътре себе си, запълващ някаква празнота и издигащ я към нови върхове на удоволствието.

Свободното падане към действителността беше като събуждане от транс, в който тя не беше тя, а някакво страстно, чувствено същество, което бе способно да се отдаде безрезервно на желанието и неговото задоволяване. Изведнъж всичко достигна до съзнанието ѝ. Разбърканото, изпомачкано легло и влагата под нея. Тялото на Марко, което продължаваше да я обгръща собственически, все още част от нея. Беше ли заспал? Ако сега ѝ кажеше нещо жестоко и подигравателно, тя щеше...

Той се размърда, освобождавайки я донякъде от тежестта си, като продължаваше лениво да търка устни в меката, чувствителна точка между врата и рамото ѝ.

— Божичко, ти си изкусителка! Толкова стегната и топла... невероятно, караш ме да те искам отново! — Трептенето на дрезгавият му глас срещу чувствителната ѝ плът изпращаше по тялото ѝ усещания, които бяха отчасти страховити, а отчасти... нещо друго, което думите му пораждаха в нея, събуждайки някакъв древен, първичен инстинкт, който я изпълваше с желание да го докосне. Да го задържи при себе си, в себе си. Да опознае усещането за черната му като нощта коса. Да разбере дали той отново може да я накара да изпита същата необузdana страст и същото чувство за пълнота.

Ръцете на Сара се плъзнаха надолу по гърба му и отново нагоре към раменете и врата му. После едната ѝ ръка се придвижи отново надолу, изучавайки тялото му, докдето можеше да стигне, откривайки почти инстинктивно мястото, където се сливаха телата им.

— Магьосница! Вещица! — Тя го чу да шепне дрезгаво в кичура на слепоочието ѝ, като започна отново да се движи и нараства в нея, ръцете му се заровиха в гъстата ѝ коса и привлякоха лицето ѝ към неговото за дивите му целувки, а после се пхнаха под нея и притиснаха хълбоците ѝ към неговите.

Всички книги, които беше прочела, и всички приятелки, с които беше разговаряла, твърдяха, че в реалния живот това е невъзможно. Отново? Тя разбра, ликуваща, че всички те грешаха!

Тя все още се носеше, лека като перце, когато го чу да ѝ казва нещо, което всъщност не достигна до съзнанието ѝ, нито пък имаше някакво значение, не и в този момент. Сара унесено зарови лице в рамото му, като мърмореше сънливо, докато се сгушваше по-близо до него, прегръщайки го по-здраво.

Беше казал нещо, но на италиански — можеше да бъде „лека нощ“ или даже „утре“, дума, която италианците много обичаха да употребяват, особено към любовниците си. Без да съзнава, тя беше започнала да се усмихва насън. Любовница. Кой би помислил, че тя наистина е нечия любовница! На Марко, по-точно, и че всъщност цялата работа е много странна, защото в началото тя го мразеше.

Следващото нещо, което Сара усети, беше слънцето, притискащо клепачите ѝ с горещи, ярки пръсти. А после чувство на загуба.

Беше ли сънувала всъщност? Сара протегна колебливо ръка, напипа само възглавница и се намръщи. Сън? Но когато размърда тялото си, една необичайна болезненост я накара да примигне — очите ѝ се отвориха широко и примижаха срещу слънцето, което струеше през останената от нея пролука в завесите. С приглушен стон тя се обърна на другата страна и видя празното място до себе си.

О, по дяволите! Не искаше да мисли за това, не още, но не можа да спре внезапния прилив на спомените. Като се протегна почти несъзнателно за възглавницата, Сара я притисна към гърдите си, сякаш за по-голяма сигурност, а очите ѝ се взряха немиждащо в стената. Значи накрая взе и го направи, но колко странно, че точно с Марко, когото беше твърдо решена да ненавижда още преди да се запознае с него! Марко, единственият мъж, когото познаваше, който можеше да я прелъсти с целувка — да я превърне в такава, каквато я иска, каквато очаква да бъде. А продължаваше да я мисли за друга. Дилайт, сестра ѝ, чието име мълвеше в ухото ѝ и срещу устните ѝ, докато любеше нея, Сара. Обикновената Сара, която винаги е била доста праволинейна и не беше от жените, които мъжете намираха за възбуждащи, освен ако не играеше роля.

Какво, по дяволите, щеше да прави сега?

Част от нея, наследена от баща ѝ, беше научена да бъде практична и прагматична. Внимателна. Но у нея имаше нещо и от майка ѝ, цялата онази страст и безразсъдност, която тя и те се бяха опитали да потиснат. Защо? И за какво?

Сара протегна ръце над главата си и усети как при спомените я обзема чувство на сладка премала. Може би тя, а не сестра ѝ заслужаваше всички онези неща, които той беше казал преди. В този момент тя определено не чувстваше нито съжаление, нито вина. Той беше пожелал и беше любил Сара, все едно дали знаеше или не! Но тя знаеше — с всяка трептяща частица от тялото си и без нито капчица срам.

Станалото станало. Отсега нататък можеше само да продължи напред. Тя си помисли за тялото на Марко и за плавната игра на мускулите под загорялата от слънцето кожа... под ръцете ѝ. Изчервявайки се, тя си спомни как пръстите му изучаваха и най-интимните части на тялото ѝ, като откриваха неща, които и на нея не ѝ бяха известни. Сега, когато вече знаеше, Сара се раздвижи неспокойно в разбърканите чаршафи. Той си беше тръгнал заради прислугата, разбира се. Но кога ще се върне?

Едва след известно време в ума ѝ започнаха да се прокрадват съмнения, а заедно с тях се появиха и известни наченки на здрав разум, който тя беше изгубила снощи заедно с досадната си девственост. Щеше да ѝ бъде безкрайно неудобно да се изправи пред Серафина, като знаеше, че строгата икономка веднага ще разбере какво се е случило снощи. Сара не можа да не направи гримаса. Беше помислила да изпере във ваната изцапаните чаршафи и да ги простре на балкона да съхнат. Но за нещастие Серафина беше влязла още докато ваната се пълнеше и беше взела всичко — включително и захвърлената нощница със скъсана връзка, която лежеше в другия край на стаята, където беше запратена. Сара се изчерви като тийнейджърка.

Обикновено безучастната икономка беше проявила достатъчно човечност и обичайното ѝ каменно изражение се беше сменило, щом очите ѝ се спряха на чаршафите, които Сара тъкмо сваляше от леглото. Но когато отново вдигна очи към зачервеното лице на Сара, те не изразяваха нищо, даже и когато Серафина каза неодобрително:

— Няма защо синьорината да се занимава с тези неща. Аз самата ще се погрижа да сменя чаршафите ви. — Като чу шума от водата, течаща във ваната, Серафина поклати глава. — Ако ми бяхте позвънили, синьорина, щях да дойда да ви приготвя ваната. В бъдеще ви моля да ми звъните, когато сте готова сутрин, и аз лично ще идвам.

Не бяха толкова думите, които беше използвала икономката, а тяхното значение, помисли си Сара сега, докато се опитваше да се отпусне в уютния, парфюмиран разкош на своята вградена в пода мраморна вана. Без да споделя мислите си, Серафина мълчаливо беше приела промяната в положението на Сара. Отсега нататък самата Серафина щеше да се грижи за стаята и дрехите на Сара, както и за сутрешната ѝ вана... Сара се усмихна печално на трептящото си отражение в замъгленото огледало. Как я беше нарекъл през нощта? Хетера! С глас, много приличен на ръмжене. Е, сега вече определено би трябвало да се чувства като хетера, предположи тя. И в следващия

миг се зачуди още колко жени е държал в тези апартаменти, за да изпълняват прищевките му и да му доставят удоволствие. А щом са му омръзнали, ги освобождавал — без съмнение с малък подарък като някое скъпо бижу или нова кола.

Е... помисли си Сара лекомислено, бих се съгласила на кола! А после се зачуди защо не се чувства толкова лекомислена.

В крайна сметка — къде беше той? Беше нахълтал в банята ѝ преди, когато тя просто го ненавиждаше, а сега... о, по дяволите! Трябва да престане с това. Трябва да гледа на всичко хладнокръвно и логично, така както вероятно би погледнал той. Беше се съпротивлявала упорито и това беше възбудило интереса му, но сега, след като беше спечелил, имаше голяма вероятност вече да не я иска. Ако пък я искаше... Сара се потопи по-дълбоко във водата, като ѝ се щеше да се научи да не се изчервява. Снощи той определено я желаше!

Тази мисъл ѝ припомни всичко, което се беше случило миналата нощ, събуждайки току-що опознати чувства, които опънаха нервите ѝ... и Сара се докосна внимателно, почти учудено. Там — където снощи беше той. Все още усещаше лека болка, чувствителност, но... о, господи, как биха могли медицинските брошури „Как да“, които днес всички четяха, да подготвят някого за действителността и чувствата? Като да загубиш контрол и всякакви задръжки, да желаеш абсолютно всичко, което се случва с теб...?

Несъзнателно притвори очи от чувствеността на спомените. Само за да ги отвори рязко при звука на гласа, който се обърна към нея някъде отгоре.

— Надявах се, че съм успял да те задоволя поне за малко! Но ето че те намирам потопена до шията в топлата вода, с това унесено изражение, да се задоволяваш само с помощта на собствената си ръка! Кого от всичките си любовници си представяше този път?

— О! — Ръката на Сара се вдигна към лицето ѝ, сякаш би искала да го закрие от погледа си, както стоеше там, все още в костюма си за езда — с широко разкрасени крака в прашни ботуши и подигравателно изражение на мургавото си сардинско лице. — Аз, разбира се, не... — започна Сара възмутено, но той я прекъсна.

— Но, моля те, не спирай! Беше истинско удоволствие да те гледам с този отпуснат, потаен израз на лицето и леко разтворени

устни. — Той се изсмя със своя груб, дрезгав смях на изражението ѝ и ярката червенина, избила по влажните ѝ скули. — О, стига! Да не вземеш да се преструваш, че не знаеш, че като гледат жена да прави със себе си това, което правеше ти, на повечето мъже — вие имате израз за това — а, да, тутакси им става?

О — но тя трябва да беше полудяла! Да му позволи да постигне своето и в същото време да си мисли, че вече не го мрази. Докато се опитваше да измисли достатъчно унищожителен отговор, той клекна, подпирайки се на токовете на ботушите си, като продължаваше да я гледа с полупритворени очи, които не издаваха нищо от чувствата му.

— Надявам се, че не съм те разсеял. Който и да е този твой въображаем любовник, изразът на лицето ти определено говореше, че си прекарваш добре!

Това ѝ дойде прекалено! И ако той си мислеше, че вече всичко ще става, както той иска, ще разбере, че греши!

Сара изкриви устни във фалшива усмивка и каза с цялата чистосърдечност, на която беше способна:

— О, но аз винаги си представям нещо като събирателен образ на мъжа, ако разбираш какво имам предвид. Просто вземам най-добрите неща от всичките си любовници и... ги сглобявам! — Усмивката ѝ стана сияйна, когато забеляза как той свежда поглед. — Но какво правиш тук, за бога? Мислех, че може да си... излязъл, както обикновено правиш по това време на деня.

Решавайки да не обръща внимание на контраудара ѝ, Марко сви рамене, като продължаваше да я изучава намръщено с тревожен поглед в присвитите си очи.

— Чудя се как си успяла да научиш толкова много за действията ми! — изръмжа той. — Надявам се, че веселите прислужнички не са се разприказвали твърде много! — Подтекстът на думите му я накара да присвие устни, а той продължи със същия ленив тон, който винаги я заинтригуваше и разяряваше едновременно: — А колкото до това, защо съм тук сега... е, ти как мислиш?

О, ама той беше истински звяр! Но този път, дяволите да го вземат, нямаше да я придума с цялата онази смесица от обиди и любовни думи и с проклетите си ръце с дълги пръсти, които дяволски добре знаеха как да възбудят тялото на една жена така, че изобщо да не я интересува какво се случва с нея.

Сара каза много студено:

— Още не съм приключила с къпането — ако нямаш нищо против! Всъщност смятам да кисна тук с часове. Затова, ако обичаш...

В гневните си мисли тя го прати по дяволите, докато на Марко му хрумна дяволска идея, на която не може да устои.

— Мисля, че това е великолепна идея! — каза той спокойно, като започна да събува ботушите си. — Ти си изобретателно малко дяволче, нали? И, слава богу, не се преструваш, че имаш определени задръжки като някои жени. Ти си честна поне за начина, по който живееш живота си!

В този момент Сара избухна. Беше прекалено — първо напрежението от миналата нощ и цялата странна смесица от непознати й до този момент чувства, а сега... сега, след всичко, което й беше сторил и я беше накарал да прави, той се осмеляваше отново да се изправи пред нея и да я тормози.

— А ти си едно... едно високомерно копеле! — изкрещя му, изненадвайки себе си.

— Така ли? — Вече беше свалил ботушите и ризата си, а едната му ръка посягаше към колана на панталоните, когато се спря, за да й отговори: — Предполагам, че всеки, който е чувал историята за разгулността на майка ми и резултатите от нея, има такива подозрения. Но те уверявам, че доколкото знам, съм роден от краткия, но законен съюз между баща ми и моята... майка.

Говореше сухо и безизразно, но Сара примигна от едва потисканата ярост, с която той измъкна колана си от гайките и го запрати зад себе си. Искаше й се той да не я гледа така напрегнато, сякаш преценява какво би могъл да направи с нея в следващия момент.

Въпреки решимостта си да не се плаши, Сара установи, че облизва внезапно пресъхналите си устни и заеква.

— Аз... не исках... аз не искам...

Когато той свали панталоните си, тя инстинктивно извърна поглед.

— Няма нужда да се преструваш. Прислужниците обичат клюките и съм сигурен, че бързо си разбрала чии бяха някога тези стаи. — Тя усети милувката на раздвижилата се вода и разбра, че той е влязъл при нея — внезапно я обхвана паника и желание да избяга.

— Аз... аз наистина мисля, че доста дълго стоях тук. Започвам да се чувствам замаяна... — Тя бързо излезе от водата и се обърна, за да избяга, но ръката му се стрелна и я сграбчи малко над глезена, задържайки я опряна на ръце и колене.

— Много предизвикателна поза — похвали я той с насмешка. — Някой ден смятам да проуча всички възможности, които предлага. Но засега — искам те обратно във водата. Това ми напомня за всички неща, които исках да направя с теб снощи в басейна... — От особения дрезгав тембър на гласа му по гърба ѝ пропълзяха странни тръпки на почти боязливо очакване и за да се пребори с това чувство, Сара се опита с да се изплъзне с ритане от хватката му.

— Престани! Казах... току-що ти казах, че се чувствам замаяна...

— Ти не се чувстваш замаяна. Защо не спреш да играеш тези глупави игрички? Гласът му стана по-дълбок, почти гневен. — Желая те — успя да постигнеш това с дразненето и номерата си! Имах те — а продължавам да те желая. Така че можеш да дойдеш при мен, освен ако позата, която си заела, не означава...

— Означава само, че се опитвам да се отърва от теб! Какво те кара да мислиш, че можеш да нахълтваш тук, когато ти скимне, и да очакваш, че ще бъде готова да... да те обслужа? Аз не съм твоя собственост като онези нещастни жени, които твоите предци-грабители купували на пазара за роби.

Пръстите му се стегнаха неумолимо около глезена ѝ и Сара разбра, простенвайки наум, че той не ѝ предоставя никаква друга възможност освен да се подчини на желанията му.

— Хайде! Не ти ли е студено там? Или се мусиш, че още не съм платил истинската ти цена? Мога да си те представя на подиума на някой от оживените пазари в Мароко или Алжир — как те показват гола на всички потенциални купувачи! Мислиш ли, че би се свила пред алчните им погледи или би стояла изправена и горда от прекрасното си тяло?

— Стига си говорил така! О, добре — престани да ме дърпаш — мога да вляза обратно и сама. — Тя се нацупи, а зелените и очи станаха матови като нефрит, когато го погледна с неодобрение.

Каква упорита малка кучка, помисли си Марко, а после за своя изненада се зачуди какво точно става в главата ѝ. Обезпокоен, той

побърза да отпъди тази мисъл. Защо, по дяволите, трябва да го е грижа какво става в ума ѝ, когато това, което искаше от нея, се намираще между дългите ѝ красиви крака, които можеха да режат водата като нож и да я носят от единия до другия край на тенис-корта, за да върне и най-невероятните му сервиси? Да я вземат дяволите, тя нямаше никаква причина да проявява капризи като някоя неблагоприятно разположена девица!

— Е? А сега какво? Предполагам, ще ми поставиш някоя подходяща за робиня задача — например да ти изтрия гърба?

Той я изучаваше през полуприсвитите си очи, устоявайки на ядните ѝ остроти, докато вътрешно си мислеше: „Боже, може да бъде топла, влажна и податлива в леглото, но извън него е истинска напасть!“

Той ѝ се ухили дяволито.

— Това е страхотна идея, скъпа, но... след като така любезно предлагаш услугите си — защо не продължиш с масажа, който започна снощи? Ти изобщо не стигна до предната част на тялото ми, а сега, след като се опознахме по-добре... сигурно няма да имаш нищо против?

Тя искаше да се махне от него — от непристойните му думи, които извикваха в ума ѝ нежелани картини, и от начина, по който очите му потъмняваха още повече, когато я гледаха, сякаш вече я обладаваше в мислите си. А в същото време с някакво усещане за фаталност Сара знаеше, че няма да направи нищо такова. В този миг имаше чувството, че е попаднала в някакъв капан на времето. Сякаш с идването си тук, в този древен дворец на дук в Сардиния, който е бил, свидетел как идват и си отиват най-различни завоеватели, се беше озовала в някакво друго време като друга личност, нямаща нищо общо със съвременната, практична Сара, живяла в един сигурен, спокоен свят, където такова нещо би могло да се случи само в книгите.

Очите ѝ сякаш се разтвориха в неговите. Той нетърпеливо взе ръката ѝ и я постави върху себе си, чудейки се защо тя сякаш се въздържаше. Исусе! Какво искаше тя — ухажване? Любовна игра, която да я подготви?

— Дилайт... — В гласа му се долавяше почти гальовна нотка, която тя вече добре познаваше.

Беше я нарекъл Дилайт! Сара изведнъж се ядоса и рязко дръпна ръката си. Защо трябва да ѝ напомня толкова често, че я смята за

нейната жизнена, енергична сестра, която се беше похвалила, че е опитала почти всичко поне по веднъж? Опомни се, Сара!

Тя му се усмихна закачливо и сложи ръцете си върху раменете му.

— О, много бързаш. Когато аз правя масаж, предпочитам да започвам отгоре.

Стори ѝ се, че в лениво притворените му очи проблесна подозрение, преди той да се облегне на стената на ваната и да сложи ръка около кръста ѝ с отвратително собственически маниер.

— И така — защо не започваш тогава? Но моля те, не забравяй, че водата няма да е вечно топла!

После — о, да, после тя можеше и да съжалява за слабостта си, за това, че се подчини на арогантните му нареждания без много да протестира. Но тогава водата в кръглата мраморна вана беше още топла и ухаеше силно на парфюмирания лосион за вана, който Серафина беше сипала щедро, а ръката му се беше придвижила бавно от кръста към врата ѝ с прилепнали мокри кичури коса. А оттам — без той да отмества очи от нейните — към рамото, което погали леко, преди пръстите му да открият и проследят очертанието на гърдите ѝ, а след това да се съсредоточат върху зърното, което, без тя да го иска, беше щръкнало от желание.

Собствените ѝ ръце сякаш бяха приковани към раменете му. Тя неволно сведе поглед да види контраста между мургавите му пръсти и бледата ѝ кожа — пръсти, предизвикващи прилив от усещания, които тя не можеше да контролира.

— О... — Тя имаше чувството, че се люлее и се вкопчи по-силно в него.

— Докосни ме. Докосни ме, както аз те докосвам.

Тя почти падна върху него, когато другата му ръка я намери под водата, а палецът му започна да се движи възбуждащо напред-назад, карайки я отново да тръпне цялата, да се топи, изгубила разсъдък и воля.

— Докосни ме, скъпа. Моля те. — Гласът му беше груб и настойчив, но мисълта, че той ѝ беше казал „моля те“ достигна до някаква частица от съзнанието ѝ и тя се пресегна неவிждащо и направи това, което я беше помолил — намери — докосна — обхвана — почувства. Това беше Марко, който показваше, че има нужда от нея. Точно това беше направило удоволствието неизмеримо миналата нощ... Сякаш в един момент спря да мисли за нещата, които не знаеше, и се остави на инстинкта си. Ръката ѝ го обгърна и започна да се движи, докато тя чу задъхването му и прошепнатата ругатня, при което той диво я притегли към себе си, притискайки пламналите ѝ

гърди към своите, и с нетърпеливи пръсти, които вече бяха отместили нейните, я нагласи върху себе си.

Животно — животно — животно! Един подигравателен глас крещеше обвинително в ума ѝ, но тя беше отишла твърде далеч и не можеше да спре нито себе си, нито него, а след миг вече нищо нямаше значение, освен любенето и той, и тя се притисна към него като удавница, а ноктите ѝ се впиха в плътта на раменете му, докато тя се издигаше и пропадеше, издигаше и пропадеше с яростния, всепоглъщащ прилив на желанието и накрая рухна задъхана и стенеща във врата му и усети соления му вкус, докато вътре в нея вибрациите продължаваха — спазъм след спазъм, като остатъчни трусове след земетресение.

— Фурия! Мегера! — Проклинайки я едновременно на английски и на италиански, той се подпря на лакът и я погледна намръщено. — Мисля, че те предупредих да внимаваш с тези твои остри нокти! Как ще обясня тези белези на другите си жени?

Сара почиваше със затворени очи и с тяло, преливащо от всички възможни усещания за задоволеност и пълнота. Но както обикновено думите му, ако не гласът му, сякаш винаги имаха за цел да я дразнят. Други жени! Осмеляваше се да говори за други жени сега? Особено след страстните, невероятно чувствени неща, които ѝ нашепваше във ваната, и после, когато я отнесе обратно в леглото, за да я люби бавно още веднъж?

Без да мърда, тя устоя на изкушението да отвори очи и да го изгледа гневно.

— Имаш предвид, че никоя от тях не е страдна като мен? Всичките ми други любовници се правят на поласкани, че могат да ме доведат до такава... самозабрава.

— Значи аз също трябва с гордост да нося на гърба си трофеите от тази необуздана страст, която е толкова лесно да се събуди в теб? Горкият Карло!

Горкият Карло, наистина. Как беше посмял... особено след като се предполагаше, че Дилайт и Карло са сгодени и влюбени.

Отваряйки очи, тя се сблъска с опасното изражение в неговите, които я гледаха накриво, но все пак каза весело:

— О, на Карло много му харесва. И може да събуди в мен много повече необуздана страст от всеки друг — точно затова реших, че

Карло е единственият мъж, заради когото бих могла да се откажа от всички останали!

Колко кристално чисти и невинни бяха измамните ѝ зелени очи, които вдигна към него, докато изговаряше яростните думи! С неистово усилие той се удържа да не я удуши и накара да замлъкне още в този миг, макар че не можа да устои и впи пръсти в раменете ѝ, разтърсвайки я с такава сила, че в погледа ѝ проблесна уплаха.

Той заговори през стиснати зъби, сякаш я шибаше с всяка дума.

— Карло! Боя се, че е по-добре да се откажеш от идеята да се омъжиш за Карло или да имаш нещо общо с него — или с когото и да е друг в този смисъл! Знам каква разпътна кучка се крие в изобретателното ти мозъче, но нека те предупредя, че смятам да те задържа тук като моята нова дрънкулка — моята курва и играчка, до деня, в който ми омръзнеш. Но дотогава бъди сигурна, че няма да легнеш с друг мъж освен мен, ще си тук, на мое разположение, както и когато аз пожелая! Разбираш ли?

Сара имаше чувството, че главата ѝ всеки момент ще се откъсне, и в пристъп на самозащита започна да дере лицето му до кръв.

— Не... спри... не, по дяволите!

В следващия миг тя почувства внезапна заслепяваща болка, пред очите ѝ притъмня и затанцуваха светлини — едва след известно време осъзна, че той я беше зашлевил през лицето, отмятайки главата ѝ встрани.

— Много често съм те чувал да казваш, че съм атавистична издънка на своите мавритански предци — стържещият му глас достигна до нея през внезапния порой от сълзи, които тя не успя да удържи. — И сигурно си права. Не трябваше да дърпаш дявола за опашката, любима, ако не си била готова за последствията.

— Няма пък! Не можеш да ме накараш — няма да бъда твоя... твоя заложница и робиня!

— Уверявам те, че ще бъдеш това, което аз реша! — предупреди я той мрачно. — А ако ме принудиш, няма да се колебая и като своите предшественици ще те завържа за ръцете и краката на това легло и ще направя каквото си поискам с това бяло, гърчецо се тяло. Но може би точно това искаш? — Гласът му се беше превърнал в нисък, дрезгав, коварен шепот, който я накара да потрепери. О, господи — той наистина щеше да го направи!

Тя се опита да отхвърли ужасяващата мисъл, протестирайки през сълзи.

— Не! Те ще разберат — прислугата... всички! Че ти се налага... да задържиш любовницата си със сила. Карло ще разбере — аз ще му кажа и той ще те намрази завинаги. Ще кажа на всички — на всички вестници... на Интерпол...! Аз ще... ще...

— Много добре знаеш, че няма да направиш нищо подобно, нали? Каквато си страстна малка лицемерка! — Все още хълцайки, тя направи безполезен опит да се измъкне от хватката му. — Ще се наслаждаваш на всяка минута и всеки час от... принудителното си затворничество тук и накрая вероятно ще ме умоляваш да ти позволя да останеш — след като ти се наситя.

Негова играчка... дрънкулка... оставена тук, за да я използва...! А ако не се подчини, ще я обладае завързана и безпомощна, както му дойде на ума...

— Мразя те, мразя те! Даже ако ме... принудиш... никога няма да престана да те мразя!

Тя нададе един последен, отчаян, нечленоразделен вик на ярост и безсилие, преди той да премине, необяснимо как, от жестокост към престорена нежност, успокоявайки я с хилядите си целувки, които затвориха устата ѝ и с възбуждащо интимното докосване на ръцете си, бродещи собственически по боязливо тръпнещото и тяло.

— Ах, скъпа! Защо събуждаш с язвителни думи яростта ми? Съжалявам, че те ударих толкова силно, че те разплаках... Да направя ли нещо за компенсация? Да?

Устата му беше толкова близо до нейната, че Сара почти усещаше докосването на устните му. Как се беше превърнал толкова бързо от див звяр в нежен любовник? Тя не желаше милувките му, целувките му, докосването му, но той вече ѝ беше показал с презрение колко малко значат за него възраженията ѝ. Дори ако сега започнеше да се бори с него, той скоро щеше да я докара до безпомощност.

— Мила... миличка... точно така... нека ти покажа колко много те желая... не бъди толкова скована!

— Не... не!

Но отчаяните ѝ протести прозвучаха единствено в съзнанието ѝ, когато той започна да изследва тялото ѝ с устни и език — мъчително бавно пътешествие, при което изучаващата му уста спираше, смучеше

и хапеше най-чувствителните ѝ интимни места, докато тя загуби способност да разсъждава и започна да се извива и гърчи под него, а съзнанието, задръжките и здравият разум я напуснаха и тя откликна на ласките му, остави го да я целува където иска, да прави каквото иска, докато — с ръце, вплетени в косата му — усети пронизващия му език в себе си и триенето на наболата му брада в най-чувствителната от всички точки, което я прикова там, докато тялото ѝ се извиваше конвулсивно в спазми, които сякаш нямаха край, и тя изкрещя, без да знае, в агония, екстаз и първично удовлетворение.

След това тя лежеше неподвижна и отпусната, сякаш беше изгубила съзнание, всичко се въртеше, въртеше... тя се връщаше бавно и неохотно към реалността и това, което той беше направил с нея. И дори когато настъпи пълното осъзнаване, тя беше твърде уморена и изтощена, за да му отдава значение.

Не и когато той премести тялото си върху нейното, а тя усети за миг своя вкус върху устните му, преди той да зашепне дрезгаво и неясно в ухото ѝ думи, някои от които разбираше, а други не — и още по-малко, когато той с тласък влезе в нея и започна да се движи все побързо и енергично, докато внезапно зарови лице в разбърканите ѝ коси и тя чу краткото дрезгаво „Боже!“ и усети потреперването на тялото му, чувствайки как той почти до болка нараства и пулсира в нея.

В полусънното си, отпуснато състояние тя не разбра кога той я остави, замествайки топлината на своето тяло върху нейното с един чаршаф.

— Ще ти се обадя скоро, моя малка робинке! — прошепна той с почти нежна нотка в грубия си глас, а ръцете му отмахнаха влажната от пот коса от лицето ѝ. — А дотогава бъди добра!

Отново си беше отишъл от нея, защото поне той беше свободен да го направи, и сега започна очакването... У нея не беше останала достатъчно енергия, за да може умът ѝ да формулира протести. Когато обърна главата си на главницата, усети изтръпналата си буза гореща и подута. Не мисли — още не се опитвай да мислиш! — заповядваше ѝ

вътрешният ѝ глас и тя с готовност и дори с нетърпение потъна в забравата на съня.

Защо не можеше да заспи завинаги? С изгрева на слънцето щеше да се наложи да се изправи пред твърде много неща, за които би предпочела да не мисли. Слънцето? Стаята беше обляна от светлина, струяща през широко разтворените капаци на прозорците, а приятният аромат на кафе подразни ноздрите ѝ.

— Съжалявам, че ви будя, синьорина. Но господарят реши, че вероятно ще пожелаете да закусите, преди да ви вземе на езда. — Серафина погледна многозначително към окъпаната в слънце тераса, когато Сара, която се беше надигнала рязко в леглото, грабна края на чаршафа и прикри голотата си. — Ако седнете по-изправена, синьорина, ще ви наглася възглавниците, ще ви донеса подноса...

— Трябва да съм проспала вечерта и цялата нощ! — размишляваше Сара на глас. Усещаше тялото си сковано и ожулено — на определени места. Проклет да бъде, проклет да бъде!

Докато се суетеше около Сара, Серафина тактично пренебрегна синината върху бузата ѝ и внезапното ѝ изчервяване, при което тя се откри още по-ярко на фона на яркото сутрешно слънце.

— Дълго спяхте — каза икономката, докато се занимаваше с подноса. — Не сте яли от вчера сутринта, но имаше нареждане да не ви безпокоим — дори и за вечеря. Сигурно сте гладна, затова моля, яжте, докато ви приготвя банята. Имате ли нещо за гладене? Бианка глади внимателно и много чевръсто.

Дали обикновено мълчаливата Серафина не спираше да говори, за да я успокои? Сара се зачуди. Какво всъщност си мислеше Серафина?

Вероятно, че това не е нейна работа, отговори си Сара с горчивина. Беше ясно, че тираничната дума на господаря е закон в неговите владения, а когато казваше нещо, от всички се очакваше да слушат внимателно, когато издаваше заповед...

— Нямам никакви дрехи за езда — каза Сара намусено над чашата димящо кафе, докато мрачно обмисляше какво би направил той, ако се сблъска с открита съпротива. Да я вземе на езда, хайде де! Заповед, а не молба.

— Негова светлост ме помоли да ви предам, че тук не се изисква официален костюм за езда. Каза, че какъвто ѝ да е панталон ще свърши

работа. Ще позволите ли, синьорина?

Е, Сара трябваше да признае, че бедната Серафина не беше виновна за нищо. Тя трябваше да се разбере с него — и щеше да го направи! Тук и сега, на ярката дневна светлина всички негови заплахи изглеждаха просто... смехотворни! Той не беше пират от Северна Африка и този приятен слънчев апартамент всъщност изобщо не приличаше на харем! Което показваше на какво е способно въображението. Всичко беше само една илюзия. А и те двамата се бяха увлекли — той много повече от нея...

Пръстите на Сара докоснаха доста колебливо синината, която той беше оставил върху лицето ѝ. Звяр! Тя беше жена. Как беше посмял да я удари толкова злобно, само защото му беше платила със същата монета? Робиня, как не! Ха! Нека си намери друга, по-покорна жена, с която да осъществява фантазиите си. Тя беше чела достатъчно и беше добре информирана за... за — ровейки настървено в ума си за подходяща дума, Сара най-после я откри. Перверзните. Всички онези думи, които той ѝ нашепваше, докато... думи, с които ѝ казваше точно какво би искал да направи с нея — какво би я накарал да направи с него. Отвратителни, мръсни неща, за които тя не искаше да мисли на ясната и отрезвяваща светлина на деня.

Тя се изкъпа набързо — днес без лениво излежаване във ваната — като настоя Серафина да бъде наблизко, в случай че ѝ потрябва нещо. После взе току-що изгладените джинси, които Серафина ѝ подаде, и ги нахлузи, като се надяваше, че все още ѝ стават — това сигурно бяха най-тесните панталони, които имаше, беше ги купила само защото Дилайт бе настояла да отиде до бутика на Джорджо и да си купи някой от последните модели джинси на дизайнера.

— Искаше ми се да дойда с теб, хлапе, но... както и да е, иди си купи за разнообразие едни истински прилепнали, секси джинси, а? Заради мен — и моята репутация в този град! Господи, наистина се радвам, че на торбестите бързо им мина модата! — Дилайт по телефона. Тогава Сара си помисли, че сестра ѝ си играе на конспирация, без да се досети, без да осъзнае, че страховете на Дилайт са били напълно основателни.

Господи — ако Дилайт разбере какво направи той?

Вероятно щеше да реши, че това е най-забавното нещо на света! — трябваше да признае Сара пред себе си. Дилайт би помислила, че е просто фантастично, дето нейната доста срамежлива сестра изживява истинско Приключение — да бъдеш отвлечен от цял дук си беше първокласно преживяване. Беше загубила единствено девствеността си — която във всеки случай беше започнала да ѝ омръзва. И не всичко беше само лошо — първият път, когато беше пийнал, той беше наистина нежен и внимателен...

Ядосана на себе си, Сара се обърна към огледалото, докато закопчаваше колана си. Проклет да бъде! Тя все пак щеше да си разчисти сметките с него по един или друг начин. Как му казваха на това тук, в Италия? Вендета...

Не изглеждаше никак зле... Избелелите сини джинси бяха тесни, но не прекалено. А червената копринена блуза прилепваше красиво точно където трябва. В прилив на дързост Сара разкопча още едно копче. Така! Не би било зле да играе Дилайт докрай. Една Дилайт с

практичния, студено-логичен ум на Сара. Беше убедена, че когато поговори с него спокойно и разумно, като му покаже, без да обвинява / какъв лош нрав имаше той!/, че след като е постигнал целта си и я е — уф — обладал няколко пъти, не би било зле да я пусне да си ходи. Ако смята, че трябва да ѝ плати, е, би могло да бъде една спортна ламборгини. От най-висша класа, точно като нея самата. О, да — той би трябвало да оцени този лек нюанс!

Но той ще я пусне, разбира се. Когато му каже коя е в действителност, той ще се радва да избегне скандала. Защото в по-стари времена би бил принуден да се ожени за нея, а бедният татко — да се бие на дуел! Този полет на фантазията накара здраво стиснатите устни на Сара да се извият в усмивка, докато тя вдигаше с фиби косата си, забождайки накрая един гребен от черупка на костенурка. Горкият татко сигурно щеше да получи сърдечен удар, ако разбереше някога. Неговата малка, грижливо възпитавана Сара никога не би направила нещо щуро, безразсъдно и явно неблагоприятно! Тя изобщо не приличаше на своята буйна сестра! Или приличаше?

В крайна сметка дяволското в нея може би беше повече от ангелското! Ето я тук, набрала достатъчно смелост да потърси самият голям лош вълк. А защо не? Беше ли останало нещо, от което да се страхува? Сара заслиза по мраморните стълби, докато обикновено невъзмутимата Серафина само цъкаше неодобрително по петите ѝ.

— Но, синьорина... Господарят ме увери, че ще изпрати да ви повикат, когато е готов. Няма нужда...

— Ще изпрати да ме повикат, когато е готов, как пък не! Е, съжалявам, Серафина, но той е ваш господар, а не мой, макар че ме направи своя любовница — трябва да добавя, че не съм се стремела към това! А когато аз съм готова, мразя да чакам някакъв си мързеливец, който е накарал да ме събудят рано, а сам се излежава в леглото!

Сара нямаше намерение да казва такива неща на икономката, но те сякаш сами излязоха от устата ѝ — и макар че Серафина беше зяпнала от изненада, тя не би си взела обратно нито една дума. Стига лицемерие, нека всички слуги на дука разберат какво представлява всъщност техният феодал. Тя отмъстително потърси в главата си думи, с които да го опише. Негодник! Донжуан! Садист! Изрод! Върни се

към прямотата на Америка от двадесети век, Сара! Той си е чист... задник! И по-добре да не я изкушава да му го каже!

— Синьорина... моля ви помислете отново. Негова светлост...

Когато стигна до площадка, Сара спря насред път и въздъхна.

— Съжалявам, Серафина! Но би ли престанала да наричаш Марко така? В Америка не използваме титли. И какво лошо има всъщност да искам да знам къде са стеите му? В крайна сметка той съвсем свободно влиза и излиза от моите!

От начина, по който бедната жена започна да прехвърля броеницата си, Сара разбра, че най-после е вдигнала ръце.

— Вратата е натам, синьорина. Надясно, няма начин да я пропуснете, с фамилията печат на дръжката. Но се надявам, че синьорината ще промени решението си. Негова свет... синьорът не би искал...

— Нима няма да се почувства поласкан, че съм толкова нетърпелива да го видя? — Сара се усмихна с една от най-любезните си усмивки. — Благодаря, Серафина — обещавам, че в никакъв случай няма да му позволя да хвърли вината върху теб. Благодаря.

— Моля... — измърмори Серафина полугласно, наблюдавайки изправения млад гръб и дълги, стройни крака, които се устремиха към личните покои на дука. Горката! Знаеше ли тази бедна малка доскорошна девица, спечелила си вече циничното мнение на дука за жените, какво си докарва до главата? Ах, тази негова майка — да остави такива белези върху душата на сина си! Той мразеше жените и не вярваше на нито една, и се пак... Серафина усещаше, че тук нещо не е съвсем наред, защо всъщност господарят доведе тук нея — девица, за която предполагаше, че е сгодена за Карло, неговия брат? И защо я беше изнасилил и направил своя любовница? Тази страна на нещата изглеждаше напълно неправдоподобна! Каквито и да бяха недостатъците му, досега дук Ди Кавалиери се проявяваше като горд мъж, който се грижеше за честта на семейството. Имаше любовници — няколко, ако можеше да се вярва на личния му шофьор Бруно. Но връзките му винаги бяха дискретни, никога не парадираше с тях пред обществото. Още по-малко тук! Какво ставаше с него?

Стиснала устни, Серафина изведнъж сви рамене. Кой ли разбираше всъщност капризите и прищевките на аристокрацията? Кръвта вода не става... Тя видя как младата жена, която противно на

волята си беше започнала да харесва, се спря за миг пред тежката, обкована с желязо врата и после почука рязко. Бедното същество! А беше истинска дама, винаги вежлива, внимателна. Жалко.

Почти в същия момент, в който икономката се обърна, готова да се върне към задълженията си, вратата беше отворена грубо и се чу още по-груба ругатня. Точно когато Сара почти беше загубила кураж. Щом се сблъска с гневното лице, наполовина покрито с пяна за бръснене, всичко стана въпрос на самозащита.

— Здравей! Помислих си, че не би искал да закъснявам, а и на мен би ми било ужасно неприятно да пропусна първия си урок по езда!

Той я гледаше, сякаш точно в този миг с удоволствие би я пратил при своя господар, дявола — веждите му бяха смръщени в обичайната заплашителна гримаса.

— И как, по дяволите, успя да...

— Убедих Серафина — но тя не е виновна! Предаде се едва когато... когато ѝ обясних как стоят нещата между нас. Мога ли да вляза?

Той ѝ показва съвсем ясно, че с удоволствие би затръшнал в лицето ѝ тежката дървена врата, особено ако беше застанала достатъчно близо. Сара реши да предизвика съдбата.

— Не ми отвърна на поздрава — нацупи се тя. — Като говорим за липса на възпитание...!

— Моля! — Очевидно възвърнал си самообладанието, той отстъпи с преувеличена галантност. — Добро утро. И още щом затворя вратата, трябва да ми кажеш как точно „стоят нещата между нас“.

Само леко уплашена, Сара влезе, упорито залепила на лицето си блестящата си утринна усмивка. И не подскочи, когато той отново затръшна вратата — този път зад нея.

— Нали ще ме извиниш, че съм по средата на бръсненето? — В дълбините на черните му очи се прокрадна подигравка, докато я изучаваше замислено, спирайки се на гърдите ѝ, които блузата с цвят на пламък по-скоро очертаваше, отколкото прикриваше, на предизвикателно тесните джинси, които я правеха тънка като момче. Но не беше и той много добре знаеше това. Защо продължаваше да се мотае тук, избръснат наполовина и само с една хавлия, небрежно завързана на кръста, когато е очаквал от нея да бъде готова преди час?

Да се усмихва, се оказа прекалено трудно, особено след като той продължаваше да се взира в нея по онзи странен начин, сякаш искаше да разтвори мозъка ѝ и да провери всяка нейна мисъл и чувство. Сара се обърна нервно, като си играеше с резбован нож за хартия с дръжка от нефрит в златен обков. Още една грозна вълча глава, разбира се! Какво друго?

— Да не те задържам повече — каза тя небрежно. — Моля те продължавай и... и си върши работата, а аз просто...

Той явно беше решил да не играе повече. Гласът, който достигна до нея, приличаше повече на ръмжене.

— Не ми харесва, че идваш тук да ме търсиш! И бих искал да знам какво точно си казала на Серафина. Нима не си се научила на дискретност?

— Дискретност? Какво е това? Не мислиш ли, че в твоите уста тази дума звучи доста странно?

Неспособна да сдържи гнева си, тя се обърна рязко към него и го погледна в лицето с очи, мятаци зелени искри.

За един безкраен миг той сякаш преценяваше какво е следващото нещо, което трябва да направи. Какво оставаше? Да я набие? Сигурно дори и той не би стигнал чак дотам.

Тя не би могла да знае, че именно стряскащата гледка на грозната синина върху скулата ѝ предотврати нов изблик на първична ярост от негова страна. Да, примитивна, за съжаление. И за още по-голямо съжаление, у нея имаше нещо, което сякаш се вмъкваше под цивилизованата му броня и го превръщаше в звяра, който тя го обвиняваше, че е.

Каква проклетница — какъв остър и хаплив език имаше тя — малката Дилайт на брат му Карло с похотливото, възбуждащо тяло, която сега беше неговата наслада, въпреки че имаше език на пепелянка. Наистина не би трябвало да ѝ позволява да разрушава обичайния му самоконтрол.

— Ще обсъдим това по-късно! — каза Марко рязко с поглед, който я предупреди повече да не подлага търпението му на изпитание. — Освен ако нямаш предвид някой спорт, различен от ездата.

Сара отвори и затвори уста, докато той изглежда чакаше отговора ѝ. Желанието ѝ да язди беше много голямо, а той наистина имаше хубави коне.

— Добре — заяви той, след като тя не отговори, а остана там със здраво стиснати устни. — Тогава ще си довърша бръсненето и ще се облека — ако нямаш нищо против. — Ръката му посочи към неудобен на вид стол от масивно тъмно дърво с висока облегалка. — Заповядай, седни.

Колко официален можеше да бъде, когато му изнасяше, помисли си Сара неодобрително, докато го гледаше как се отдалечава и чу решителното затръшване на вратата на спалнята му зад гърба му.

Още един пример за неговата несправедливост! Той имаше врати с ключалки и беше явно недоволен от нейното нахлуване в уединението му, а на нея не разрешаваше никакво уединение със своите внезапни посещения в стаите ѝ, на които нямаше ключалки. Изключително удобно за него — на любовниците му никога не се предоставяше възможност да му откажат.

Фактът, че той изглеждаше в доста по-добро настроение, когато накрая излезе от стаята си изкъпан и обръснат, изобщо не уталожил гнева ѝ, макар че тя успя да го прикрие доста успешно.

— Ето ме, радост моя! Не се забавих много, нали?

Сара скри зад гърба си стиснатите си юмруци и се престори, че настроението ѝ отговаря на неговото. Неговата Дилайт, как не! Самомнително, нагло копеле! Но този път тя нямаше да изпусне нервите си за нищо на света. Той трябваше да ѝ позволи да си отиде! Как иначе щеше да успее да му отмъсти?

За да прикрие истинските си чувства, тя направи небрежен жест към доста спартански подредената стая с грозни мебели, където той я беше накарал да чака, сякаш беше просител, молец за височайшото му благоволение.

— Изучавах стаята ти и трябва да ти кажа, че ме изненада. Очаквах по-скоро... е, нещо по-величествено. Но със строгата си мебелировка тази стая ми напомня на канцелария.

Той повдигна леко подигравателно едната си вежда преди да я удостои с отговор.

— Значи не е достатъчно разкошна за теб? Е, ти си права — наистина използвам тази стая за кабинет и мебелировката е напълно подходяща за тази цел. Когато имам работа, не се нуждая от отвличащи вниманието дреболии. — В гласа му се долавяше язвителна нотка, особено когато заради нея наблегна на думите „отвличащи

вниманието дреболии“. — Но за да не те разочаровам прекалено, съкровище, ще ти кажа, че това не са официалните покои на дуковете Ди Кавалиери — те са достатъчно величествени дори за твоя луксозен вкус. — Очите му се спряха многозначително на обичите ѝ с миниатюрни диаманти, преди да изостави темата, свивайки рамене. — Но са прекалено големи за сам човек с огромното легло с балдахин и кънтящи ъгли! Този малък апартамент напълно ме устройва до момента, в който ще споделя другия с моята съпруга. А сега ела — мислех, че нямаш търпение да пояздиш?

Беше казал „за моята съпруга“ с онзи свой равен тон — и даже животът ѝ да зависеше от това, Сара не би могла да възпре въпроса си.

— Твоята съпруга? Ти си женен? — Докато той говореше, Сара не бе успяла да се въздържи и беше хвърлила любопитен поглед през вратата на спалнята, която той беше оставил отворена — очите ѝ попаднаха право на портрета, който висеше над леглото му. — Бедната ти съпруга! Предполагам, че портретът над леглото ти е неин?

За първи път, откакто го познаваше смехът му беше истински, а не просто дрезгав, ироничен звук.

— Женен! Ей, скъпа — да не би да те разстройва тази мисъл? Но няма защо да се притесняваш — нямам никакво намерение да се женя, докато не се наложи сериозно да се замисля за създаване на наследник, а това няма да стане в следващите няколко години. А колкото до портрета — красивата дама всъщност е сегашната дукеса, втората съпруга на баща ми, а не моята. Вътрешната ѝ красота и сърдечност е не по-малка от тази на портрета. Моята мащеха е жена, която наистина заслужава да я боготвориш и уважаваш!

Сара невярващо разшири очи, когато долови странната мекота в гласа му, и направи непочтителната забележка по-скоро за да прикрие собствените си тревожни чувства.

— О, да! Сигурно е истина, че всички италианци са влюбени в майките си — и предполагам, че мащехите не са изключение от правилото!

Тя не беше подготвена за гневната сила на реакцията му, когато ѝ изръмжа:

— И какво точно искаш да кажеш с този противен, злонамерен намек?

— О, за бога! — Сара се ненавиждаше, задето отстъпи крачка назад. — Честно, не исках да кажа нищо! Съжалявам, ако неволно съм се докоснала до някоя семейна тайна!

За момент той придоби вид сякаш с удоволствие би ѝ счупил врата — после мрачното му, заплашително изражение стана каменно и като маска скри всичко от нея.

— Моля те, не се занимавай повече със семейството ми или с историята му. — Със студен жест той ѝ направи път да излезе от стаята. — Освен това ще съм ти благодарен, ако не клюкарстваш с прислугата. А сега да вървим, преди да си променя намерението и да те изпратя да медитираш горе в стаята си!

В гласа му се долавяше мрачно-заплашителна нотка, която я накара да замълчи, въпреки че всичките ѝ инстинкти я подтикваха да отвърне злъчно на презрителното му напомняне за положението, което ѝ беше наложил. Вещ. Негова любовница, негова курва — и всичко друго, което би му хрумнало да я нарече.

Сара трябваше да стисне до болка зъби и да съсредоточи цялото си внимание върху окончателната си победа и своето отмъщение! През целия път до конюшната, докато се стараеше да следва големите му крачки, които бяха още едно доказателство, че изобщо не се съобразява с нея, тя се опитваше да си представи изражението на лицето му, когато открие истината. Че въпреки всичките му усилия истинската Дилайт Адамс е благополучно омъжена за безценния му брат, и че той е излязъл злодей и глупак, като е отвлякъл по-голямата сестра на Дилайт. Нека се опита да се измъкне от това, особено когато баща ѝ разбере цялата история!

Между тях се долавяше такова силно напрежение, че дори отвратително раболепните работници в конюшната трябва да го бяха усетили. Докато чакаше да оседлаят коня ѝ, а неговият огромен, приличащ на господаря си, жребец пристъпваше и пръхтеше неспокойно, Сара на няколко пъти усети пронизващия поглед на черни очи. С какво удоволствие би яздила жребца — който сигурно с пълно основание носеше името Сатана! Но все пак ѝ бяха позволили сама да си избере кон и тази привилегия вероятно ѝ беше предоставена, защото той се надяваше, че тя позорно ще падне. Е — колко много изненади очакваха дука.

— Смяташ ли, че можеш да го яхнеш, без да паднеш? — Присвитите тъмни очи я огледаха с явно нетърпение и гняв, докато той задържаше коня си с едната си жилеста ръка. Не си правеше труда да скрива колко много съжалява за поканата си в този момент. — Руджеро ще те повдигне — моля те, внимавай и се опитай да държиш здраво юздите, като мен. — Гласът му премина в лениво ръмжение със злъчна нотка, предназначена единствено за нея. — Ако все още настояваш да вземаш уроци по езда, ще откриеш, че конят много прилича на жената и трябва да го накараш да разбере кой е господарят! Вероятно ще съжаляваш, че не прие безопасното и кротко животно, което ти предложих в началото, Фиамета е палава малка кобилка, която се нуждае от здрава ръка.

— Няма защо да се притесняваш — каза Сара сякаш наистина вярваше, че той се тревожи. Благодарение на тениса и ракетбола китките ми са здрави. А — добави тя весело — Фиамета е толкова хубава с тази лъскава дореста кожа и бялата звезда на челото. Радвам се, че още не си укротил напълно духа ѝ. Наистина ли обичаш жените около теб да са покорни?

В този момент Руджеро повдигна Сара на седлото и я спаси от несъмнено саркастичния му отговор. Качването на кон повдигна духа ѝ и за момент, докато внимателно проверяваше колко чувствителна е

устата на нейната кобилка, тя напълно забрави за него, но навреме се сети, че трябва да се прави на новачка.

Седейки малко прекалено несръчно, тя успя да му хвърли престорена усмивка.

— Е, да тръгваме? Наистина съм гледала много уестърни. Ако тръгнеш бавно, за да мога да те наблюдавам, сигурна съм, че ще се справя много добре. Аз много бързо възприемам, знаеш!

— А откъде да знам? Сигурен съм, че има още много неща, които бих могъл да науча за теб!

— О, но защо да си правиш труда? Колко скучно би било, ако знаеш всичко и ме опитомиш напълно! Предполагам, че тогава много бързо ще ме замениш с по-нов модел.

— По-добре ще е да спреш да бърбориш глупости и да обърнеш внимание на хитрата малка кобилка, която яздиш — и на мен. Имам предвид, ако искаш да се задържиш на това седло, на което си кацнала толкова несръчно. Вероятно ще се почувстваш неудобно, ако конят те хвърли още преди да си излязла от този двор. Можем да продължим интересния си разговор по-късно.

Едрият жребец беше не по-малко нетърпелив от ездача си, изправяше се на задните си крака и въртеше кръвясали очи към Фиамета, която веднага започна да капризничи глупаво и принуди Сара да вземе строги мерки.

— Моля те! — прошепна тя с престорена уплаха, като остави едната си ръка да се вкопчи в гривата на коня. — Не можеш ли да укротиш проклетия си звяр? Само тръгни...

Той я прати по дяволите с поглед, преди да отвърне остро:

— Много добре тогава, на твоя отговорност! Да тръгваме

Сатана се втурна съвсем в духа на името си, като по пътя хвърли няколко ядосани къча, които изцяло приковаха вниманието на Марко. Постигнала разбирателство с Фиамета, Сара профуча покрай него с блажена усмивка. Това беше свободата — просто божествено! Вече не я беше грижа какво мисли Марко. А и защо да я е грижа? Рано или късно той щеше да разбере, че си е играла на гатанки с него, поддържайки една хитроумна измама, на която той се беше поддал твърде лесно.

Дворът с ограничаващите си зидове отстъпи място на пътека за езда, която водеше до игрище за поло. Фиамета, която очевидно не

беше свикнала да я ограничават, се впусна отначало в лек тръс, а после в пълен галоп по края на игрището, а Сара се облегна напред върху врата ѝ и зашепна ласкаво и окуражително.

И тогава тя чу зад себе си тропота на други копита, който наруши удоволствието ѝ — неумолимо преследване с много бърз край, безмилостни пръсти грабнаха юздите от ръцете ѝ, дръпнаха ги и всичко свърши.

Фиамета недоволно се изправи на задните си крака и едва не хвърли ездачката си от седлото. Сара яростно отметна от очите си изплъзналите се кичури коса.

— Защо трябваше да правиш това? — кресна му тя, без да мисли. — Тя има толкова нежна уста и сигурно си я наранил, дявол такъв!

— Нима? — Измамната дрезгава нежност в гласа му беше в противоречие с опасно пронизателния поглед, който сякаш прекалено дълго се задържа на устните ѝ. — После ще трябва да ми обясниш как си се изхитрила да научиш толкова много за конете за толкова кратко време — о, сигурен съм, че имаш правдоподобно обяснение! Гледала си много, много уестърни, прав ли съм? И разбира се — едва не забравих — ти „схващаш“ изненадващо лесно! — Той освободи юздите на Фиамета, накланяйки подигравателно тъмната си глава. — А сега, след като се уверих, че конят ти не те е отнесъл, защо не продължим нашата приятна разходка? Така ще имаш възможност да ми покажеш още от новопридобитите си умения, нали?

Дяволските пламъчета в дълбините на черните му очи я предупредиха да не отвърща на подигравките му. Не сега — по-добре беше да се възползва от неочакваната отсрочка, която ѝ предлагаше, и да се наслаждава, без да мисли, преди той да реши, че е време да я атакува в най-уязвимото място.

Сара продължаваше да очаква — и едновременно да се ужасява — от неизбежния момент, в който той щеше да изостави всякаква вежливост и задръжки. И тогава тя щеше да има своя шанс да... да го унищожи. Най-вече прехвалената му семейна чест! Как ли щеше да реагира неговата обожавана мащеха, която беше толкова добра жена? И преди всичко как щеше той изобщо да си намери подходяща жена, която би била съгласна да приеме опетненото му име?

Ах — сладко отмъщение! Всъщност тя би трябвало да се чувства доста по-въодушевена, но нека той започне пръв и след това справедливият ѝ гняв щеше да ѝ помогне. А междувременно — слънцето се лееше топло и златисто като мед, а горещият вятър в лицето ѝ носеше аромата на стъпкани билки и планински цветя и чувството за движение и свобода. Защо да мисли за неприятни неща? Защо за няколко кратки мига да не спре изобщо да мисли?

Сара постоянно усещаше присъствието му, понякога свирепият му жребец яздеше хълбок до хълбок с нейната кобилка, а понякога се впускаше напред в плавен галоп, който бедната Фиамета не би могла да следва. Тя знаеше, че той я наблюдава, но отказваше да срещне погледа му. Не сега — не още. Нямаше защо неизбежното спречкване между тях да разваля такъв ден и такъв момент. Беше ли възможно и той да се чувства по същия начин?

След като препускаха известно време напред-назад по затревеното игрище, и двамата намалиха до лек галоп. Косата ѝ беше паднала надолу, гладкият кок беше съсипан от вятъра, а гребенът от черупка на костенурка висеше на врата ѝ. Сара механично вдигна ръка, за да го хване, преди да е паднал, но пръстите ѝ бяха отблъснати и с чувство на истински, безразсъден ужас, от който дъхът ѝ спря, тя усети натиска на бедрото му върху нейното, докато той се навеждаше за вземе гребена от косата ѝ.

— Не мърдай! Няма защо да подскачаш като уплашена котка! — Топлите му пръсти я докоснаха и се задържаха на врата ѝ, докато той преднамерено бавно отмотаваше гребена от кичурите, които се бяха оплели около него.

— Няма нужда...

— Гребенът е хубав, а щеше за го изгубиш. Но повече харесвам косата ти така... — Той прокара пръсти през косата на Сара и я разпусна по раменете ѝ, разпръсвайки фуркети на всички страни, без да обръща внимание на недоволния ѝ вик. — Сега, когато онова грозно трайно къдрене изчезна, косата ти е много хубава.

Фиамета ставаше трудна за удържане и за няколко секунди погълна цялото внимание на Сара, така че тя подхвърли само едно студено и саркастично:

— Благодаря! Радвам се, че забеляза!

— Моля! — Най-после тя вдигна поглед и видя, че той я гледа с малко кривата усмивка, която ѝ беше толкова позната. И вместо да ѝ върне гребена, беше си го сложил в джоба, подлецът!

Той явно я изучаваше внимателно, от стройните ѝ, обути в джинси крака, до прилепналата червена риза, която очертаваше още повече потното ѝ тяло, а погледът му изведнъж я накара да се почувства смутена и несръчна — внезапна плячка на най-объркани чувства. Проклет да е — да върви в ада с черната си дяволска душа! Защо успяваше да я накара да се взира в него като хипнотизирана, когато само една рязка дума би могла отново да възстанови безопасната дистанция между тях?

Именно той проговори изведнъж и наруши изпълненото със странно напрежение мълчание:

— След като очевидно можеш добре да се оправяш с Фиамета без моята помощ, помислих си, че може би ще искаш да пояздиш по-надалеч... — Тъмните му очи се задържаха на буйната ѝ глава коса с разкошен цвят, в който горещото слънце беше извадило наяве и най-фините нюанси, и той се намръщи, а черните му като въглени очи се върнаха на лицето ѝ с неодобрение. Гласът му беше сух. — Забелязах, че не носиш шапка, а тук, в Сардиния слънцето е много по-силно, отколкото си мислят чужденците. Може би...

— О, моля те! — Благодарна, че дишането ѝ вече не беше затруднено, Сара нетърпеливо се наведе напред, забравяйки гордостта си — Моля те, аз... аз наистина съм свикнала да ходя без шапка под горещото тропическо слънце, а просто обожавам язденето! Освен това и конете са още доста свежи.

С жест, който изглеждаше странно непривичен за него, Марко прокара пръсти през разрошената си от вятъра коса, като продължаваше да се мръщи ядосано. Защо се беше поддал на внезапния импулс да я вземе със себе си в планините? След всичко, което беше сторила, за да го раздразни, тази малка измамница! А сега стоеше тук с тези големи зелени очи, в които не се четеше никаква омраза, нито гняв, а вместо това те блестяха от очакване, докато тя му се молеше, както малко дете се моли за нещо. Това което трябваше да стори с нея...

Именно нуждата да смени насоката на мислите си го накара да кимне в съгласие, обръщайки коня.

— Добре тогава. Но ако получиш слънчев удар, че вината ще е твоя! И тъй като явно знаеш доста за конете, опитай се да ме следваш отблизо. Някои от пътеките са много тесни и се разклоняват във всички посоки — много лесно е да се изгуби човек.

Следвайки го покорно, Сара се пребори с желанието да му отговори саркастично и за компенсация се изплези зад гърба му. Много невъзпитано, но все пак ѝ донесе удовлетворение. Какъв ужасен човек! Как би издържала някоя доверчива жена да бъде омъжена за него с господарските му маниери и злъчен, язвителен език, и с цялата му надута арогантност! Тъй като ѝ свършиха епитетите, Сара се потресе вътрешно, гледайки широките рамене пред себе си. Защо трябваше да я е грижа за кого ще се ожени той? След като си тръгнаше оттук, той вече нямаше да бъде неин проблем!

Междувременно би могла да се наслаждава на гледката, помисли си Сара, докато вървяха през една горичка и изведнъж излязоха на сечище с каменна хижа. Двама мъже се изтягаха на дървени столове пред хижата, но не бяха заспали, както си помисли Сара в началото — скочиха веднага с ръце на пистолетите.

Полицаи и крадци! — помисли си Сара невярващо. Трябва да е небезизвестната мафия! Дали да изпищи или това щеше да ги накара да я застрелят? Трябва да беше издала някакъв приглушен звук, който той с острия си като на животно слух беше доловил, защото се извърна на седлото и се намръщи.

— Какво каза?

— Аз... аз всъщност не казах нищо! — запелтечи Сара. Не би могла да го е изрекла на глас! Срещайки недоверчивия му поглед, тя добави бързо: — Просто... се закашлях! Мисля, че е от праха — но всичко е наред, сега съм добре! — Тонът ѝ стана по-ведър, когато установи, че мъжете познаваха Марко. Всъщност и те го наричаха дук. Може да е шефът на местния клан, като Кръстникът.

Сара се надяваше, че мислите ѝ не се четат по лицето ѝ, защото той я гледа мрачно още няколко секунди, преди да се обърне към мъжете.

— Можеш да останеш на коня — подхвърли ѝ той през рамо, докато гъвкаво слизаше от своя, прошепвайки някаква заповед в наостреното му ухо, която задържа големият жребец на място, сякаш беше вързан за кол.

Нови заповеди, помисли си Сара с негодувание, макар че и тя, и конят му се подчиниха. Поне я удостои с едно изрѣмжано „Няма да се бавя“, преди да изчезне в хижата с единия от мъжете, оставяйки другия да я държи под око, без съмнение! Негодуванието ѝ се засили и тя прехапа устни. Какво според него би могла да направи — да се опита да избяга с неговия кон? Ха! Не беше чак толкова глупава да си мисли, че би могла да отиде някъде, без да се изгуби. Започваше да се изнервя от този мургав, опасен мъж, който носеше пистолет в кобур от черна кожа и стоеше само на няколко крачки от нея, наблюдавайки я! Сякаш тя беше опасен затворник...

И тогава дори мислите ѝ се смръзнаха, когато Марко се появи от хижата, препасан с пистолет, също в кобур. Както стоеше там с колан за пистолети около кръста и наполовина разкопчана бяла риза, с леко разрошена черна коса, която падаше на челото му, той имаше вид на... на човек от друго време — време на бригантини и наемнически армии, на феодали-разбойници. Също толкова опасен, безскрупулен и жесток. Тя потрепери леко, едновременно уплашена и очарована. Сигурно щеше да се чувства точно така, ако някога се сблъскаше с истински вълк — изпълнена от желание да хукне като вятър, без да смее да погледне назад, и в същото време замръзнала на място, неспособна да откъсне очи от примитивния рѣмжащ звяр, който я гледаше.

— Е — какво има сега? — Тонът му беше отявлено саркастичен, когато преди да се качи на коня, спря за момент да я погледне, повдигнал леко едната си вежда. — Пистолетът плаши ли те?

— Не разбира се! — тросна му се Сара, ядосана на себе си, задето продължаваше да дава воля на необузданите си фантазии. — Просто с този... този пистолет приличаш на бандит!

— За съжаление точно по тази причина се налага да нося пистолет, когато яздя в планините. В днешно време човек не знае какво може да се случи. И именно затова имам толкова много пазачи. Поставил съм ги навсякъде.

Сара предположи, че последното многозначително изречение се отнася за нея и не можа да се въздържа да не попита с престорено невинен интерес:

— О, така ли? И каква е задачата им — да не позволяват да се влиза или да се излиза?

В изражението на присвитите му очи, когато я изгледа през рамо, се съдържаше предупреждение.

— И двете, ако се налага. А сега би ли ме последвала, без да си губиш времето с безполезни въпроси?

Ако не изпитваше такова удоволствие, от ездата, Сара щеше да запищи или да хвърли нещо по него — за предпочитане някой от онези заоблени камъни, които лежаха наоколо като небрежно разпръснати лещи от прозрачен кварц. Той беше непоносим! След като се отдалечиха от поляната и поеха по посочената от него тясна пътека, той я накара да си сменят местата, пускайки я пред себе си, за да може да я насочва по многобройните криви пътеки — а също и да я критикува за ездаческите ѝ умения. Дори се беше осмелил да и каже, че джинсите ѝ са твърде тесни — толкова тесни, че изглеждат просташки. А после ѝ заповяда да не бърбори толкова много.

Сара вдъхна дълбоко чистия, уханен въздух и въздъхна. Поне не беше предложил да се връщат.

— Плашат ли те нашите планини с техните остри зъбери, радост моя? — Когато заговори, той беше доста близо до нея и гласът му беше точно като планините, които описа. Внезапната му близост я обезпокои и я накара да подскочи като котка.

— Какво? Бях се замислила, аз...

— Попитах дали свирепите мрачни планини те плашат.

От нерви тя се изсмя, след което каза, без да мисли:

— Колко добре описа себе си! Но тъй като не се страхувам от теб, защо трябва да се плаша от планините ти? В крайна сметка ти ще ме защитиш, нали?

Веднага след като каза това, я обзе истински безмълвен ужас, от който сърцето ѝ едва не спря, докато наблюдаваше с разширени очи как ръката му се спуска с изненадваща бързина към пистолета, измъква го и го вдига с едно единствено плавно движение. Щеше да я застреля?

О, слава богу, насочваше го към някой друг! Тя се отпусна с облекчение, но рязко се изправи. Някой друг?

Извърна поглед към усмихнато лице, което ѝ беше познато, както и гласът, чийто притежател вдигна ръка в успокоителен жест.

— Ола, Марко! — каза Анджело меко. — Няма да застреляш своя скъп брат, нали?

Щеше ли? Сара беше затаила дъх... но осъзна това, едва когато видя как Марко почти блъсна пистолета обратно в кобура.

— Ола и на теб, Анджело! — гласът на Марко беше безизразен като лицето му. — Можеше да се обадиш по-рано, едва не те застрелях.

— Е, разбирам! — каза Анджело изразително и очите му се спряха точно върху зачервеното, уплашено лице на Сара.

За миг я обзе отчаяно предчувствие, но после видя, че Анджело я оглежда с нескритото възхищение на човек, преценяващ жена, която току-що е срещнал. Слава богу, той се престори, че не я познава!

— Е... какво щастливо съвпадение, че и аз самият се разхождах насам. Само че на мотоциклет. Оставих го горе на пътеката и тръгнах да се поразтъпча. Но животът е пълен със случайни срещи, нали, братко?

Поне веднъж, помисли си Сара, докато очарована наблюдаваше с любопитство играта на двамата, поне веднъж Марко наистина успя да сдържи гнева си и да запази спокоен обикновено резкия си глас.

— Така е... понякога.

— Няма ли да ме представиш на това видение? Сентръл Парк, Ню Йорк, тук, в опасните дебри на нашите планини? Но мен ме бива в гатанките. Да видим... няма съмнение, че това е една от несравнимите дъщери на Мона, но коя точно? — При кратката пауза, която я накара да затаи дъх, Сара можеше да се закълне, че в очите му проблесна дяволско огънче, след което той продължи замислено: — Да видим... о, но това трябва да е госпожица Дилайт Адамс, разбира се — кой друг би се осмелил да дойде тук? Чел съм, че другата дъщеря е доста невзрачно същество, което се занимава с религия или нещо не по-малко скучно... май беше подпомагане на бедните в Бангладеш — прав ли съм, госпожице Адамс?

— Анджело! — при нормални обстоятелства гласът на Марко би предизвикал у нея ужас, ако Сара не беше достатъчно ядосана, за да избухне.

— Тя изобщо не е невзрачно същество! Къде си чел такова нещо?

— О, простете! Не си мислете, че не знам как вестниците могат да изопачават нещата! — Той ѝ се ухили с усмивка, напомняща тази на

Марко, само дето Марко никога не се усмихваше истински. — Все пак здравейте, а аз ще бързам, защото този тук, брат ми, гледа доста ревниво и може наистина да стреля!

Сара хвърли тревожен поглед към Марко и видя, че лицето му се беше превърнало в непроницаема маска, при все че явно се беше поуспокоил и сега измерваше с поглед ту Анджели, ту нея. После той сви рамене, сякаш гневната нотка в гласа му не означаваше нищо.

— Ако на Дилайт ѝ доставя удоволствие да разговаряте, моля, продължавайте. Във всеки случай конете трябва да си починат, преди да тръгнем обратно.

— Хей — много благородно от твоя страна, братко! Не е ли той най-страхотният, а, девойко? И е истински дук. В Ню Йорк се хвалех на всички, че по-големият ми брат е дук и всичко останало, но никой не ми вярваше! Нали е страхотно! Сигурно си има предимства да си роден в законен брак. Но ако се питаш за мен — аз придавам местен колорит, така да се каже. На туристите им харесва — особено на жените, които се опасяват, че ще им предложи да ги повозя на новата си хонда. Ти би ли се страхувала? О, Марко знае, че може да ми има доверие, нали братко?

Започва да става непоносимо, помисли си Сара ядосано. Толкова много омраза и яд, и растящо напрежение, което дори тя долавяше, съществуваха между тези двама мъже, толкова еднакви и толкова различни, като нея и Дилайт. То трептеше във въздуха като жегата, надигаща се от горещата, суха пръст на тази земя, която раждаше груби и сурови мъже с огнен темперамент, който лесно можеше да избухне и тя да се окаже в центъра на взрива!

В този момент тя обвиняваше Анджели с дружелюбната му усмивка и невероятен акцент, който винаги я стряскаше, когато го чуеше. Защо Анджели правеше това? И как Марко успяваше да се съдържа през цялото време?

— Аз самият не съм виждал никакви туристи в района. Какво биха дошли да гледат? Ще накараш Дилайт да си мисли, че това е един от курортните райони, които тя се старае да избягва, нали така, скъпа?

Ето че и той правеше същото с нея. Превръщаше я в обект на безрезултатно сражение. За нищо на света! Потискайки трепета от страховитите думи, които ѝ хрумнаха, Сара изправи рамене и се усмихна и на двамата, готвейки се за най-доброто си представление в

стил Скарлет О'Хара. Нищо че преди това Анджели успя да вмъкне още една острота.

— Не си виждал, братко? Ах — аз май все забравям, че не се навърташ много по тези места. Трябва да ти е скучно тук, след като имаш възможност да се забавляваш навсякъде по света — да се срещаш с най-различни хора като тази красива млада дама...

— Хайде, момчета, стига! — Това нейният глас ли беше — сладникав и превзет? — Знаете ли, имам чувството, че двамата не се разбирате! Мисля, че това е ужасно, все пак сте братя. Ние със сестра ми никога не сме се карали, а сме само полу-сестри. Хайде всички да се поохладим. Искам да кажа, че започва да става много горещо, за да се прави нещо, нали? — Тя обля с блестящата си усмивка заплашителната физиономия на Марко. — Хайде, скъпи, не е ли време да се връщаме? Направо умирам за едно студено питие! — После се обърна закачливо към Анджели, който я наблюдаваше замислено: — А колкото до вас, господин Местен Колорит, не, никога не съм се страхувала нито от мотори, нито от мотористи — да не би да четете не тези клюкарски колони, които трябва. С удоволствие бих се повозила с вас някой път, само не забравяйте да ме поканите! Може би след няколко дни — или когато ти си твърде зает, за да ме развличаш... — Тя се обърна към Марко. — Имаш ли нещо против, скъпи? — Избягвайки блестящите черни очи, които сякаш прогаряха кожата ѝ, Сара се обърна отново към темпераментния Анджели, който при цялата си лъчезарна усмивка беше започнал да ги наблюдава с присвити очи. — Виждаш ли, Марко не вярва в ревността, той е твърде разумен. А освен това е безкрайно сигурен в мен — нали, скъпи?

За миг закачливото ѝ гальовно обръщение сякаш увисна във въздуха, докато Сара си повтаряше наум, че ако сега не се случеше нещо, нямаше да се случи никога, ако е рекъл бог.

След това Сара не си спомняше почти нищо от безразсъдно бързото им пътуване обратно, освен че коленете ѝ дълго време трепереха предателски, а потта се лееше по тялото ѝ, докато ризата ѝ подгизна. Марко беше изпаднал в заплашително мълчание, след като последните му няколко резки думи бяха преодолели напрежението и ги бяха освободили.

— А сега, след като успя да се представиш и да получиш отговор, мисля, че е време да се връщаме. Ще ни извиниш ли?

— Да, разбира се! Не съм искал да ви задържа! Е, както се казва по тези места — ариведерчи! Ще ви се обадя, госпожице Адамс!

Именно напереното сбогуване на Анджело продължаваше да звъни в ушите на Сара, докато Фиамета я отнасяше надолу по криволичещата пътека с бърза, сигурна походка, която говореше за нетърпението ѝ да се озове отново в сравнително прохладната конюшня.

Те стигнаха до сечището с каменната къща на пазачите и този път Марко не слезе от коня. Малко преди това той беше започнал да разкопчава колана с пистолетите и сега просто го хвърли на единия от невъзмутимите пазачи и продължи нататък, а Сара го следваше, както обикновено. Струваше ѝ се, че яздят от доста време, а той не ѝ беше казал и дума, нито една! Сара си помисли с негодувание, че би могъл поне да се престори на благодарен. В крайна сметка тя го беше измъкнала от едно положение, което би могло да се окаже доста опасно. Би се разrazil ужасен скандал, ако той беше застрелял несъщия си брат, а вестниците бяха разнищили цялата предишна история. Ами ако Анджело, който противно на името си определено не беше ангел, имаше скрито оръжие? И ако беше предизвикал Марко да се хване за пистолета, за да може да претендира за самозащита, тогава... Логичният, практичен ум, с който Сара се гордееше, ѝ даде напълно логичен и очевиден отговор, от който тя се сви уплашена.

Ако нещата се бяха развили по този начин, Анджело щеше да я призове за свой свидетел. И въпреки шеговития му коментар, че е незаконороден, нали Серафина го беше казала... ами разбира се! В Италия нямаше развод, не и по времето, когато се беше случило това. Тогава от правна гледна точка Анджело, без значение кой е истинският му баща, си оставаше вторият син на предишния дук Ди Кавалиери и законен наследник на титлата и двореца с цялата простираща се наоколо земя — ако нещо се случеше с Марко!

Сара прехапа устни и се зачуди защо се разстройва от всичко това. Марко вече беше доказал какъв силен и абсолютно безскрупулен човек е и тя беше сигурна, че той отдавна знаеше това, което току що ѝ беше хрумнало. Той беше напълно способен да се грижи за себе си — тя трябваше да съжалява всъщност бедния Анджело. Въпреки

инстинктивната заплаха, която беше доловила у него и въпреки ведрото му, закачливо държане, тя беше усетила и някаква самота, която я караше да му съчувства. Той беше сам. Изгонен от страната, която го беше приела, и един вид извън закона в страната, където се беше родил. Човек без свое местенце, роден между два свята, без да принадлежи към нито един от тях. Да, точно на Анджело трябваше да съчувства, напомни си Сара, докато Фиамета, която започваше да се уморява, но все още галантно се стараеше, я носеше в тръс през игрището за поло. Умният, ловък, готов да помогне Анджело, който с елегантен жест ѝ беше предложил свобода и, тя беше уверена, беше разбрал посланието, което му бе отправила в малката си многозначителна реч. Той знаеше, че тя иска да го види, а тя знаеше, че някоя нощ той ще дойде да си поговорят делово. Отмятайки косата от лицето си, Сара усети хладината на миниатюрните диаманти в обещите си. Тя беше уверена, че в замяна на обещите ѝ и запознанството с майка ѝ Анджело ще бъде услужлив и внимателен — и много по-надежден като придружител, отколкото навъсения му несъщ брат, дукът!

Огромният жребец и ездачът му явно бяха стигнали конюшната няколко минути преди Сара, която в този момент вече кипеше от яд. Как можеше изведнъж да стане просташки груб и безчувствен! Докато преди изглежда беше твърдо решен да я наблюдава, сега сякаш ни най-малко не го интересуваше дали тя ще се изгуби! Той беше...

Той стоеше там с онова мрачно и заплашително изражение, което ѝ беше толкова добре познато. Опитвайки се да се преструва, че него го няма, Сара загуби нишката на мисълта си, но той направи нещата по-трудни за нея, като изстреля команда към един от конярите, който се беше спуснал да ѝ помогне да слезе от коня, а сега стискаше юздите, които тя беше пуснала. Самият дук пренебрегна неохотно протегнатата ѝ ръка, хвана я през кръста със силните си ръце, които ѝ причиняваха болка, и грубо я смъкна от седлото, притискайки нарочно скованото ѝ тяло към своето, докато я сваляше на земята.

— И ти си този, който проповядваше дискретност! — изсъска му Сара, докато очите ѝ хвърляха гневни искри. — Пусни ме! Всички гледат!

— А ти си тази, играчко моя, която първа захвърли дискретността, когато дойде в стаята на Синята брада!

— Не ме наричай своя малка играчка — не съм такава! — Тя се опита да се измъкне от пресата на ръцете му, които продължаваха да я държат с някаква надменна лекота — престана и се скова, едва когато осъзна, че всеки, който ги гледаше, би сметнал, че тя се трие възбудено в него.

— Не си ли, радост моя? Чия играчка би искала да бъдеш?

— Не ме измъчвай, моля те! Никой от нас няма вина, че попаднахме на Анджели!

Тя не можеше да прозре зад отблясъците на слънцето в очите му, но въздъхна хрипливо, когато усети, че натискът на ръцете му отслабва.

— Не, вината естествено не беше твоя, нали? — каза той почти спокойно. И продължи: — Хайде да повървим заедно до къщата — и не й остави никаква друга възможност, освен да тръгне с него.

Не трябваше ли да се досети още преди да стигнат до сянката и прохладата къде ще я отведе? Сара мярна за миг отражението си в едно от огледалата, покрай които минаха бързо — изглеждаше друга, различна, с разбърканата си от вятъра коса и пламналото от слънцето лице, с подгизналата от пот копринена риза, която прилепваше и очертаваше гърдите ѝ. Изглеждаше... изглеждаше...

Тя се опита да издърпа китката си от безжалостната му хватка.

— Стига си ме влачил! Не разбираш ли, искам да... трябва да се изкъпя и да се преоблека! Вир вода съм.

— Да — трябва да призная, че беше невъзможно да не забележа, особено след като не вярваш в бельото! Сигурен съм, че и усмихнатият Анджелио забеляза. Присъствието ти определено го отвличаше от време на време от твърдото му намерение да предизвика сериозна кавга между нас.

Бяха стигнали до неговата врата, а не до нейната и тя отново се опита да се дръпне.

— Каза ми, че не ме искаш в стаите си! Мисля, че ти си този, дето е слънчасал!

Вече отворил вратата, той се обърна и я изгледа така, че на Сара ѝ се прииска да побегне.

— Можеш ли да си представиш, че любопитната женичка на Синята брада му казала същото точно преди той да я вкара вътре? — Когато видя изражението ѝ, той се изсмя дрезгаво. — Започвам за вярвам, че въображението ти е толкова живо, че можеш да си представиш всичко! Е, непременно добави към картината, която очевидно се оформя в съзнанието ти, небезизвестната „Сестра Ана“, която прекарвала времето си, гледайки през прозореца за помощ! — Със сила, едновременно необуздана и безцеремонна, той вече я беше вкарал в грозната си, прилична на канцелария стая, и беше затворил с ритник вратата зад тях. Синята брада не искаше външни лица да

узнават семейните му тайни. О, какво не би дала в този момент за успокояващото прагматично присъствие на Дилайт!

Той сякаш беше прочел мислите ѝ — почти. Пусна я и небрежно заключи вратата, като вдигна подигравателно едната си вежда.

— И кой се надяваш да те спаси? Може би Анджело, който ти предлага да те вози на мотоциклета си? Вие двамата, изглежда, се разбирате чудесно! Сякаш се познавате. Възможно ли е?

Не би могъл да знае, разбира се! А и тя беше сигурна, че не се беше издала. Той налучкуваше. Проявяваше... ревност. Не, глупачке! Това просто не беше възможно. Не и Марко! И все пак във вените ѝ, като приток на адреналин, забълбука едно опияняващо чувство, тя сви нетърпеливо рамене, извърна се и започна да си играе с ножа за писма на бюрото му.

— Боже мой! Как и къде бих могла да съм срещнала с този твой очарователен брат? Той много прилича на теб, да знаеш! — Тя се обърна към него, изучавайки грубото му, мрачно като буреносен облак лице, чиито стиснати челюсти сякаш едва удържаха развихрянето на бурята. И този път не се сви от страх. — За бога, не трябва да побесняваш от думите ми! В крайна сметка вие сте братя... наполовина — добави тя бързо и посрещна открито тътена на гласа му.

— А откъде би могла да знаеш това? Не си спомням най-новият ти обожател да ме е наричал другояче освен братко! — Той почти изстреля думата и навъсено зачака отговор а ѝ.

— О, за...! Съвсем очевидно е, нали? Искам да кажа, че не съм толкова глупава, макар вече да знам благодарение на теб какви ужасни феодални порядки царят тук. Значи баща ти е имал приятелка в селото — сигурно е обичайно явление. Това стига ли ти като отговор?

Сара срещна погледа му, без да трепне, макар че сърцето ѝ започна да бие като барабан. Той ревнуваше! Инстинктът ѝ подсказваше това, при все че умът ѝ се мъчеше да отпъди тази възможност.

— Вече знам, че лесно изричаш лъжи! Освен това притежаваш бърз и гъвкав ум и го използваш, когато ти изнася. Ще се науча ли някога да разбирам кога лъжеш и кога не? — Гласът му беше станал по-дълбок и думите по-провлачени, а очите Му сякаш се затъмниха и изпълниха със сенки, скривайки мислите му от нея. Зад гърба ѝ беше масата, която я държеше като в капан пред него, докато очите му

започнаха бавно преднамерено пътешествие по лицето ѝ, надолу към очертаните ѝ от мократа блуза гърди с щръкнали зърна, които се движеха бързо в такт с учестеното ѝ дишане.

Моля те, недей! Сара изпитваше желание да се моли с цялото отчаяние на хванато в капан животно, което се надигна у нея и спря дъха ѝ. Но гърлото ѝ, както и неподвижното ѝ тяло, сякаш беше парализирано. Той беше толкова близо до нея, че тя усещаше излъчваната от тялото му топлина, при все че откакто беше пуснал китката ѝ, той не я беше докоснал. Не беше необходимо, осъзнаваше тя с нарастващо чувство на отчаяние.

Очите му я докосваха. Навсякъде, където преди я бяха докосвали ръцете му, карайки я да си спомни всичко с пределна яснота, от което тя започна да трепери вътрешно от безпомощност.

— Дилета, Дилета! Изкусителка и магьосница!

Беше я нарекъл Дилайт. Но дори и това вече нямаше значение, когато тя се приближи до него и усети как тялото ѝ идеално пасва на неговото. Тя направи това, което Сара не беше правила никога в живота си — протегна ръце и яростно притегли тъмната му глава към устните си, а той я целуна диво и почти гневно.

В този момент нямаше нито срам, нито гордост, единствено това имаше значение. Най-после той положи ръце върху нея и телата им се устремиха едно към друго, търсеха се сяпо през преградата на дрехите им. Накрая, през низ от експлозивно изречени ругатни, той обхвана с ръце хълбоците ѝ и я повдигна върху масата, като пренебрегна неубедителните ѝ протести.

— Искам те, Дилета миа, моя страст! И то сега! Не се съпротивлявай... — Той хвана с едната си ръка дълбокото деколте на блузата ѝ и я разкъса яростно, оголвайки гърдите ѝ. Устните му ги обходиха бавно и решително и се спряха на щръкналите ѝ, болезнено чувствителни зърна, тя простена леко, а после, когато зъбите му леко захапаха първо едното, а след това другото, извика силно. И тогава, докато все още стоеше изправен между краката ѝ, ръцете му, които с яростно нетърпение се бореха с колана и упорития цип, ги отвориха с едно последно гневно дърпане и захвърлиха тесните ѝ джинси настрана.

Тя не си спомняше много от това, което се случи после, освен че беше нещо диво и яростно като лятна буря, която помете всичко с

изключение на онова чувство в нея, което растеше, растеше и заливаше всичко в очакване на начупеният сребърен меч на светкавицата, който я разсече на две, проникна през нея и я освободи... а после я остави тръпнеща от отзвучаващите пулсации, като гръмотевица, заглъхваща в далечината, като дълбокия му дрезгав глас, когато ѝ извика:

— Дилета! Едновременно проклетие и нежност.

Сара имаше чувството, че е била някъде далече, далече, може би отвъд реалността, с която точно в момента нямаше желание да се сблъсква. Не и сега, когато съзнанието за всичко я разтърси и прекалено бързо я върна към студения разсъдък, сякаш изцеждайки от тялото ѝ и последната капчица чувство. И тогава най-после тя осъзна някак като в мъгла, че отново е способна да мисли. И в същия момент разбра, че би предпочела да не го прави.

Жената, която буйно, разпалено бе предизвикала случилото се току-що, не можеше да бъде тя. Не и прагматичната Сара, която винаги можеше да държи нещата под контрол, тази, която вече беше решила да захвърли всичко и да остави зад себе си това невъзможно, почти комично положение.

Трябваше само да...

Трябваше само да обърне глава... тя го направи и устните ѝ срещнаха грапавата му кожа с набола брада, която ѝ напомняше за дрезгавия му глас.

— Мм...! — въздъхна тя, а устните ѝ леко захапаха ъгълчето а строгата му, несвикнала да се усмихва уста. Ръцете ѝ се сключиха здраво около врата му. Вече отпуснала се, тя се чуваше приятно отмаляла и размекната. Не беше напрегната, нито така ядосана, както по-рано.

— Каква страстна, покварена малка мръсница си ти! — дрезгавият му глас напомняше гранит и се стремеше да разкъса и унищожи усещането ѝ за задоволеност и пълнота. — Дори в миговете на върховна страст продължавам да се чудя кого и какво си представяш зад здраво стиснатите си очи. Чудя се дали някога си се чувствала напълно задоволена. И може ли един мъж да е достатъчен за жена като теб?

Както разбра със закъснение, той я беше обладал без дори да си направи труда да си свали дрехите, но поне след това я вдигна грубо и я отнесе в мрака на засенчената си със щори стая, където без много загриженост и нежност я остави на леглото, за да се съблече, преди отново да се присъедини към нея. Претърколи се отгоре ѝ и грубо я привлече към себе си, а ръцете му бавно се плъзнаха по гърба ѝ с чувство за притежание и дивашка наслада, като докосваха и мачкаха меката ѝ като коприна кожа, докато най-накрая се спряха в тежката ѝ гъста коса и останаха там едва ли не против волята си.

— Е? — бодна я гласът му. — Къде е обичайният ти рязък отговор? Или си твърде зашеметена от присъствието си в леглото на Синята брада?

Сара примигна, когато той леко подръпна косата ѝ, и усети как тревогата измества чувството на приятна отмала. Тя се стегна и каза с хладна любезност:

— Как да не съм зашеметена, след като ти толкова се стараеш... Но наистина ли трябва да отговоря на всички тези въпроси, с които направо ме засипа? Искам да кажа, че ще го направя, при положение, че отговорите биха те възбудили, но иначе... защо да губим време в приказки, както казваше майка ми?

Едва ли не с презрение той докосна с палец пулсиращата вена на шията ѝ.

— Наистина, защо да губим време в приказки! Какво друго предлагаш или се надяваш да спечелиш? Караш ме да си задавам въпроси, чиито отговори би трябвало вече да знам. Например защо понякога си като мед — топла, сладка, любезна, а друг път си като оцет, дори два пъти по-остра и груба! — Пръстите му обхванаха гърлото ѝ много леко, едва докосвайки кожата. Тя лежеше неподвижно, странно спокойна, и гледаше, без да продума, мрачното му, затворено лице.

Имаше чувството, че поглъща чрез някаква странна осмоза гнева, горчивината и безсилието, с които той я нападаше. Поглъщаше ги... и ги неутрализираше.

— Е? — Гласът му беше станал по-груб и по-дрезгав и той сякаш с усилие премести ръцете си върху раменете ѝ. — Няма ли какво повече да кажеш, както си лежиш там и ме гледаш с тези твои студени,

нефритенозелени очи, които никога не издават нищо. Този път по-добре ми отговори или...

— Какво искаш да чуеш от мен?

— Истината, за разнообразие. Защо лъжеш толкова много?

— Защото ти очакваш да те лъжа, разбира се. Даже да ти кажа истината, пак няма да ми повярваш. Затова... — Изненадана, че гласът ѝ звучи равно и почти отчуждено, Сара остави думите ѝ да заглъхнат и сви рамене, преборвайки се с тежестта на ръцете му.

— И така... след като се впуснахме в този откровен и интимен разговор, защо поне един път не кажеш истината? Гарантирам ти, че не би могла да ме шокираш. — Той измамно леко погали устните ѝ със своите и небрежно се плъзна в нея. — Усетих например, че между теб и Анджели се зараждат доста сериозни отношения.

— Анджели? — повтори тя неопределено и беше възнаградена с ръмжене.

— Да. Онзи със скрития мотоциклет. Каква марка каза, че е?

— „Хонда“, струва ми се. О, да, той беше много симпатичен и доста мил според мен. Така зяпаше синината на лицето ми, че ми стана неудобно. А на теб? Мислиш ли, че и Анджели бие жените си? Ако е така, изобщо не искам да се разхождам на мотоциклет с него! А сигурно и Карло не би одобрил това, как мислиш?

— Ти... — Прошепнатата мръсотия, която той не се опита да преглътне, сякаш завибрира между тях, а той продължи грубо: — Карло! Ако имаш ум в главата си, повече няма да споменаваш Карло — и двамата знаем от доста време, че Карло не е за теб, нито пък ти си за Карло, който още не умее да се справя с безскрупулни, прагматични кучки като теб! А колкото до Анджели... не си губи времето да правиш планове. Няма да ходиш на никакви разходки с новата му хонда, всъщност няма никакви изгледи да го видиш отново освен в сънищата си или в сексуалните си фантазии!

— Какво искаш да кажеш с това, че аз няма да... мисля, че ти си този, който живее с фантазии отпреди векове, заобиколен от робини — купени или взети насила. Ще се виждам с Анджели, ако пожелае — тогава не те чух да възразяваш, нали? Въпреки пистолета си и грубите заплахи ти май се страхуваш от него и от това, което той символизира! Защото по някакъв начин Анджели е твоето друго аз, нали? Само че той е рожба на любов и страст, а не на чувство за дълг като... — Тя

спря точно навреме потока остри, жлъчни думи, които имаха за цел да причинят болка.

— Защо млъкна? — попита той много тихо, но в тона му трептеше заплашителна нотка, която я накара да затаи дъх. — Не изоставяй темата, която очевидно така много те интересува. Анджело, детето на любовта, когото смяташ за толкова симпатичен, и който е разбрал каква си — дотолкова, че се е осмелил да те покани на разходка с мотоциклета си... чудя се докъде.

— Виж... — Тя се постара гласът ѝ да не трепери от многообразието от чувства, в които още не бе успяла да се оправи. — Мисля, че не стигнахме до никъде в цялата тази работа! Анджело всъщност не се интересува от мен, той е един от почитателите на Мона. Не забеляза ли, че я наричаше „несравнимата“ с подчертано нежен тон? Свикнала съм с това — от километър мога да разпозная страстните обожатели на мама Мона.

— А, да... всички имаме майки, нали. Твоята поне е нарекла с подходящо име своята рожба на любовта. Дилайт. Дилета миа... „О, луна на моята наслада“... — Той превърна Цитата в презрителна пародия, претъркувайки се върху нея, за да се намести между бедрата ѝ, въпреки закъснелите ѝ опити да го отблъсне. Подпрян на лакът и надвесен над нея, той продължаваше да впива едната си ръка в косите ѝ, докато другата се движеше нагоре-надолу по влажното ѝ от пот тяло, задържаше се върху хълбока и бедрото ѝ, минаваше като полъх между телата им и накрая влудяващо бавно се придвижи към гърдите ѝ.

— Спри...! — Тя безуспешно се опитваше да го отблъсне. — Аз... аз... не трябва...

— Замълчи, за бога! — Гласът му я шибна свиреп и рязко като плесник през лицето. — Трябва и ти го знаеш много добре, каквато си лицемерка, Дилета!

— Аз... искам... да не ме наричаш така!

— Да не те наричам с името ти? Но аз мога да се сетя и за други имена, с които да те наричам и които показват каква си и колко струваш, ако предпочиташ. Може би това те възбужда?

— Още по-малко от едно изнасилване!

— Все още не ми се е налагало да те насилвам! — Той се изсмя рязко и неприятно, плъзгайки ръцете си нагоре по нейните, докато

хвана китките ѝ като в белезници. — Не мисля, че някой мъж би се затруднил да те възбуди и накара да го желаеш. Да ти покажа ли как?

„Не му се налагаше“, помисли си Сара отчаяно още преди да беше започнал. Извратената мазохистка, в която се беше превърнала, вече го искаше с тялото си и се изви нагоре към него.

— Целуни ме, както би целунала любовник, който ти харесва... мъж, който не те познава и би могъл да падне в капана на меките ти, чувствени устни...

Тя искаше да го целуне! Защо да се бори с един напълно нормален, естествен порив? По-късно можеше да се мрази и презира задето е отговорила на очакванията му, на желанията му. За момента беше в състояние да реагира само инстинктивно, без да мисли, протягайки ръце да приеме заплахата и твърдостта на тялото му и срещайки устните му със своите в желаната от него целувка.

Цели дни отминаваха като миг — време, в което Сара нарочно и съзнателно не спореше със себе си, нито се опитваше да разсъждава. Тя беше абсолютната епикурейка — глезената одалиска, за която харемът не беше затвор, а наслада. Защо? Най-коварно покваряващият въпрос!

Отдавайки се на нещо, което беше единствено чиста страст, Сара прекарваше часове гола под слънцето на уединената си тераса, без да мисли за нищо конкретно, докато поглъщаше горещината и загара, който слънцето придаваше на тялото ѝ. Никой от прислужниците, дори и Серафина, не я безпокоеше в тези моменти, но понякога тя усещаше почти физически хладината на сянката му, която падаше върху тялото ѝ, точно преди той да легне до нея и в нея там под слънцето и безграничната тъмна синева на небето.

Понякога той идваше при нея, докато тя лежеше във ваната, друг път сам я отнасяше там. И сега, вместо официални вечери, той нареждаше да ѝ носят храната в стаята и вечеряше там с нея — понякога настояваше да разговарят, друг път само я гледаше, казвайки единствено няколко кратки думи, преди да я вдигне от стола и да я хвърли на леглото. В такъв момент той явно изпитваше удоволствие да разкъсва дрехите ѝ и да я оставя гола, само с подаръците, които ѝ правеше — тънка златна верижка около хълбоците ѝ с висящ точно на пъпа ѝ рубин и гривна за глезена от малки рубини, инкрустирани върху тънка златна плетеница. Символи на робството? Тя му беше казала това в изблик на гняв, който караше очите ѝ да искрят, докато се опитваше да го отблъсне от себе си. Заше метена от страст или не, у нея все пак беше останал достатъчно здрав разум да не желае да се превърне в негова малка играчка.

— Ама ти си точно това! — подиграваше ѝ се той, като се смееше на внезапния ѝ гняв, докато я обръщаше по корем и я притискаше с тежестта на тялото си, закопчавайки небрежно верижката с рубини. — Защо и аз да не се присъединя към останалите,

които са си поиграли с теб? Имаш ли отговор на това? — Без да може да направи нещо, тя усети как здравите му пръсти обхващат глезена ѝ и издърпват крака ѝ нагоре и назад.

— Престани! Отвратително животно си, да знаеш. Така да ме дърпаш, да ме насилваш. Мразя те!

— Наистина ли? Значи не мразиш достатъчно силно, кукло!

В неговото „момиченце“ се долавяше презрителна грубост, която накара Сара да се свие, макар че през дългите часове под жаркото слънце, докато си отправяше строги упреци, тя мълчаливо се беше заклела да остане невъзмутима. Да приеме факта, че тялото ѝ, изглежда, желаше този невъзможен, омразен, арогантен мъж. Естествено нямаше никакви чувства. Как би могло да има? Тя наистина го мразеше — това коравосърдечно, безскрупулно копеле. Не мразела достатъчно, как не! Ами тя... тя...

Не беше честно да ѝ причинява това, да я кара да очаква, да предвкуша и да желае изпълнената с надежди дива насита, която тялото му ѝ предлагаше. Тя можеше да се погледне отстрани, потънала в мислите си, да посочи всички рискове, опасности и илюзии, а също и онази проклета слабост, която я държеше впримчена във фино изплетената мрежа на заблуждението и нерешителността. И все пак нищо от това нямаше значение, дори и мисълта за Дилайт и какво е станало с нея, с татко, с чичо Тео... Съзнанието ѝ се беше превърнало в изтрита дъска, в гъба, способна да попива единствено чувства. Ако погледнеш от позицията на прагматизма...

Но до момента в действията ѝ — или в бездействието ѝ — нямаше никакъв прагматизъм нито логика. Защо продължаваше да стои тук при тези унижителни условия, които той ѝ беше наложил, след като можеше лесно да се освободи в който и да е момент просто като му каже истината? Той можеше да избухне — сигурно щеше да я удари в гнева си, както беше правил и преди. Но в крайна сметка сигурно щеше да я пусне и всичко щеше да свърши; от гледна точка на бъдещето това щеше да остане само една забавно, макар и доста рисковано приключение, което можеше да разкаже на най-близките си приятели или да включи в мемоарите си.

Хайде, Сара! Знаеш, че рано или късно той ще научи истината, така че, защо не си спестиш страданията и не си признаеш всичко сега? Преди той да дойде отново и с огромни животински крачки да

прекоси за миг стаята... преди да те докосне, да те погълне и да станеш беззащитна. О, как мразеше вече този подигравателен, гълчащ глас в съзнанието си, помисли си Сара разтревожено. Защо не можеше да контролира мислите си?

Слънцето препичаше почти непоносимо и тя неохотно потърси сянката — тъмнината и прохладата. Влизайки отново в стаята си, Сара трябваше да спре на прага, докато очите ѝ отново започнат да виждат. Първото нещо, което забеляза, беше отражението си в стената... приличаше на дива полинезийска принцеса с порасналата си гъста коса и загорялата си от слънцето кожа, която вече беше тъмна почти колкото неговата. Стоейки там гола в полумрака, озарена от светлината на слънцето, което топлеше гърба ѝ и струеше покрай нея, отразявайки се в стената с почти ослепителна яркост, тя откри в себе си нещо едновременно кокетно и първично, което не беше виждала преди.

Тя беше тук, защото искаше. Защото искаше... Щеше ѝ се веднага да заличи тази мисъл от съзнанието си. Да забрави за желанието. Макар то очевидно да прерастваше в нужда. Временно отклонение — забрави! Намръщвайки се на отражението си, Сара като на игра започна да се оглежда критично. Май не би било зле да отслабне още малко. Може би около ханша, но не и на друго място, в никакъв случай в бюста. Слава богу, тялото ѝ беше стегнато, гъвкаво и силно. Атлетично тяло, докато това на Дилайт винаги е било почувствено. На онзи огромен екран беше тялото на Дилайт и лицето на Дилайт... и никой, дори и Марко, не беше забелязал никаква разлика. Но тогава — устните ѝ се изкривиха в усмивка, едновременно тайнствена и чувствена, която сякаш не беше нейна, и тя бавно като котка протегна ръце над главата. Но тогава... промърмори тя наум с дълбоко женско задоволство, докато лениво продължаваше да изучава отражението си в огледалото, той желае именно моето тяло и не може да спре да го желае. Все едно как ме нарича и за каква ме мисли, аз почти не съм се преструвала пред него и Сара е тази, която той превърна в своя любовница, именно моят ум продължава да го интригува.

Сара примигна и нервно прокара пръсти през косата си, прекоси бързо стаята и грабна копринения халат от долния край на леглото, където го беше оставила Серафина. Огледала! Как само беше започнала да разсъждава — по-скоро с тялото и сетивата, а не с главата

си. Всъщност беше забравила да мисли истински. Защото за разнообразие ѝ се искаше да не мисли, да се отпусне и да се остави на чувствата. Защото беше полудяла!

В дневната ѝ вече имаше хладилник, зареден с бяло вино, лед и минерална вода „Евиан“ — знак на внимание от страна на дука, кой друг? За настоящата му любовница — настоящата обитателка на покоите на майка му. Не е ли била и тя всъщност една затворничка? Сара и по-рано често си беше задавала този въпрос, както направи и сега, докато изваждаше от хладилника охладена чаша, сипваше лед и наливаше от студената течност, за която в този миг копнееше пресъхналото ѝ гърло. Хладнокръвна. Докато беше тук, тя не можеше да бъде хладнокръвна. Сара пристегна едва ли не със злоба колана на тънкия копринен халат и отново започна да крачи из стаята, като избягваше отражението си в огледалата. Някъде отзад дочу мекия шум на течаща вода. Ваната ѝ... Серафина знаеше, че горе-долу по това време тя се скриваше вътре от слънцето и искаше да вземе вана, преди да заспи. Но кога и как това се беше превърнало в установена практика?

„Трябва да се махна!“ надигна се писък в съзнанието ѝ и тя вече беше тръгнала към вратата без ключалка, вървейки бързо и инстинктивно с босите си крака, когато тя се отвори широко.

Той стоеше безгрижно с гръб, опрян на масивната дървена врата, облечен в костюма си за езда, който го правеше да изглежда почти като животно, с медальона от злато и смарагди с изображение на вълк, проблясващ върху тъмните косми на гърдите му, леко разкراчил обутите си в ботуши крака, и я оглеждаше от главата до петите, вдигнал язвително вежди.

Проклет да бъде, проклет да бъде! Защо самото му присъствие, само един поглед към него караха коленете ѝ да омекват? Сара несъзнателно протегна назад ръка, впи здраво пръсти в облегалката на един стол и усещането, че се е хванала за нещо солидно и твърдо, я накара да изправи гръб.

— Всъщност се надявах да не те срещна, скъпи. Мислех... да поплувам, може би. Да поия и усетя полъха на вятъра върху лицето си. Да се почувствам свободна, ако знаеш значението на тази дума...

— Винаги си била свободна, Дилета! — Ръцете му, които вече познаваше толкова добре, нетърпеливо огъваха камшика за езда,

докато тъмните му очи изучаваха лицето ѝ. — Свободна да направиш своя избор, както и да поемеш своя риск. Какъв вид езда имаше предвид? Ако желанията ти не включват нова мощна хонда или десеткаратов диамант, може и да ме убедиш да ги задоволя!

Да убедиш... да задоволя...! Ако не беше запазила известен контрол, помисли си Сара вбесена, би могла... да започне да пръска слюнки от гняв. Така както стояха нещата, наложи ѝ се да си поеме дълбоко дъх, преди да е в състояние да заговори с хаплива нотка в гласа си:

— Не мислиш ли, че играта вече свърши? Искам да кажа... смятам, че вече доказва каквото там искаше да докажеш и сигурно си не по-малко отегчен от мен! Затова не можем ли да кажем, че сме квит...?

Естествено, докато с хладен и безизразен тон изричаше всички точни и логични неща, тя усети как вътрешно се стяга, борейки се да овладее непозволеното туптене на сърцето си. Защо продължаваше да я гледа мълчаливо? Защо не каза или не направи нещо, което с трясък би я върнало към реалността и здравия разум?

Въпреки че гласът му беше достатъчно тих — с режещи нотки в кадифения тон — именно начинът, по който камшикът за езда едва не се счупи под несъзнателния натиск на загорелите му от слънцето ръце, я прикова на място.

— Значи си отегчена, бедничката ми? Толкова бързо ти омръзна компанията само на един мъж? Изгубена в тази непозната обстановка, без дива дискомузика, без ярки нощни светлини и без съчувстващ режисьор или колега, който да ти подава точните реплики — и точните реакции! — Той още не беше помръднал, но тя почти си представяше жилването на

камшика, който той държеше върху гърдите ѝ, и трябва неволно да се беше отдръпнала от него, защото той подигравателно изкриви устни в някаква пародия на усмивка. — Хубаво е, че знам каква лъжкиня си, иначе можеше и да успееш да ме разтревожиш. Как ме гледаш само, облечена в бледозелена коприна, която едновременно прилепва и разкрива... какво виждам в тези измамни изумрудени очи, радост моя? Да не се страхуваш от това камшиче за езда, което държа, и от белезите, които би могло да остави върху меката ти, позлатена от слънцето кожа? Или ме предизвикваш?

Докато стоеше вцепенена, а двете ѝ ръце стискаха така силно облегалката на стола зад нея, че тя имаше усещането, че пръстите ѝ биха могли да се счупят от напрежението, Сара осъзна, че гледа с ужас, като хипнотизирана, как той прокара през пръстите си сплетения ремък, а после с почти презрителна нежност го плъзга по раменете ѝ и през гърдите ѝ.

— Сигурно си права да не ми отговаряш, съкровище! Защото съм убеден, че вече знаеш отговорите на всички тези въпроси, нали? — Той повдигна брадичката ѝ с дръжката на камшика си за езда, заставяйки я да го погледне, след това го прокара надолу по извитата ѝ шия и разтвори коприната на небрежно вързания ѝ халат, а после, без тя да може да му попречи, го остави да спре заплашително между бедрата ѝ.

— Ти си лъжец и лицемер, не аз! — Думите едва излязоха през внезапно вцепенилите се устни. — Недей!

— Не? Но след като определено ми показва, че още не съм се научил да те задоволявам достатъчно, за да не се чувстваш отегчена, не можех да не се запитам...

— Престани! Ти, садистично...

Натискът се усили и я накара да се задъха, а после с една груба, грозна дума Марко захвърли камшика с такава сила, че той повлече със себе си вазата, която се разби в стената. Едната му ръка се впи в гъстата ѝ коса и дръпна главата ѝ назад, а другата се зарови свойски в тънката коприна, докато той я притегляше към себе си, а гласът му я пронизваше като острието на назъбен нож.

— Жените като теб се нуждаят от този тип мъже, който ти наричаш „садисти“! Не — стой мирна, или ще се изкуша да използвам онзи малък камшик върху теб! Кучка! — Пръстите му се впиха в нея и тя извика недоволно. — Още не си ме изкушила да те ударя, но лесно мога да стигна до там и ти го знаеш, нали? А в случай, че има нещо, което не знаеш или се правиш, че не знаеш, нека бъде ясен. Докато аз искам, ще стоиш тук и ще бъдеш само моя — все едно дали си отегчена или не. Разбираш ли какво казах? Ти си моя, кучко, докато те искам — само моя, разбра ли? Никакви елегантни мотоциклети, нито безразсъдните им притежатели между тези твои бедра, които така често си разтваряла за толкова много мъже. За разнообразие ще ти се наложи да бъдеш жена на един мъж, все едно дали ти харесва или не.

— Няма! А ти си едно...

Той ѝ затвори устата, преди да успее да го наругае и продължаваше да притиска скованото ѝ тяло към своето, докато постепенно усети как, докато продължаваше да я целува и милва въпреки желанието ѝ, сковаността я напусна и вече не беше необходимо да я притиска насила.

С каква измамна сладост се отдаваше! С такава готовност реагираше на изкусния натиск и игра на пръстите му между бедрата ѝ. На пода имаше килим и той я положи върху него, като се забавляваше със закъснелите ѝ опити да се изплъзне.

— Ако продължаваш да си с гръб към мен, ще го възприема като покана, сладка моя! Така ли искаш да те обладая този следобед?

— Не! — Тя яростно изстреля думата към него и лицето ѝ пламна, докато извиваше тялото си, а копринената роба се свлече и остана затисната под хълбоците ѝ. — Не... знаеш, че не обичам... странностите. Ти си жалък!

— Ах, как мениш настроенията си! — каза той с насмешка, като сложи ръка на стегнатия ѝ корем и я плъзна нагоре към гърдите ѝ. — Понякога си готова на всичко... а друг път си изпълнена с глупави задръжки. Да не би да ти трябва камера и снимачен екип, за да се настроиш, както ти казваш? А? Може би ще мога да ти осигуря и това!

— Забравяш най-важното нещо за едно истинско настройване! — изкуши се да му отвърне Сара, макар че се задъхваше. — Забравяш подходящия мъж — обещава ли да ми намериш мъжа, който ще превърне в реалност всичките ми фантазии?

— Като Гарън Хънт, на когото така се... предлагаше? Или Анджело е любовникът в най-новите ти фантазии? Само не казвай Карло, защото никога не бих повярвал, а ако продължаваш да лъжеш, бих могъл да се изкуша да прекърша нежното ти вратле!

Той вече беше възседнал тялото ѝ и Сара усещаше здравите му ръце върху раменете си, а пръстите му я стискаха все по-силно, изтръгвайки от нея гневен отговор.

— Лъжи! С други думи ме предупреждаваш да ти кажа това, което ти смяташ за истина! Добре тогава... естествено бих избрала Гарън. Той е секси, и то много! Но освен това е достатъчно уверен в себе си, за да бъде нежен. Намирам го за много възбуждащ!

Сега вече... обади се отчаяно практичното начало у Сара, той непременно ще те удуши! Тя усети, че се напруга, макар че упорито не

отвърна престорено предизвикателния си поглед от пронизващите му черни очи.

— Само след една нощ? И като се има предвид, че те напусна само след няколко часа? Както си и помислих, наистина е твърде лесно да бъдеш задоволена, Дилета! А ти самата не умееш да доставяш такова удоволствие, че да задържиш за дълго интереса на един мъж!

Нещо в тона му и в погледа, който ѝ хвърли, заглуши думите, които напиреха в гърлото ѝ. Думи, които щяха да осъдят, да му кажат колко малко удоволствие ѝ доставя — че би предпочела всеки друг мъж пред него. Но тя не каза нищо, легеше отпусната под него със здраво стиснати очи и чакаше. Чакаше каквото и да е — чакаше нещо.

— Боже! До гуша ми дойде! Погледни се — лежиш тук като мъченица, стиснала здраво очи, за да не гледаш кръвожадния звяр, който всеки миг може да те разкъса! Така ли е?

Той небрежно и презрително бавно прокара ръка по тялото ѝ, сякаш да докаже, че го притежава, а после пръстите му опариха бузата ѝ и тя усети, че се отдръпва от нея. И докато продължаваше да лежи там като статуя, с упорито стиснати очи, тя го чу да казва:

— Можеш отново да се загърнеш с копринения си халат и да се потопиш във ваната, кукло! Няма да те безпокоя повече и можеш да се самозадоволиш, ако искаш...

— Това значи ли, че мога... че в крайна сметка ще ме пуснеш да си отида? — Тя зададе въпроса, продължавайки да държи очите си затворени, за да не вижда смръщения му, изпълнен с отвращение поглед, който така добре можеше да си представи.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но смятам да те задържа тук още малко — докато реша какво да правя с теб. Междувременно можеш поне за малко да се утетиш с любовниците от фантазиите си и собствената си изобретателност. А ако се измориш да фантазираш и пожелаеш нещо истинско, тогава... можеш да ми изпратиш съобщение. И ако ме помолиш много мило, а аз имам свободно време... вероятно бих могъл да те посетя пак — имам предвид, ако все още ме привлича жена като теб.

Като теб! Какво, по дяволите, искаше да каже с това? Той беше арогантен, пресметлив, циничен — ох! Сара се надигна изведнъж, взирайки се с присвити от омраза очи във вратата, която той току-що беше затворил зад себе си. Да го моли да я посети пак, как не! По-

скоро адът, чийто господар беше това похотливо дяволско изчадие, щеше да се превърне в лед, преди това да стане! А и тя не мислеше да стои тук по негова заповед — той скоро щеше да разбере това!

— Осъзнавам, че по някакво нещастно стечение на обстоятелствата продължавам да те желая, магьоснице с изумрудени очи, разгулна златиста плът и пресметлив ум. И докато те желая, ще те задържа тук в моя харем, както би постъпил някой мой праотец неверник с трепереща от страх християнска заложница — за да те гледам само аз и да бъдеш само моя! Ужасява ли те тази мисъл и това, което следва от нея, момичето ми? Докато ми омръзнеш, ще бъдеш само моя и ще правя с теб каквото поискам.

— Колко вълнуващо! Какво например? Ако не е прекалено извратено...

Сара установи, че си спомня твърде добре как беше прекъсната по средата на думите си. Устните му яростно се нахвърлиха върху нейните, докато я принуди да замълчи, след това, изследвайки преднамерено бавно всяка частица от тялото ѝ, я накара да се подчини и тогава последва бурната ѝ, почти неосъзната реакция, която тя не можа да възпре.

Сега не искаше да мисли за начините, по които я любеше той, нито за своите начини да го люби, които беше открила донякъде инстинктивно. Съзнанието ѝ яростно отхвърляше мисълта, че би могла наистина да усеща липсата и дори да жадува това, което в началото ѝ беше наложил насила. Смешно! Би трябвало да изпитва облекчение, а не разочарование, задето е решил да я остави сама поне за няколко часа, без да ѝ налага тягостната грубост и претенции на своето присъствие.

Малко след като излезе, тя дочу пронизващото пърпорене на излитащия хеликоптер и разбра, че той отива... да види някоя от любовниците си. Защо трябва да я интересува? Той сигурно имаше нужда да възстанови накърненото си самочувствие, а това не беше неин проблем, нито нейна грижа. Сега, когато него го нямаше, тя можеше да си тръгне.

Но защо не го беше сторила? Защо не го направи сега?

Сигурно някакво новопридобито умение да разсъждава разумно я караше да отлага, помисли си Сара с горчивина, като през цялото време се ненавиждаше. Ще се върне, разбира се, беше си казала тя малко след като той си тръгна, изричайки онези язвителни думи. Не би могъл да отрече, че я желае, след като толкова пъти го беше признавал! Смяташе да я държи като затворничка подобно на някой средновековен дук от Сардиния, който имаше власт върху живота и смъртта на поданиците си. Правото на господаря — не беше ли обърнал саркастичните й думи срещу нея? Но, слава богу, намираха се в двадесети век и той не можеш да я задържи, ако тя не желаете да остане. А тя какво искаше всъщност?

Той ще се върне, разбира се! Такъв арогантен егоцентричен маниак като него нямаше да успее да се въздържи! И може би само още веднъж ще го оставя да си мисли, че ме има... точно преди да си тръгна. Както и да е, този маскарад почти приключи!

Анджело винаги беше на разположение — нещастният, незаслужено отритнат полубрат, от който Марко толкова се възмущаваше. Ревнуваше от него! От Анджело, който беше готов да й помогне да избяга по някакви си негови причини. Рицар на лъскава черна „Хонда“! Чакащ сигнал, че трябва да я спаси... сигнал, който тя необяснимо защо още не беше дала, разбира се само защото знаеше и се надяваше, че въпреки всичките си подигравателно лекомислени и неискрени думи, той ще дойде да я потърси отново, като вълк, който надушва плячката си и обикаля около нея... дава й време да се уплаши до смърт, преди да я убие. О, ще се върне и още как! Не й даде възможност да се смее последна, преди да си замине. Точно затова още не си беше отишла. Разбира се, фактът, че би могла да си тръгне, когато пожелае, променяше всичко. Само ще го изчака да отстъпи още веднъж. Още един път — ще му докаже, че все още я желае — и наистина ще изчезне от живота му завинаги.

В крайна сметка Серафина беше тази, която върна Сара към действителността. Серафина с нейните строги забележки, а преди това „мистериозната“ поява на няколко от най-новите клюкарски списания на балкона й.

Списанията естествено бяха знак на внимание от Анджело, който друг. Майка й се усмихваше загадъчно от корицата на едно от тях, напомняйки на Сара, че в този момент Мама Мона е само на няколко

километра от нея, в Каляри. Докато ги прелистваше нетърпеливо, Сара попадна (несъмнено както Анджелио беше предвидил) на някои неприлични статии не за някой друг, а за Марко. Дук ди Кавалиери беше представен като световен плейбой въпреки всичките му успехи и печалби в бизнеса. Една от статиите се занимаваше така наречената му „настояща“ любовница — френска модна дизайнерка с известна репутация. Друга беше посветена на предишните му любовници и на пословичното му непостоянство и безчувственост — никога не задържал жена повече от шест месеца и ги напускал, за да отиде при следващата, без да ги предупреди.

Е, тя знаеше, беше усетила, без да трябва да ѝ се казва каква е истинската му същност! Кой беше лицемерът в случая? Защо не се върнеше, да бъде проклета черната му душа, за да му хвърли в лицето истината за него?

Сара беше чула хеликоптера да излита и след четиридесет и осем часа още не се беше върнал. Какво правеше той? Какво целеше? Тя просто нямаше да бъде тук, когато той посмееше да се върне. Да я държи тук за свое ползване — никога! В края на краищата той ще разбере, че е бил направен на глупак и това ще е само част от отмъщението ѝ. Той ще стане за посмешище, ако не го пратят в затвора за отвличането ѝ. На процеса тя ще бъде в девственобяла рокля и ще плаче много и той никога няма да го преживее. Ако не друг, татко ще погрижи за това!

Както обикновено, тя правеше слънчеви бани на уединената си тераса, и мислите ѝ бяха единствената ѝ компания, докато и ако той се върнеше.

Бъди практична, Сара!... О, да, беше лесно да си говори така, да размахва предупредително пръст срещу себе си въпреки пълната си безпомощност пред опасността, която беше усетила и пред която още не беше готова да се изправи. Той можеше никога да не се върне. Доколкото го познаваш вече те е забравил. Още една бройка за статистиката! И все пак имаше дни и нощи, когато беше разговарял с нея, сякаш забравяйки кой е той и коя е тя, според него, и беше позволил на горчивината да изплува. Бяха се хранили заедно, бяха спорили... и бяха се дуелирали. Бяха се любили въпреки всички онези цинични и някак отхвърлящи думи, които беше използвал, сякаш му

беше необходимо да сведе това, което се зараждаше между тях, до грубите думи, които не обясняваха и не означаваха нищо.

Още по-добре, че си беше тръгнал тогава — оставяйки й време да си поеме дъх, да помисли и прецени нещата.

Тя лежеше на слънцето, оставяйки топлината му да проникне през порите й, докато съзнанието й оставаше замъглено и далечно, когато Серафина влезе — нарушавайки уединението й за пръв път след онзи първи път, доколкото Сара можеше да си спомни.

— Синьорина... моля да се събудите. Не е безопасно да се спи на нашето жарко слънце.

О, боже — трябва да беше забравила всякакво приличие, откакто дойде тук. При тази мисъл Сара се обърна лениво по гръб и закри с ръка очите си.

— Какво има...? Само това ли? Или дукът е благоволил да се върне? — Тя не можа да прикрие язвителната нотка в гласа си, докато правеше своята саркастична забележка. Жената не каза нищо и тя продължи в същия безгрижен тон. — Ако се е върнал, непременно му кажи, че съм по-отегчена от всякога! Не ми харесва да ме държат затворена против волята ми. Или той постъпва така с всичките си жени?

— Вие, синьорина, сте единствената жена, която Негова светлост е водил тук, в двореца. Да, всички научавахме от случайно попаднал ни вестник за някои от другите му... интереси, но той никога не е водил друга тук. Никога... Простете ми, синьорина, че ви говоря толкова откровенно, но понякога така е по-добре. Аз съм стара и съм видяла много, но...

— Съжалявам, Серафина. — Докато се изправяше неохотно, на Сара й се искаше да има нещо, с което да се покрие, и тя прие с благодарност памучната роба с индиански мотиви, която жената безмълвно й подаде. Чувстваше се зашеметена не само от слънцето, а и от внезапния изблик на откровеност от страна на Серафина. Какво се опитваше да й каже? И как би трябвало да й отговори?

Сара спечели малко време, докато завързваше тънкия памучен саронг около гърдите си. Но без да знае защо, умът й работеше трескаво. „Неговите интереси...“ беше казала Серафина с одобрителен тон. По дяволите, тя никога нямаше да одобри мъж, който държеше легион любовници — на практика всяка жена, която му хванеше окото.

И беше толкова лицемерен, че отказваше на по-малкия си брат правото да се ожени за жената, която обича, докато той самият беше обладал и използвал същата тази жена — той поне така смяташе — без да го е грижа за нейните желания, нито за последствията от своенравната му постъпка.

— Серафина... какво се опитваш да кажеш? Започват да ми омръзват тези увъртания или прояви на груба сила. Мисля, че трябва скоро да се махна от тук, сигурно разбираш това?

Серафина сякаш нарочно отказваше да разбере и вместо това говореше за незначителни неща.

— Стояхте прекалено много на слънце, нали ви казах? Може да стане опасно... Моля да влезете с мен вътре, синьорина.

На Серафина ѝ трябваше доста време да си дойде на думата, макар че очевидно беше дошла с намерението да каже нещо, помисли си Сара нетърпеливо, докато позволяваше да ѝ се карат и да я гълчат като дете, дори да я отведат до ваната с целия ѝ напарфюмиран мраморен разкош. Истинска вградена вана! Символ на упадък, направена за разглезени одалиски, чието единствено задължение беше да доставят удоволствие на арогантния си господар. Тази мисъл успя да откъсне Сара от нежелания, ненужен спомен за силните загорели пръсти, насапунисващи гърба ѝ и цялото ѝ тяло...

Защо в тази иначе луксозна обстановка на огромната баня липсваше душ? В крайна сметка той имаше!

— Серафина...?

Старата жена с изправен гръб, завита на стегнат кок коса и тъмни дрехи, обикновено оставяше Сара сама във ваната, но този следобед сякаш си търсеше оправдание да остане, като внимателно проверяваше огромния куп винаги готови пухкави хавлии и количеството масла и прахове за вана в кристалните им шишенца. Серафина сякаш си отдъхна, когато Сара реши да я заговори.

— Да, синьорина?

— Серафина, кога е поставена тази... тази необичайно голяма вана тук? И защо няма един модерен, практичен душ?

— Мисля, че при предишния дук, синьорина. Титлата е много стара и това е много стара част от двореца. Но когато първата дукеса видя тези стаи, тя ги пожела за себе си — помня, че моята майка така казваше, а по онова време тя работеше тук на моята длъжност. Аз

самата бях много млада, но трябваше да започна работа тук на петнадесет години. Спомням си дукесата — и двете дукеси — много добре. Далеч преди да поставят модерно отопление, аз помагах да качват тук големите чайници с гореща вода. Ах! Колко много чайници трябваха!

След като започна да говори, обикновено необщителната икономка стана почти словоохотлива и Сара едва успя да се въздържа да не извие вежди в недоумение. Е, в крайна сметка Серафина имаше много човечност в себе си, макар все пак да беше трудно да си я представи като петнадесетгодишно момиче, бързещо се по безбройните стълби с тежки чайници гореща вода. Бедната, имала ли е изобщо нормално, безгрижно детство?

— Може би отегчавам синьорината... всички тези неща са станали преди много години и някои от тях вече са забравени!

— О, не, не! — каза Сара бързо, като любопитството ѝ надделя. — Моля те! Има толкова много неща, за които съм се питала, особено за първата дукеса, защото това са били нейните стаи, а портретът ѝ все още виси тук, а не в галерията с портрети. Тя сигурно е била... много красива жена! Била е испанка, нали?

— А, да, беше испанка и много хубава, много млада. Дукът, съпругът ѝ, не можеше да ѝ откаже нищо. Каквото поискаше бижута, хубави дрехи — трябваше да го има. А тогава бяха трудни времена за страната ни, синьорина. Много трудни! Семейството нямаше толкова пари, колкото сега благодарение на настоящия дук, и понякога беше трудно, но дукесата трябваше само да поиска. Получаваше всичко!

— Освен свободата си, предполагам! — Сара се почувства едва ли не задължена да вметне нещо сухо. Колко различна беше тази история от онази, която самата Серафина ѝ беше разказала преди! Бедната малка младоженка, държана като зложница, като играчка на един тираничен дук, който принадлежеше на Средновековието също както по-големият му син! — А какво да кажем за моментите, когато я е оставял сам този огромен дворец, докато е пътувал и несъмнено е посещавал многобройните си любовници? Може би този величествен дворец и тези величествени стаи с мраморна вана и слънчева тераса са започнали да приличат на затвор на бедната жена!

За миг лицето на Серафина сякаш се стегна, Сара помисли, че жената сигурно няма да каже нищо повече и се зачуди защо самата тя

почти затаи дъх. Но старата жена изглежда беше казала твърде много и стигнала твърде далеч, макар че следващите ѝ думи прозвучаха като упрек.

— Синьорината изобщо не разбира! Не беше така, макар че дукесата наистина забременя скоро след като се ожени, именно тогава тя поиска тези стаи — и именно тогава съпругът ѝ, дукът, започна да пътува често по работа, но тук постоянно имаше лекар. Трябваше да се печелят пари, синьорина. А в онези дни нямаше шумни летящи машини, способни да се приземят тук. Пътуването с кола беше много трудно и опасно, навсякъде имаше бандити, които ограбваха пътниците. Дукесата не беше в състояние...

— Ами след това? — настоя Сара, макар че се почуди защо направи това. — Нещастната млада дукеса е починала — би могло да се каже едва ли не, че е била убита — защото отмъстителният ѝ съпруг ѝ е отказал най-обикновени медицински грижи. Ако я е обичал истински, щял е да ѝ прости!

— Ако вие имяхте малко дете, което трябва да се кърми и има нужда от майчина грижа, щяхте ли да искате да го напуснете, синьорина?

Туш, Серафина! Сара почти неволно поклати глава.

— Не, мисля, че не! Но съм сигурна, че ѝ тя не е искала, нали? А той бил ли е тук, когато се е родило детето? Не би ли могъл да остане при нея след това?

Детето, за което говореха, беше Марко — каква странна мисъл и колко невъзможно беше да си го представи като дете, още по-малко като безпомощно бебе!

Серафина също клатеше глава, а на загрубялото ѝ мургаво лице се беше появило почти отнесено изражение.

— Дукът беше тук, разбира се, макар че тя — дукесата — не искаше да го вижда. Тя пищеше, въпреки че лекарят се беше опитал да я подготви, не беше готова за реалността на родилните болки, о, как пищеше! Помня, че си затисках ушите, за да не чувам онези писъци и думите на омраза и гняв, докато най-послед майка ми ме отпрати. И дори след това...

— Да?

— След това тя не искаше да види нито съпруга си, нито детето си, синьорина. Майка ми имаше доста работа, а също и докторът. Едва

когато гърдите започнаха да я болят от многото мляко, тя най-после позволи да ѝ донесат сина, за да го нахрани. И тогава извръщаше глава — не искаше да го държи, да го докосва — плачеше и пищеше, докато най-накрая намериха дойка, една жена от планините, чийто брат... — Серафина сви гневно устни, но преди Сара да успее да зададе нов въпрос, тя продължи бързо със същия равен тон. — За детето ѝ се погрижиха, но тя имаше съпруг, синьорина. Тя се отвърна и от него, въпреки всичко, което той се опитваше да направи, всичко, което продължаваше да ѝ дава, макар че тя не искаше да споделя леглото му, нито го приемаше в своето. Тя искаше все повече и повече като цена за това, че беше родила син, който щеше да бъде наследник и следващия дук, а той ѝ даваше всичко, като се надяваше може би, че с времето тя ще се промени. Именно в онези дни, синьорина, той заминаваше за все по-дълго... А веднъж самата аз го чух да казва на негов приятел, който му беше дошъл на гости, че повече не може да се примирява с омразата, която тя беше започнала да изпитва към него и която проявяваше винаги, когато той се опитваше да... да се разбере с нея.

Водата във ваната изстиваше — Сара почти автоматично завъртя крана на топлата вода. Противно на волята ѝ, историята, която Серафина изненадващо ѝ беше разказала с всички интимни подробности, завладя вниманието ѝ в такава степен, че тя почти забрави за настоящето и за опасното положение, в което се намираше. Забрави да се запита защо Серафина беше избрала точно този момент да разкрие семейните тайни на външен човек като нея.

— И така, той отсъствал все по-дълго и по-дълго, докато тя... — Сара заговори замислено и почти на себе си, като се опитваше да нагоди съзнанието си към една различна история. Съвсем като японския филм „Рошомон“, каза си тя. Колко много страни имаше истината, като всеки я виждаше от различен ъгъл! Дали някой се беше опитал наистина да разбере бедната малка испанска дукеса, преди да я осъдят като разглезено и капризно дете, което мисли единствено за собственото си удобство?

Тя вдигна поглед към Серафина, която сякаш беше потънала в миналото, а тънките ѝ, загрубели от работа, пръсти автоматично прехвърляха зърната на дървената броеница, докато очите ѝ се взираха в далечината над влажната глава на Сара. Определено беше дошъл моментът на здравия разум и логиката!

— Е, той е трябвало да я вземе със себе си въпреки всичко! Може би тя просто е имала нужда отново да бъде сред хората. Да носи красивите си рокли и бижута на опера, балет или коктейл. Би могъл дори да я заведе на... на, е в онези дни вероятно не е имало брачни консултации, но поне на психолог, който би могъл да помогне! Щом като е била толкова млада...

— Казвам ви, синьорина, бяха неспокойни времена на твърде много промени, които настъпваха прекалено бързо. И скоро войната, за която всички говореха, щеше да накара света да настръхне. О, беше голямо нещастие, толкова лошо! Макар че имаше време когато — тогава господарят не беше тук — когато всички си мислехме, че може да настъпи промяна. Детето вече не беше бебе и тогава, може би от скука, кой знае, дукесата позволяваше да го доведат в стаите ѝ. Тя дори доста се сприятели с бавачката и прекарваше много време в разговори с тази необразована жена от планините, която беше загубила незаконороденото си дете. О, но тази дружба беше нещо лошо, синьорина, лошо за всички...

— Никак не си справедлива! — извика Сара. — Какво лошо има тази бедна самотна жена да търси приятел, някой, с когото да разговаря, и да намери такъв? Ами детето ѝ — ти току-що каза, че започнала да го приема...

Гласът на Серафина стана по-груб, а пръстите ѝ се впиха в броеницата.

— Тя се отнасяше към детето като към играчка — понякога го милваше и прегръщаше, а друг път го отблъскваше — онази жена имаше брат, един от дивите, опасни бандити, които ограбваха безпомощните и непредпазливите. Те се срещнаха...

— И той е бащата на Анджели?

Думите се изплъзнаха, преди Сара да успее да ги спре, макар веднага ѝ се прииска да си бе прехапала езика. Но Серафина не изглеждаше никак изненадана, докато обръщаше строгите си очи към пламналото лице на Сара с полепнали по челото и слепоочията мокри къдрици.

— Да, Анджели, който е цял бащичко!

— Но и син на майка си! — отвърна Сара рязко, връщайки се както ѝ се стори с шок към здравия разум. — Бедният Анджели! Ако

някой има нужда от съжаление освен глупаво недискретната дукеса, мисля, че това е той! Изпратен в изгнание като дете, а после... а сега...

— Анджело създава неприятности, синьорина. И моля синьорината да ме извини, но той се възползва от положението си! От щедростта на дука и от увереността си, че няма да бъде наказан за волностите, които си позволява. Той се върна от Съединените щати, защото се беше забъркал в неприятности там — да не би някой да го е принудил, питам ви, да избере лошия живот, който е водил там? Дори не отиде в затвора като много други, не, беше уредено да се върне тук като свободен човек. И оттогава... синьорина, умолявам ви да бъдете внимателна! Не се доверявайте на този Анджело, който идва и си отива, когато си иска, защото се възползва... казах твърде много и знам това, но само защото имаше още едно дете, синьорина. Още едно невинно дете, което израсна със съзнанието, че майка му никога не го е искала и в крайна сметка го е изоставила, без да помисли за него. Има белези, с които децата израстват и които остават, когато вече са станали големи мъже и са се научили да крият чувствата си...

Сара беше възпитана да мисли ясно и рационално. Беше научена, че чувствата са нещо, което трябва да се изважда на преден план и внимателно да се анализира като малки подвижни точки и линии под микроскоп. Най-вече всичко трябва да се разглежда в перспектива! И доскоро тя наистина успешно се справяше с това, нали? Поне тази заслуга трябваше да си признае, което си е право; точно както се беше опитала да обясни на Серафина. Колко странен беше онзи следобед! Трябва да се постарее да не забравя, че тя поне беше отговорила на откровеността с откровеност. Макар че изобщо не би могла да си представи Марко като малко момче, колкото и да се старееше!

— Серафина... моля те, опитай се да видиш нещата, както са сега! — Излизайки от водата, чийто аромат сякаш внезапно се стовари върху нея с цялата си тежест, Сара едва не затрепери, докато се увиваше в огромната пухкава хавлия, която жената ѝ подаде. Тя видя отражението си във всичките онези огледала и решително им обърна гръб.

— Аз... наистина оценявам откровеността ти, но виждаш ли... — Тя заповяда на гласа си да не трепери и продължи по-уверено: — Трябва да разбереш колко са различни нещата сега! Искам да кажа — ами първо аз не съм негова... съпруга, знаеш не по-зле от мен каква съм и в какво ме превърна той и... и дори за това съм виновна аз, защото позволих да се случи. Аз не... о, аз наистина виня за това единствено себе си. Трябваше... — Като захапа долната си устна, за да не изтърве още някое опасно признание, Сара започна енергично да бърше косата си с хавлията и когато заговори отново, гласът ѝ звучеше приглушено.

— Ти наистина трябва да разбереш, че аз... аз просто трябва да се махна! Нещата станаха... съвсем невъзможни. Няма да позволя да ме държат тук като играчка, а той казва, че ще ме пусне, когато той реши! Не разбираш ли? За бога, това изобщо не може да се сравнява с начина, по който майка му го е изоставила, а и изобщо не може да

става въпрос за някакви мои силни чувства към Анджелино, съвсем не е това, но ако той е единственият, който може да ми помогне да избягам, тогава аз... опасявам се, че нещата ще трябва да станат по този начин!

Гласът на Серафина беше като на човек, който кърши ръце:

— Но, синьорина, моля ви! Трябва да повярвате на това, което ви казвам и на причините, по които ви разказвам всичко, което се случи преди. Господарят... ах, той има много недостатъци, но кой мъж или жена няма? Изглежда толкова груб, но беше принуден да загрубее, да стане мъж и да поеме мъжки отговорности, преди да е имал възможност да бъде момче. Но ви казвам и се кълна в самата Света Дева, че нито аз, нито някой от другите прислужници го е виждал такъв преди! — С вълнение, абсолютно чуждо на обичайната ѝ въздържаност и официална вежливост, Серафина сякаш отблъсна възражението, за което Сара едва беше отворила уста, и продължи все така настойчиво: — Той никога не е водил друга жена тук в своя дворец — да, винаги съм казвала това. И никога... Дукът никога не е показвал чувствата си, синьорина! Нито смях, нито ярост — лицето му не издаваше нищо. А и никога не е харесвал този свой дом и не се е задържал тук дълго, особено напоследък. Но от деня, в който ви доведе тук — да, настъпи промяна! Вече никой не може да следва настроенията му. Гневи се и изпада в такова отвратително настроение, че дори собственият му камериер, който е с него от петнадесет години, клати глава и изпада в недоумение. А той — дукът — заряза и бизнеса си, на който винаги е държал и е отдавал голяма част от времето си при предишните си посещения, за да бъде с вас. Да, с вас, синьорина! Не трябва да си отивате, даже и да... да е имало кавга между вас. Кавгите избухват само ако има някакви чувства, не е ли така?

О, боже! Как да се справи с този неочакван поток от думи и мисли, за които не беше съвсем подготвена? Но и не можеше вечно да крие лицето си зад хавлията.

Сара отстъпи с въздишка и установи, че Серафина вече държеше готов копринения ѝ халат.

— Благодаря — промърмори тя механично, за да прикрие бурята от чувства, които не искаше да анализира точно сега под бдителния поглед на Серафина.

— Да приготвя ли на синьорината нещо студено за пиене? Може би минерална вода или изстудено вино? А после не би било зле да си

починете — ще се погрижа никой да не ви безпокои и сама ще ви донеса вечерята. Каквото пожелаете...

От чисто вироглавство и желание да избяга от собствените си странно объркани чувства Сара каза на пръв поглед раздражено:

— Ами ако всичко, което искам, е свобода? Макар и малко — може би да пояздя, защото навън още е светло. Или да вечерям в трапезарията за разнообразие — където и да е, само не в тези стаи, които са моят затвор. Какво ще кажеш за това? Какво ти е наредил той, преди да отпътува с шумния си хеликоптер, който може да го отведе където пожелает, докато аз... аз съм оставена тук да гния, без да го е грижа?

Сякаш имаше нужда да разпали справедливия си гняв, за да се предпази, да остане обективна. В крайна сметка мъжът, за когото говореха, беше опасен и безскрупулен тиранин, все едно дали е било ограбено детството му или не. Не, тя не можеше да намери никакво оправдание за начина, по който се беше отнесъл с нея, все едно за кого я вземаше. Трябваше да се придържа единствено към тази мисъл.

— Ще ви наляя чаша вино, синьорина. И защо не си починете малко, докато слънцето още е високо? Господарят скоро ще се върне, сигурна съм, и тогава... тогава може би всичко ще се промени!

Все още гневно намръщена, Сара гледаше как Серафина бързо се оттегля. Каква хитра старица! Беше казала каквото искаше и беше посяла семената, а сега очевидно се канеше да се затвори и да не позволи да я разпитват повече.

Е, ще видим това! Одалиска... харем — за какъв се мислеше той, за... за султан? Жестоко, покварено, нагло чудовище! Не беше способен на нито едно от чувствата, които Серафина в сляпата си преданост към „дука“ му приписваше. Той искаше само да става неговото и желалаше жени, които са готови да се хвърлят в краката му и да молят за трошите, които е готов да им подхвърли заедно с неговите дискретно скъпи подаръци като верижки за талията и гривни за крака! Поставени насила — поне в нейния случай. Проклет да бъде! Първото нещо, което щеше да направи, когато възвърне свободата си, щеше да бъде да махне и двете — да ги пререже с трион, ако трябва — и да му ги върне с подходяща кратка и остра бележка.

Докато трескаво ровеше в ума си за подходящите думи, Сара си позволи да приеме запотената от студ чаша вино, която Серафина вече

й беше наляла. Защо да хаби такова прекрасно вино? А то наистина беше добро — Пулен-Монтраше — любимото й и от една от най-добрите реколти. Освен това, като мърмореше неодобрително, че синьорината не е закувала и много слабее, Серафина беше поднесла сусамени бисквити и сирене.

— Моля да ядете — и ето още една чаша студено вино — виното е добро за организма и здравето, нямаше нищо лошо да пийнете още.

След това Сара не можеше да си спомни точно как е заспала, все още в халата си, макар че имаше намерение да се облече и беше накарала Серафина да й приготви джинси и блуза. Във всеки случай беше спала и беше сънувала — тревожни сънища, които не искаше да си спомня.

— Марко...? — И това ли беше част от съня или наистина беше произнесла името му, от което се събуди?

— Не, не! Само Анджело — и моля те, недей да пициш, мисля, че старицата е поставила една от онези глупави, кикотещи се млади камериерки пред вратата ти — в случай че ходиш насън, предполагам — или по някаква друга причина...? Хей, събуди ли се? Извинявай, че се отбивам така, без официална покана, но както сигурно вече си разбрала, не си падам по официалностите! Будна ли си?

Тя изведнъж се оказа будна. И то съвсем, седнала изправена в леглото, примигвайки с очи, за ги нагоди към полумрака, и със съвсем леко главоболие, което й напомняше за всичкото вино, което трябва да беше изпила.

— Анджело! Какво...

— Да, този път позна! Анджело, не Марко. Хей, не си имала глупостта да го харесаш, нали? Единствената причина да съм тук — нямам намерение да се натрапвам — е защото последното ти послание до мен беше доста високо и ясно, независимо че намръщеният ми брат стоеше там, а и си помислих, че досега трябваше да си ми се обадила. Особено след като ти оставих онези списания. Получи ли ги?

Той седеше на леглото й и Сара със закъснение сграбчи завивките и прикри почти голите си рамене, чувайки в мрака мекия кикот на Анджело.

— Все така срамежлива, а? Но започвам да мисля, че не си и монахиня. Не че трябва да се притесняваш, дето съм седнал тук на леглото ти, и изобщо, нито пък че ще кажа на някого коя от сестрите си

всъщност, защото, както казах и преди, аз съм човек, който държи на думата си, разбираш ли? И освен това си свършвам работата, ако разбираш какво имам предвид. А аз пазя всичко, което съм чел за Мона — и за всичките ѝ деца, включително и снимки... Но можеш да ми вярваш, че ще си държа устата затворена — с други думи, ако разбираш какво искам да кажа, никога не съм се забърквал с курва — извинявай за израза, просто ми се изплъзна — която не е готова, изпълнена с желание и нетърпелива, а освен това ти си момиченцето на Мона Чарлз, макар че вече не си толкова малка. Така че — преди отново да те оставя да спиш, кажи с две думи какво има. Все още ли искаш да се махнеш? Защото, ако е така, сега е моментът, а аз съм единственият, който може да ти помогне. А ако не искаш...

— Разбира се, че искам да... да избягам! — Сара се размърда неловко, като ѝ се искаше сънищата ѝ да не бяха толкова ярки, да не я бяха накарали да произнесе на глас омразното му име. Вината беше нейна, че пи толкова вино, и на Серафина, че ѝ каза толкова много неща, които по добре да бяха останали неказани.

— Да? — Лаконичният въпрос на Анджели я накара да се почувства странно разтревожена.

— Ами... разбира се! Струва ми се, че причината, поради която аз... че отлагах толкова много, е, че той не е тук, и това, а също и слънцето внезапно направиха всичко да изглежда като ваканция, разбираш ли?

— Е, виж какво ще ти кажа! Мисля, че умея доста добре да преценявам хората и една от причините да изпреваря събитията, така да се каже, е защото прецених, че си чувствителна и независима, разбираш ли? И като се има предвид, че любящата мащеха на брат ми Марко внезапно реши да го посети и да разбере защо напоследък не може да го открие, а освен това ще доведе със себе си тази много богата млада дама, за която се предполага, че ще му стане годеница, ако вече не са го уредили помежду си... ами поправи ме, ако греша, хлапе, но предположих, че това е най-подходящият момент да се появя и отново да ти предложи услугите си — и то безплатно! Естествено ти решаваш.

— Негова какво...! — Всички издайнически мечти от сънищата ѝ изчезнаха в миг и Сара изпитваше единствено хладен гняв, колкото към себе си, толкова и към него. Марко, който обожавал и уважавал

мащехата си и на практика имал годеница въпреки така нареченото му недоверие към жените. Дяволите да я вземат тази негова прикритост!

— Хайде стига, по-тихо, моля те! Те няма да пристигнат преди утре следобед — ще трябва да дойдат с кола, защото хеликоптерът го няма. Не трябва да се притесняваш — макар определено да се радвам, че си спортна натура. Трябва само да ме следваш отблизо и да правиш всичко, което ти кажа, и няма да има никакви проблеми. Двамата с теб ще бъдем далеч и брат ми, дукът, няма да разбере нищо, преди да си на сигурно място. А между другото, не искам да проявявам любопитство, но какво стана с Дилайт? Помня, че четох нещо...

Възбудена от гнева си и като не забравяше да говори тихо заради толкова оклеветения Анджело, Сара успя да обясни достоверно и причините да извърши точно тази глупост, като премълча доста неща, макар да имаше усещането, че Анджело вече е прочел между редовете.

— Сигурна ли си, че не искаш да тръгнеш веднага? — попита той замислено, когато тя свърши. — В крайна сметка, защо да се чувстваш неловко? Сигурно ще има голяма сцена, ако разберат, че си тук, а съм чувал, че дукесата, въпреки благия си характер, може да бъде доста невъздържана! Не че старата Серафина няма да успее да прикрие присъствието ти, ако може. Но би било по-добре, ако...

— О, не! — Сара почти просъска думите с вкопчени в чаршафа пръсти, като ѝ се искаше да има под ръка нещо за хвърляне. Вендета! Колко добре беше започнала да разбира истинското значение на тази дума!

— Не? Ама сигурно...

Тя вдъхна дълбоко хладния нощен въздух и после каза с по-овладян глас:

— Не сега, а утре вечер, ако все още си склонен да поемеш този риск. Мисля, че утре следобед или когато дойдат, невинните и боготворящи очи на мащехата на дука и годеницата му ще бъдат отворени за истинската му същност! Той... той наистина е безкрайно противен и непоносим и аз мисля, че съм длъжна да си доставя удоволствието да се разплатя с него. О, на мама Мона толкова ще ѝ хареса. Така ще се гордее с мен... и с теб, че си ме спасил, разбира се!

— Наистина ли мислиш така, а? Най-после лично ще се срещна с твоята красива мама! Е, казват, че отмъщението е сладко, а какво значение имат няколко часа? — Сара знаеше, че би трябвало да се

срамува от себе си, че така манипулира бедния Анджелино, но той всъщност изглеждаше доволен и едва ли не наперено самоуверен. — Не се тревожи за нищо, хлапе! Просто ме чакай тук — и гледай да няма никой друг. И можеш да е разчиташ, че ще дойда точно по това време. Съжалявам само, че няма да съм тук да им видя физиономията, когато им разкажеш всичко!

Е, Анджелино също щеше да се гордее с нея, закле се Сара, след като той си отиде също така тихо, както беше дошъл. Щеше да се наслаждава на всяка малка подробност от своето отмъщение, което отчасти щеше да бъде и негово. Отмъщение — и смехът на последния.

Тя се въртеше и мятеше в леглото, усещаше, че кожата ѝ гори, а сънят бягаше от нея. Сигурно беше прекалила със слънцето. Горещото, първично слънце на една все още примитивна страна, което за момент я накара да се чувства откъсната от цивилизацията и реалността, истинска затворничка на мрачния и опасен мавър-корсар, който използваше жените като вещи. Слава богу, че Анджелино ѝ отвори очите! Ах, как можеше да не се мрази, задето почти ... почти се беше влюбила в него, въпреки жестокия начин, по който я беше използвал.

Сара почти скочи от леглото и с няколко бързи крачки стигна до хладилника. Ама че мисъл ѝ мина през ума! Каква глупава, смешна мисъл. Влюбена, как не... и то точно в него? Това беше омраза — не любов, а омраза изпитваше тя към него! Как би могла да обърка двете чувства?

Все още ядосана на себе си и желаейки да промени посоката на мислите си, Сара светна лампата и нарочно си сипа още вино. В едно от огледалата, което явно не успя да избегне, улови отражението си с разрошена коса, която вече се спускаше под раменете ѝ, а краищата докосваха зърната на гърдите ѝ.

Престани! — скара се тя на себе си. Стига толкова! Може би трябваше да тръгне с Анджелино тази вечер вместо да поема риска да чака. Утрешният ден щеше да покаже!

Утрешният ден, който едновременно я плашеше и изпълваше с очаквания, настъпи късно за Сара, защото жадуваният сън прекалено дълго бягаше от нея. А се събуди доста по-късно, защото Серафина, проявявайки хитрост, на която Сара не искаше да повярва, че е способна, не беше отворила дървените капаци на прозорците, за да попречи на слънчевите лъчи да я събудят. Но този път поне нямаше сънища, които да си спомня!

Когато Сара се събуди и насила отвори очи, установи, че друг чифт очи се взирач очакващо в нейните, а после се отвърнаха и младата камериерка, изправена до леглото ѝ, тръгна към вратата.

— Добро утро, синьорина! Наредено ми е да доведе Серафина веднага щом...

Между обърканите приказки на Катерина и упоритото настояване на Серафина, че този ден трябва да бъде като всички останали — синьорината има сенки под очите и сигурно се нуждае от още сън? — Сара успя да си поръча закуска, която не би могла да преглътне. А междувременно, извиквайки на помощ цялата си изобретателност, тя успя да се престори, че се съгласява, като измърмори небрежно, че днес ще се излежава на слънце, колкото може.

— Това е добра идея, синьорина. Аз имам малко работа, но Катерина ще стои отвън пред вратата, в случай че синьорината има нужда от нещо. Ще дойда пак...

— Благодаря, Серафина. Днес съм настроена да мързелувам. Все пак не забравяй да ме събудиш като вчера. Много е вероятно да заспя.

Лесни думи. Небрежно произнесени. Предназначени да ги успокоят и накарат да се отпуснат, нарочно подбрани да отвлекат вниманието им и да ги заблудят. Да ги измамат, както бяха измамили нея! Горката малка Катерина с цялата ѝ невинност беше най-лесна за изиграване.

Сара насила легна да се пече, както правеше всеки ден, като се опитваше да пресметне колко е часът. Три или може би четири? Дали

са пристигнали вече? О, сигурно — долавяше го по чувството за суматоха и суетене, по внезапно повишаващите се и също така внезапно затихващи гласове на прислужниците.

Един час — беше ли успяла наистина да се удържи толкова? Сигурно около час, но беше чакала достатъчно дълго и сега имаше нужда да действа, преди смелостта да я напусне. Вече на крака, Сара отиде с леки стъпки до вратата.

— Катерина? Още ли си там?

Момичето почти влетя в стаята.

— Да, синьорина. Тук ще съм, докато имате нужда от мен. Мога ли нещо...

— Да, моля. Ваната ми... и още малко вино? Предполагам, че Серафина знае къде го държат, ако ти не знаеш.

В крайна сметка всичко се оказа някак твърде лесно. Серафина не се виждаше никъде, а Катерина въпреки младостта си беше прекалено добре обучена, за да спори. В края на краищата синьорината не се беше държала, сякаш се канеше да ходи някъде, откъде би могла да се досети? Тя пусна крана на ваната и хукна надолу по множеството стъпала, за да донесе вино от точно определена марка, което ѝ се наложи да потърси. В стремежа си да услужи Катерина съвсем беше забравила за липсата на ключалки на врата, която трябваше да пази. Кой би могъл да предположи, че хубавата синьорина със златисти отблясъци в косите ще си науми да слезе долу? Или че ще реши да не носи нищо освен една небрежно загърнатата около тялото ѝ хавлия?

По-късно Сара щеше да си помисли, че всичко е станало по божие благоволение. При всичките ѝ догадки наистина не би могла да избере по-подходящ момент, даже да бе знаела предварително, че дукесата обича да се храни навън до басейна.

Може би у нея имаше повече от майка ѝ и от Дилайт, отколкото бе подозирала, а може би единствено смразяващото чувство на гняв ѝ пречеше да побегне ужасена, преди да е слязла с нахално безгрижие по последните няколко стъпала от безкрайното мраморно стълбище. След това единственият ѝ реален спомен беше за смаяните изражения на двете лица, които се бяха обърнали към нея и наблюдаваха напереното

й приближаване. Сякаш всичко, което правеше и казваше, ставаше не по нейна воля, все едно беше сляла роля и действителност.

Това беше нещо, което дори и прислужниците, внезапно застинали като статуи, нямаше лесно да забравят. Докато търсеха нетърпеливо точно това вино, което им беше поръчано, Серафина и Катерина пропуснаха най-великото и най-успешно представление в кратката кариера на Сара.

Тя изигра перфектно дори изненадата и колебанието си, като се ококори при вида на двете жени, забелязвайки едва ли не разтревожено, че едната от тях беше млада и доста хубава, но разбира се, скучна и безцветна блондинка.

— О! Съжалявам... не знаех, че тук има още някой! Приятели на Марко ли сте? Хубаво е да имаш малко компания за разнообразие! И каква чудесна идея да обядвам тук, а не горе в стаята си или в онази задушна огромна трапезария — толкова е досадно, нали? — Тя се усмихна последователно и на двете, забелязвайки с отмъстително задоволство, че все още нито една от двете жени, нито по-старата, нито по-младата, не беше в състояние да каже нещо. — Имате ли нещо против да поплувам, както се канех? Не съм идвала тук, откакто Марко замина, а кисненето в проста стара вана с времето започва да омръзва, ако разбирате какво искам да кажа.

Като им хвърли още една бляскава усмивка, Сара пусна хавлията и се гмурна чисто, без никакви пръски. След като преплува две дължини, част от напрежението у нея се уталожи и тя се подпря с лакти на ръба, като отметна от очите си мократа си коса.

— Здравсти! — Първото нещо, което забеляза, бяха грозните червени петна по бледото лице на блондинката, към която сега отправи най-сладката си усмивка и й заговори най-доверчиво: — Май трябваше да се представя по-рано, а? Аз съм Дилайт, приятелката на Марко — всъщност настоящата. Коя сте вие?

О, имаше нещо повече, много повече — и татко, и бавачката Стагс, които се бяха постарали да я възпитат както трябва, биха били ужасени, ако можеха да я видят или чуят. Тя се държа като абсолютна „кучка“, ако трябваше да заимства една от любимите нежности на Марко, и изобщо не й пукаше! Нито капчица вина не се изписа на невинното й лице, когато по-младата жена скочи на крака, събаряйки

несръчно стола си. Сара критично прецени, че гласът ѝ беше писклив като на продавачка на риба.

— О-ох! Мадона миа, няма да търпя такова унижение дори и заради една титла! Имам достатъчно свои пари и мъже, които биха ме уважавали дотолкова, че да не настаняват една евтина малка курва под същия покрив! — Пръст с лакиран в червено нокът посочи с почти комичен драматизъм към Сара, която трябваше да положи усилия, за да запази обърканото си изражение. — Погледнете! Вижте я безсрамната американска уличница, която се хвали каква е на сина ви и плува гола пред очите на всички! Отървах се на косъм, да! Аз... аз...

Докато речта ѝ преминаваше в гневно ломотене, а дукесата се опитваше да успокои и утеши, ясните и отчетливо произнесени думи на Сара сякаш прорязаха суматохата и отново привлякоха вниманието на всички към нея.

— Исусе! Какво ѝ става? Искам да кажа, какво съм направила, че да предизвикам всички тези обиди? Не е моя вината, че съм тук... щях да се женя за Карло, когато големият брат ме довлече тук и то в разгара на снимките за филм с Гарън Хънт! Чуйте, аз изобщо не съм собственически тип, не съм ревнива! Знам, че понякога Марко има доста пикантни приключения с други момичета, но досега не съм имала нищо против!

Пронизителният писклив глас, който вече беше успяла да намрази, се повиши с няколко октави, а блондинката забрави, че е дама.

— Кучка! Курва! Мръсница! Дано се удавиш там долу!

Дукесата, която въпреки цялото възмущение на Сара очевидно беше истинска дама, ѝ отправи смазващ поглед, напомнящ ѝ за директорката на ужасно скъпото частно училище, което беше принудена да посещава — жена, която определено ужасяваше и съкрушаваше Сара.

— Прекалихте, момиче! Веднага се качете горе и моля, не забравяйте хавлията си! Ще се оправя с вас по-късно. А ти, Лучия, наистина не трябва да допускаш да се ядосваш така, нямаш подходящия тен за това, скъпа! Хайде, нека се уединим някъде далеч от прислугата.

Без да хвърли поглед назад, за да види дали нейната царствено произнесена заповед е била изпълнена, дукесата повлече себе си и все

още съскащата от гняв Лучия далеч от очите и ушите на останалите с неподправено достойнство, на което Сара, противно на себе си и на предубеждението, което вече си беше създавала, не можа да не се възхити. Беше ли победила и осъществила своето внимателно планирано отмъщение или беше загубила?

Кръжащите наоколо прислужници като по чудо бяха изчезнали — поне мъжете. Сара тъкмо се беше вдигнала на ръце и излязла от басейна, когато хавлията ѝ беше подадена от Серафина, която с каменно лице я гледаше по същия начин, както я бе гледала дукесата.

— Каква лоша, злонамерена постъпка! Караш ме да се срамувам, както сигурно би се срамувала майка ти, ако можеше да те види и чуе! Да говориш по този начин, като... като че си такава, каквато... синьорината Лучия те нарече. Да обидиш дукесата в собствения ѝ дом — не отговарям за последствията, когато господарят научи! Но мисля, че ще бъде толкова ядосан, колкото никой не го е виждал досега и ти би трябвало да трепериш от страх!

Сара веднага се ядоса на себе си заради леката тръпка, която премина по тялото ѝ, макар да се дължеше на хладния допир на въздуха след топлия басейн.

Ха! Всъщност изобщо не я интересуваше колко ядосан би могъл да бъде — в действителност тя искаше да е ядосан. Ядосан и разстроен, когато се върне и разбере, че е заминала с Анджелио.

Здраво стиснала устни, тя тръгна мълчаливо пред продължаващата да гълчи Серафина, като се успокояваше с мисълта, че само след още няколко часа най-после ще бъде свободна. А междувременно не съжаляваше за нищо, което беше казала — дори дукесата с ледения поглед и деспотични маниери не би могла да я накара да промени мнението си.

Когато стигнаха отново в стаята ѝ — в нейния затвор, Серафина остана само колкото да отправи кратка „молба“, която накара Сара отново да кипне от гняв.

Дали синьорината ще бъде така любезна да остане в стаята си и да си облече нещо, преди дукесата да изпрати да я повикат? А ако синьорината е гладна, ще ѝ изпратят храна горе...

Хляб и вода? — прииска ѝ се да попита злъчно, но Сара прехапа устни и отказа да се поддаде. Още няколко часа — само толкова! А междувременно от какво трябваше да се страхува? Дукесата в крайна

сметка не би могла да ѝ направи нищо, а самата тя щеше да си е отишла далеч преди Марко да благоволит да се върне, за да открие, че безценната му подходяща годеница вече не е негова. А това ще бъде само първата от неприятните изненади, с които скоро щеше да се сблъска!

Все още бунтовно настроена, Сара се зае да се облича — ластични дънки (идеални за катерене по стени!), които ѝ прилепваха като втора кожа, и къса бяла памучна риза, завързана точно под гърдите и оставяща много малко на въображението. После... тя се огледа критично в огледалото, опитвайки се да реши каква роля да играе. Тежък грим, стигащ до вулгарност, или изобщо без никакъв грим? Сара се намръщи замислено, а после с известно неудоволствие реши, че гримът няма да е подходящ заради Анджело, който би могъл да си помисли, че му дава аванси. В крайна сметка взе компромисно решение и си сложи съвсем леки кафяви сенки, които се сливаха с новопридобития ѝ тен, и очна линия. Малко почти прозрачен златист гланц за устни... съвсем не беше лошо!

С коса, сплетена на две плитки, украсени с панделки, Сара успя да се усмихне доста самодоволно на отражението си. Ако се постараете достатъчно, би могла да мине за преждевременно развита тийнейджърка и дукесата можеше и да се хване. А можеше в крайна сметка дукесата да реши да не обръща внимание на присъствието ѝ тук.

Какво значение имат дукесата и омразно арогантният ѝ несъщ син с гъсти черни вежди, отрасъл със съзнанието, че всички жени са курви и измамници! Утре това няма да означава нищо за мен, помисли си Сара свирепо. Утре ще се е върнала отново в сигурния цивилизован свят, където ще може да бъде пак обичайното си практично аз и да се измъкне от тази странна фантазия като от Хиляда и една нощ, в която някак си се беше забъркала. Всичко, което ѝ се беше случило, всичко, което си беше позволила да прави с някакво почти хипнотично увлечение, беше част от една измислица — всичко беше на ужким. И не трябваше да забравя това!

Почти по навик Сара хвърли поглед на Дукеса ди Кавалиери, майката на Марко и Анджело. Горката усмихната дукеса, носеща медальона с вълчия герб с небрежната самоувереност на жена, която мисли, че вълкът е опитомен. В крайна сметка вълкът я беше победил!

— Тя беше повърхностна, егоистична и абсолютно неморална жена, а не беше и особено интелигентна, макар че моят беден Джанкарло беше заслепен от нея. Но това няма нищо общо с въпроса. Изкачих всички тези ужасни стъпала, за да говоря с теб!

Сара се завъртя на обутите си в маратонки пети и срещна стоманеносините очи на настоящата дукеса, които сякаш пронизаха онази част от корема ѝ, която късата бяла риза оставяше открита, а после се плъзнаха нагоре, спирайки се на небрежно сплетените ѝ плитки.

— О, аз щях да сляза, ако знаех! Наистина исках да обясня, че нямах намерение да разстройвам приятелката ви... всъщност аз наистина разбирам, че много по-възрастни жени хлътват по Марко...

Съвсем неочаквано и за безкрайна изненада на Сара дукесата се разсмя.

— Точно както ти го беше предвидила, горката Лучия настоя да си тръгне! А ти да не би да се надяваше да ме заблудиш с вида си на малката госпожица-тинейджърка след внимателно замислената случайна среща днес следобед? За щастие никога не ме е било особено грижа за Лучия... Да, моля те, седни, а и аз ще направя същото. — Сара нямаше как да не седне и сега внимателно наблюдаваше страховития си противник, докато дукесата на свой ред сядаше срещу нея, кръстосвайки в глезените тънките си, елегантно обути крака.

— Докъде бяхме стигнали? А, да. Каква е цялата тази работа, за бога? И какво правиш ти тук? Ти не си от жените, които Марко харесва... но определено цениш откровеността, така ли е? Освен това каза нещо за Карло, който случайно ми е син...

Не бяха минали и пет минути и Сара започна да усеща, че между нея и дукесата се бяха установили някакви взаимоотношения или най-малкото разбирателство. Всичко започна с изненадващото заявление на дукесата, която повтори:

— Да, Карло, който последният път, когато се чух с него, беше щастливо женен за жена, която наричаше „Дилайт“, и очакваше всеки момент да стане баща. Това е едно от нещата, за които дойдох да говоря с Марко. Той е склонен да приема прекалено сериозно ролята си на глава на семейството и двамата с бедния ми Карло постоянно кръстосват шпаги! Но каква е тази история с Карло? И че Марко те бил отнел от него? Трябва да ти кажа, момичето ми, че случайно познавам

много добре както родния си син, така и заварения, и ти не се вписваш. Ако Карло имаше сериозни намерения към теб, щеше да ми каже, а изобщо не е в стила на моя циничен, сериозен Марко да доведе млада жена тук, в дома си. Така че... защо не поговорим за това?

На Сара изобщо не ѝ се говореше за нищо — искаше само да избегне разпита, на който я подлагаха.

— Ами... между Карло и мен имаше нещо...

— Така ли? Кога? Той се среща с настоящата си жена най-малко от година, поне така ми каза, освен това знам, че Марко не е бил съгласен... О, небеса, имам чувството, че от векове играя единствено ролята на буфер между двамата! Как изглежда Карло?

Това беше въпросът, който я погуби. Умът на Сара блокира и колкото и да се мъчеше да си спомни снимката, която Дилайт ѝ беше показала веднъж, в съзнанието ѝ изникваше единствено образът на мъжа, когото ненавиждаше най-много от всичко — черна коса, черни очи, черна душа!

— Ами... косата му е черна, разбира се...

— Така си и мислех! — отвърна дукесата язвително, хвърляйки ѝ още един поглед, който прекалено живо ѝ напомни за мис Илингвърд, за училището и как я хванаха яхнала оградата с петна от череши по ръцете и устните. — Карло го оставяме настрана. Сега измисли още някоя невероятна лъжа, или ми кажи истината, което би било просто, разбира се, освен ако не си от онези нещастни хора, които не са в състояние да направят това по психологически причини.

— Аз не съм патологична лъжкия! — Сара мразеше да се оправдава.

— Благодаря, точно това е изразът, който търсех. И се радвам да чуя, че не си, скъпа. Моля те, не се притеснявай да ми кажеш истината и аз може би ще съм в състояние да предотвратя избухването на Марко. Той има много лош нрав, когато го предизвикат, или вече си разбрала това?

Вглеждайки се в неумолимото лице на дукесата, Сара реши, че няма нищо лошо да отстъпи, особено след като очакваше Анджело само след няколко часа. Във всички случаи не я биваше много в лъжите — освен ако не беше истински ядосана! И някак си не ѝ се искаше да си представя Марко ядосан. По-точно разярен, когато

накрая разбере всичко, включително, че е бил направен на глупак. Предпочиташе да каже на дукесата, а не на Марко...

— Ами... истината е, че аз съм сестрата на Дилайт, а тя... съгласих се да се представям за нея, за да залъжа Марко, докато тя и Карло...

Дукесата кимна одобрително.

— Да, тази история звучи по-правдоподобно! Хайде да си сипем малко вино и да ми я доразкажеш. Трябва да ти кажа, че ти бях много ядосана, докато Серафина не се застъпи за теб... доста неочаквано, защото тя е една изключително тесногръда жена, която по принцип не одобрява никого. Но в твой случай... продължавай, моля те. Дори и да не е цялата истина, сигурна съм, че ще ми разкажеш една много интересна история.

Можеше да бъде и по-лошо, помисли си Сара по-късно, и дукесата можеше да се окаже истинска напаст, а не само вежливо да задава въпроси, оставяйки я с впечатлението, че окончателната присъда е отложена. Естествено Сара не й каза всичко — само толкова, колкото смяташе, че трябва, но изпита истинско облекчение, когато елегантната й мъчителка се надигна да си ходи.

— Е, предполагам, че крайният резултат от всичко това ще зависи от Марко и от теб, нали? Но трябва да те предупредя, скъпа, че той не е от мъжете, които лесно приемат да ги правят на глупаци! И по-добре се пригответи за най-лошото, ако е чел вестници тези дни. Извършеното от индийски кардинал бракосъчетание на Карло и сестра ти, макар че той ми каза едва след това, е доста широко отразено!

Марко... Марко! Защо трябва да се интересува или страхува от евентуалната реакция на Марко? Сигурно вече знае... Преструвайки се заради Серафина, че е решила да си легне рано, Сара загаси всички лампи и легна под завивките напълно облечена, с тяло, напрегнато като тетива на лък. Нужно й беше да запази спокойствие и да мисли целенасочено. Трябваше да избяга, преди той да се върне и да влезе в стаята й без предупреждение, за да я сграбчи и използва, карайки я да забрави гордост и достойнство, омраза и отмъщение — всичко освен начина, по който я караше да се чувства противно на волята й. Трябваше да замине — трябваше! Трябваше да бъде свободна и отново да принадлежи изцяло на себе си.

— Хей! Да тръгваме! — Гласът на Анджели, а някъде в далечината, в началото слабо, а после като откос на картеница, Сара чу бръмченето на завръщащия се хеликоптер.

Сигурно се беше движила съвсем механично, като автомат, водена единствено от инстинкта за оцеляване. А не беше лесно да се следва Анджели, макар тогава да беше благодарна, че това ангажираше цялата й концентрация и уравновесеност. По-късно — струваше й се че бяха минали часове — Анджели я поздрави.

— Страхотна си, знаеш ли! Голяма работа, както биха казали там, в Съединените щати. Карала ли си мотоциклет?

Бръмченето на хеликоптера продължаваше да отеква в ушите ѝ, а мисълта за гнева на Марко я подтикваше като остен. Беше готова на всичко, за да избяга от този жесток отмъстител.

— Не, никога. Но аз бързо схващам. Само ми кажи какво трябва да правя.

Бързай, бързай, бързай! — се въртеше в ума ѝ трескава мисъл, докато се качваше зад Анджели и ръцете ѝ обгръщаха кръста му, както ѝ беше казал.

— Внимавай къде си слагаш краката, хлапе. Тези тръби могат да те изгорят и да оставят белези. Дръж се здраво за мен и нека тялото ти се накланя плавно като моето — скоро ще му хванеш цаката. И запомни, не трябва да се тревожиш за нищо! Знам наизуст всички пътища, пътечки и неравности, все едно дали е светло или тъмно. Няма начин да ни хване дори с онзи негов проклет хеликоптер!

Мотоциклетът се спусна по хълма по инерция и после Анджели включи двигателя. Сара си помисли, че при мощния рев на мотора и свистенето на вятъра в ушите ѝ вече не би могла да чуе хеликоптера, дори да се спуснеше върху тях. Така или иначе тя установи, че цялото ѝ внимание беше погълнато от усилието да не изхвъркне от седалката, и тя се вкопчи в Анджели с лице, опряно в широките му рамене и здраво стиснати очи.

Времето сякаш летеше със скоростта на изминатите километри и на нея ѝ беше лесно да не мисли, докато съзнанието ѝ беше изпълнено единствено от усещането за лудото препускане в тъмната сардинска нощ, което сякаш продължаваше цяла вечност в ритъма на „забрави-забрави-забрави“, отекващ като метроном в главата ѝ.

— Слушай, не трябва да се притесняваш, вече няма начин да ни открие! И как би могъл да знае накъде ще тръгнем? Сигурно си мисли... — Анджели се изсмя грубо и ѝ прозвуча почти като Марко. — Да, като знам начина му на мислене, сигурно вече си ни представя двамата в леглото! Не че не би било забавно — извинявай, госпожице Сара — но точно в момента би било доста трудно, само че избухливият ми брат не знае това, нали?

Отговорът ѝ щеше да бъде отнесен от вятъра. Сара запази мълчание и беше благодарна на Анджели за безкрайното му

бърборене, което ги изведе от тъмнината към постепенно разпростиращата се розова светлина на утрото. Те бавно слязоха от планините към морето. Пътят скоро стана по-широк и движението по-оживено, а Анджели се провираше между колите с небрежна лекота и бързина, които накараха Сара да стисне очи и да ги държи затворени.

Ако оцелееше, никога повече нямаше да приеме да се вози на мотоциклет! Само да преживееше това лудо препускане, щеше с радост да се върне към един спокоен, по-добре планиран и организиран начин на съществуване. Беше изживяла своето приключение и мама Мона щеше да се засмее, докато я прегръщаше, с онзи неин великолепен жизнерадостен смях, доволна, че я вижда и че нейната сериозна малка Сара най-после е разчупила калъпа, в който несъмнено е стояла затворена през цялото време. Затворена — задушена. Трябваше Дилайт да ѝ помогне да излезе от него. А после тя откри съвсем сама колко е забавно да не обръщаш внимание на ограниченията и условностите. Какви неща беше правила само! Сякаш беше преминала от един свят в друг, където споменът за другото ѝ аз, за другото ѝ измерение би могъл да я накара да се изчерви от притеснение.

— Справяше се чудесно през цялото време — отбеляза меко Анджели, все още карайки като луд. — Вече няма нужда да се притискаш така здраво към мен, хлапе, макар че бих могъл да го възприема като комплимент. Почти стигнахме, затова се отпусни и не се притеснявай, защото вече си във сигурни ръце. А ако съм преценил правилно, както обикновено, ще стигнем до мястото, където снимат — нарича се Кастело — горе-долу за почивката.

Километрите върху табелите за Каляри сякаш намаляваха с всяка измината минута заедно с опияняващата възбуда от навременното ѝ избавление. Избавление или бягство? Сара не искаше да мисли за това. Всеки километър, който ги приближаваше до Каляри, едновременно я отдалечаваше от двореца и златната ѝ клетка. По-далеч от яростта на нейния някогашен поробител, който вече би трябвало да е осъзнал, че тенисът не е единствената игра, в който може да бъде победен. Не се беше опитал да я последва — за щастие, разбира се! Вече сигурно я беше намразил. Дукесата щеше да бъде разтревожена, а Серафина да свие устни и да поклати глава, несъмнено сравнявайки я с предишната дукеса. Беше принудена да остави всичките си дрехи — щяха ли да ѝ

ги изпратят или той лично щеше да ги унищожи една по една? Не че дрехите имаха някакво значение. Без съмнение скоро апартаментът, който беше нарекла харем, щеше да има нова обитателка, която би могла да ги носи — още една жертва, която той щеше да се забавлява да разиграва и измъчва.

— Ето, пристигнахме най-после живи и здрави, както ти обещах!
— Гласът на Анджелило звучеше бодро въпреки изминатите километри.
— Тук имат купища бариери и бдителни карабинери, които очевидно не харесват вида ми, така че сега всичко е въпрос на умението ти да убеждаваш, хлапе!

Както установи Сара, полицаите явно не харесаха особено и нейния вид и само перфектният ѝ италиански и настоятелността ѝ плюс настояването на Анджелило да разплете плитките си им помогнаха в крайна сметка да преодолеят подозрителните пазачи, двама от които ги съпроводиха до временната съблекалня с името на Мона Чарлз върху вратата.

Нищо не можеше да изненада Мона, дори и появата на дъщерята, която не беше виждала повече от две години, и нейния спътник.

— Сара, скъпа! Колко е хубаво, че се отби, и приятелят ти също, разбира се. Изглеждаш в отлична форма, мила, този тен е просто фантастичен. Както и...?

Вярна на себе си, Мона вече беше забелязала Анджелило, който не сваляше очи от нея от мига, в който влязоха. Сара имаше чувството, че е празно пространство.

— Мамо, това е Анджелило, който беше така любезен да ме доведе тук. Анджелило, това е...

— Ти си я довел тук! Прекрасно, нали? Не съм виждала Сара цяла вечност... толкова отдавна беше, нали, скъпа? Напоследък баща ти беше толкова нелюбезен, че не можехме да общуваме. Чу ли какво е намислила Дилайт? Анджелило... мм, какво хубаво име! Обичаш ли бяло вино, Анджелило? Ей там в хладилника има, бъди така любезен да ни налееш. Моментът е подходящ да празнуваме!

Сара си помисли, че и тримата имаха повод да празнуват. Две чаши вино, изпити набързо, докато гледаше очарована как мама Мона успяваше наистина да омагьоса един мъж, бяха достатъчни да я приспят. От дълбините на замъгленото си съзнание тя реши, че са започнали да говорят за нея, сякаш тя не беше там... а беше ли

всъщност? Тя се опитваше да слуша, но потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко, докато всичко изчезна и останаха само сънищата, в които високите като планини вълни на океана я подхвърляха, и една вълна, извисила се над останалите, започна да я обгръща, и изведнъж се оказа, че някакъв пират с мургаво лице и златни обеци я носи на рамото си като чувал с картофи, в следващия момент я хвърля грубо върху палубата и започва да расича дрехите ѝ със зловещо извития си ятаган. Естествено би трябвало да познае в него пирата-мавър, който щеше първо да я изнасили, преди да я продаде на пазара за роби... освен ако не останеше доволен от нея.

Никога... никога! У нея се надигна вик на възмущение, желание да се бори, но усещаше крайниците си тежки и безжизнени, беше абсолютно неспособна да се съпротивлява, докато той отпускате голото си тяло върху нейното, усмихвайки се по познатия надменен начин на позорната ѝ капитулация. Тя го познаваше, мразеше го и искаше да изтрие образа му от съзнанието и мислите си, но дори със затворени очи продължаваше да го вижда през клепачите си, сякаш станали изведнъж прозрачни. Мургав, навъсен, страховит. Грубият му глас, твърдостта на устните му върху нейните. От време на време смях, звучащ грубо и непознато като бръчиците от смях, появяващи се внезапно в ъгълчетата на черните му като въглен очи и устата му.

— Дилета миа... ти си моя, докато те желая, разбираш ли? А аз все още те желая, вещице!

Дилета — Дилайт. Не Сара. Кой би могъл да иска една Сара? Толкова обикновено, строго, пуританско име! Никакъв намек за възбуда, за очарование. Едно земно име, прикачено към момиче, което беше живяло напълно в тон с него... поне досега.

— Мила... хайде, събуди се, мила. Спа най-малко шест часа, а вече трябва да тръгваме. — Гласът на мама Мона, идващ глухо като през тунел. — Анджело! Сигурен ли си, че не си ѝ дал нещо? Тя изпи само две чаши вино!

— Заклевам се, че не съм... а как бих могъл да излъжа теб? Не, тя просто е изтощена или пък е от цялото това вълнение, на което не е свикнала... ще се оправи, обещавам ти. Хей, хлапе, това съм аз, Анджело. Време е да се събуждаш, чуваш ли? Красивата ти майка е готова да си ходи и ти също трябва да тръгваш.

— Мила, добре ли си наистина?

— Разбира се, че съм! — Сара установи, че отговаря механично, докато се изправяше и триеше сънено очите си. — Само съм изморена. — Тя се протегна, като се стараеше да не гледа Мона в очите, които изведнъж станаха твърде проникателни, докато се взираха в лицето ѝ. — Хей, наистина имах нужда да поспя! Къде отиваме?

— Където пожелаеш, мила — но засега може би е най-добре в хотел Медитеранеа, където сме настанени. Анджелио ще ми бъде бодигард, а тъй като пред нас е един свободен уикенд, мисля, че бихме могли да отидем до Коста Смералда — имам приятели там и обикновено е много забавно. След като вече си тук, ще поостанеш, нали?

— В този хотел има ли дискотека? И цял куп страхотни момчета? — Сара вече се беше изправила и реши, че ще успее да се задържи на крака въпреки внезапната болка в мускулите.

— Хм! — Тонът на майка ѝ беше скептичен, макар Сара да срещна с погледа ѝ с преднамерено лъчезарна усмивка, която имаше за цел да я заблуди. Но едно от хубавите неща у мама Мона беше, че тя никога не досаждаше. — Е, след като вече си будна, скъпа, поне се срещи — в случай че папараците се навъртат отвън, както правят обикновено. Може би трябва да вземеш и резервните ми слънчеви очила... какво мислиш, Анджелио?

— Разбира се! Така съвсем ще изглеждате като сестри!

— Голям си сладур! — Мона се изсмя с плътния си смях, докато закачаше на носа на Сара огромни слънчеви очила и отстъпваше, за да я разгледа. — Не е ли очарователен? Трябвало е да се срещнем порано... Но честно, скъпа, изглеждаш фантастично. Харесва ми този тен и начина, по който носиш косата си сега. Когато се приберем в хотела, трябва да си поговорим по женски — Дилайт споделяше с мен, но ти не!

Е, мама Мона естествено разбираше и приемаше всичко, без да осъжда. Сара насмешливо отдаде чест, което изненада и двете.

— Ако наистина искаш да наваксаш, мамичко, ще ни трябва доста време. Малката Сара най-послед порасна.

— Фантастично, скъпа! Как само ще се забавляваме!

Сара прегъна майка си и избягна подигравателния поглед на Анджелио, като ѝ се искаше той да не ѝ напомня толкова на своя брат. Защо не можеше да бъде повече като Мона, която чудесно знаеше как

да накара копелетата по света да ѝ лазят в краката? Но пък тя винаги е знаела и е приемала факта, че както мама Мона, така и сестра ѝ, която съвсем точно беше кръстена Дилайт, притежаваха онова нещо, което се наричаше сексапил. Безпогрешността и увереността на стопроцентовата жена — Лилит и Ева в едно. Усещане и увереност, които беше изпитала и тя самата, докато се потапяше като Клеопатра във вградената в пода мраморна вана и усещаше как ароматното масло за вана прониква в кожата ѝ и я прави блестяща и влажна дори след избърсването с хавлия. И още по-силно, когато се вглеждаше в онези черни като въглени очи, които се плъзгаха по нея и я желаеха, преди ръцете му да започнеха да изследват бавно тялото ѝ. Желание — това беше нещо, което всяка жена усещаше и разбираше, нали. Нещо, което тя беше научила и приела твърде късно може би.

— Да тръгваме, мили мои! Имам огромен апартамент с две спални — едната само за допълнителния ми багаж, в който сигурно има някои неща, които би могла да облечеш, мила. Тези джинси са страхотни и ти стоят много секси, но все пак не можеш да ходиш само с тях!

Изпитвайки облекчение, че има с какво да отвлече мислите си, Сара се остави да бъде повлечена от Анджело, който небрежно прехвърли едната си ръка около кръста ѝ, а другата, не толкова небрежно, около кръста на майка ѝ.

— Ще ме помислят за невероятен късметлия! Две красавици... кой не би ми завидял!

Комплиментите на Анджело бяха екстравагантни както винаги, но очите и вниманието му бяха приковани в Мона, която се изсмя закачливо в лицето му. Е, разбира се, Мона все още можеше да има всеки мъж, когото си пожелаеше, без значение млад или стар. Както ѝ Дилайт.

— Хей, Мона, скъпа! Как така не си ми казала, че имаш двойничка? И то каква! Искаш ли да се возиш при мен? Тук има повече място.

Мат Бейкър беше един от най-известните режисьори в занаята — изглеждаше много добре и беше толкова див, че го снимаха наравно със звездите, които режисираше.

— Здравсти! — измърмори той, докато хващаше Сара и я откъсваше от небрежно обгърналата я ръка на Анджело, залепяйки

майсторски страстна целувка върху изненаданите ѝ, полуотворена устни.

— Къде си се крила, красива девойко? Ама какъв сексапил!

С изненадващо равнодушие Сара отбеляза, че той се целуваше много добре. Целувките му не я караха да настръхва от главата до петите, но онова беше само една чисто физическа реакция. Мат Бейкър имаше репутация, за която дори тя беше чувала — супер жребец. Може би точно от това имаше нужда.

— И ти не си за изхвърляне, миличък! — Тя провлачи сексапилно думите съвсем в стила на Мона, при което майка ѝ възхитено изви вежди, а Анджели прочисти гърлото си, за да прикрие изненадата си. Мат Бейкър се ухили с известната си усмивка, при която сивите му очи се присвиха.

— Ами щом е така...

— Само че много бързаш, а аз харесвам мъжете, които не прибързват, ако разбираш какво имам предвид. Вие, американците...

Колко лесно било и каква добра актриса се оказа тя! Дори акцентът ѝ беше италиански, при което Анджели прикри една усмивка, която Мат Бейкър не забеляза, защото вече беше изцяло зает да я оглежда от маратонките ѝ „Адидас“ до доста измачканата и влажна от пот памучна риза, която подчертаваше тена ѝ и оставяше открит голия ѝ корем.

— Може би ще успея ти покажа нещо ново за американските мъже, ако прекараме известно време заедно. Много време!

Тя се измъкна от ръката му, която я прегръщаше собственически, като се направи, че не забелязва възхитеното намигване на Мона.

— Но ти имаш ужасно лоша репутация. А аз съм доста старомодна по свой начин. Всички тези хора, които снимат...

Извън сигурността на бариерите и карабинерите със свиреп вид, електронните светкавици почти ги заслепиха и Сара съвсем спонтанно и инстинктивно закри с ръка лицето си.

Ръката на Мат Бейкър я обгърна покровителствено.

— Чуй ме, сладурано, момиче като теб би могло да промени репутацията ми към по-добро, само ми дай възможност. Исусе, каква кукличка! Знам, че си едно от хлапетата на Мона, но как така не съм чувал за теб досега, нито пък съм виждал твоя снимка?

— Ами сигурно защото съм плод на една от любовните авантюри на майка ми. Освен това съм отгледана от старомоден баща. — Е, това поне беше истина. — Всъщност — продължи Сара весело, като остави Мат да я води през струпалата се любопитна тълпа, — само допреди няколко седмици бях девствена — можеш ли да си представиш?

— Не мога, мила, като се има предвид как изглеждаш... — Мат я огледа отгоре до долу, спирайки се на всяка подробност, и се наведе над нея, прошепвайки в ухото ѝ: — Но определено бих искал да разбера...

Е, може би в крайна сметка щеше да му позволи да разбере! Може би това беше най-добрият и единствен начин да сложи край на странното, неканено чувство, което почти приличаше на копнеж по онова, от което току що беше избягала.

Тя позволи на Мат да я притегли по-близо, докато я водеше през жадната за автографи тълпа към колата си — едно мазерати, което той караше със същата небрежна самоувереност, с която Анджелио беше управлявал мотора си. И той като Анджелио караше съсредоточено, слава богу, като се имаха предвид претъпканите улици, които ги забавяха.

— Отивате в хотела, нали? — Той сякаш плъзна поглед към нея, преди отново да впери очи напред и Сара положи усилие да отпусне вкопчените си една в друга ръце.

— Да, моля. Ще се наложи да взема назаем от Мона нещо за обличане, защото, виждаш ли, оставих всичко, когато избягах.

— С всеки изминат миг става все по-интересно, мило дете! Избягала си, а? Мога ли да попитам защо или от кого?

— От един... тиранин! — Е, такъв си беше, нали? И може би ако продължаваше да говори, нямаше да забелязва колко безразсъдно кара Мат Бейкър. — Държеше ме заключена в своя дворец като робиня или нещо такова! Ако не беше Анджелио, можеше никога да не успея да избягам. Знам, че звучи като абсурдна мелодрама, — добави Сара сковано, забелязвайки насмешливия поглед на Мат, — но въпреки всичко е истина. Баща ми сигурно вече е накарал Интерпол да ме търси! — Което вероятно също беше вярно, припомни си тя със закъсняло смущение. Татко би постъпил точно така и трябваше да му изпрати телеграма от хотела.

— Като те гледам, прекрасно момиченце, мисля, че мога да разбера защо един мъж би искал да те запази изцяло за себе си — каза Мат провлачено. Той сложи ръка на бедрото на Сара и тя инстинктивно се стегна, което го заинтригува и предизвика едновременно. Какво секси парче с тази коса като грива и златист загар, който подчертаваше зелените ѝ очи! Тя приказваше и се държеше секси, но той имаше шесто чувство за жените, което винаги му подсказваше точно как желае да бъде съблазнена една жена, а у тази той долавяше някаква срамежливост, която би било вълнуващо да преодолее.

Със същата небрежност, с която беше поставил ръката си върху бедрото ѝ, Мат я махна... за голямо облекчение на Сара. Колата изви рязко, като едва избягна един мотопед, и в този момент един познат на вид мотоциклет профуча с триумфиращо ръмжене на косъм от тях.

— А това според мен беше Анджело! — каза Мат мрачно. — Мона трябва да е полудяла!

Наистина беше майка ѝ, която се возеше зад Анджело с развети от вятъра коси и очи, скрити зад огромни слънчеви очила. Беше им махнала небрежно, докато ги задминаваха, и очевидно се чувстваше много по-безгрижно върху мотоциклета, отколкото Сара!

— Какъв беше този мотор? „Хонда“? На приличен прав път тази красавица би го настигнала без проблеми! — каза Мат с тон, от който на Сара ѝ се прииска да затвори очи от ужас. Той нямаше да... Мазератито взе следващия завой почти на две колела и тя наистина затвори очи, дори мислите ѝ секнаха и тя усещаше само ударите на сърцето си, отекващи като думкане на тъпан.

Отвори очи, едва когато чу Мат да ругае недоволно.

— По дяволите! Хитрото копеле сигурно е минало направо през алеите.

Щом го чуваше да говори, поне беше жива. А и вече не усещаше вятъра в лицето си, нито чуваше бръмченето на мощния мотор, което означаваше, че са спрели.

— Добре ли си, мила? Не те изплаших, нали? — Мат си спомни за нея със закъсняла загриженост, от което Сара побесня. Ако краката ѝ не бяха така омекнали, просто щеше да излезе от проклетата му кола, която той управляваше като смъртоносно оръжие, и щеше да го зареже без нито една дума!

Когато отново започна да вижда ясно, Сара пое дълбоко дъх, готова да му каже точно какво мисли за шофирането му, но той вече не гледаше към нея.

— О, господи, не и още една сцена на публично място, преди филмът да е готов! Мона явно има по-голяма колекция от ревниви любовници от...

Сара проследи с очи посоката на погледа му и повече не чу какво казва. Пред хотела се беше събрала доста интересна тълпа, която жадно наблюдаваше Мона, облечена като рокерка с черни кожени панталони и ботуши, която беше хванала здраво ръката на Анджели с покровителствен жест. Покровителствен, защото високият мъж, който стоеше пред тях, определено изглеждаше по-опасният от двамата. Всъщност — и сърцето на Сара отново заби лудо — той наистина имаше заплашителен вид с тези склучени черни вежди и присвити очи, които изобщо не подхождаха на хладно вежливата усмивка върху устните му.

Въпреки неподходящото си облекло Мона имаше царствен вид, а Анджели, който все още имаше да се оправя с мотора си, изглеждаше като ударен от гръм.

— Разбира се, че няма да ходя никъде с теб — аз дори не те познавам! Аз съм с Анджели, който ме обожава, нали, скъпи? (Какво беше казал Мат? „Мона явно има по-голяма колекция от ревниви любовници...“)

Почти инстинктивно Сара се пресегна през Мат и натисна клаксона, който беше накарал толкова много пешеходци да отскачат встрани. Този път подскочи дори и Мат, който се обърна и я погледна.

— Хей! Какво... — Сара отново не чу какво й казва. Сега всички гледаха нея. Анджели, който започваше да се усмихва, майка й, която не беше свикнала да я засенчват, минувачите и...

След като вече не усещаше коленете си омекнали, Сара отвори широко вратата и излезе от колата с достойна за похвала самоувереност.

— Този не е от ревнивите любовници на майка ми. Той е мой. — Тя решително се наведе и целуна красиво оформената, чувствена, секси уста на Мат, която би могла и сигурно успяваше да подлуди много жени. По-точно много други жени! Той прояви достатъчно находчивост и отвърна на целувката й въпреки ревнивия любовник, и

усети достатъчно, за да разбере, че химическата реакция отсъства — поне от нейна страна.

Сивите му очи гледаха замислено, докато Сара се отскубваше малко рязко.

— Благодаря за возенето! Беше толкова забавно!

Той вдигна небрежно ръка.

— Моля. — Но тя вече се беше обърнала и се отдалечаваше от него. Целеустремено.

Това определено беше мигът на Сара. Всички очи бяха приковани в нея, докато се отдалечаваше от бялото мазерати и Мат Бейкър с преднамерено, почти нахално безгрижие, а Мона Чарлз беше достатъчно професионалистка, за да го признае.

Тя чу Анджело, който стоеше до нея, да казва меко:

— А, ето каква била работата в действителност! От самото начало усещах нещо... — Но и Мона, както всички останали, наблюдаваше младата жена, която беше нейна дъщеря, с огромните слънчеви очила, които скриваха изражението ѝ.

Сара никога не е била така близка с нея, нито приличаше на нея колкото Дилайт, нейното дете на любовта. До този миг, в който Мона стоеше и я гледаше как върви с дълги, леки крачки, които ѝ напомняха за млада пантера, преследваща плячката си. Която от своя страна изглеждаше напълно способна да размени ролите! Горката Сара! Мона едва не потръпна от непознато желание да я защити. Мъжът изглеждаше напълно способен на насилие, дори на убийство, макар че стоеше и я чакаше с измамно равнодушен вид.

Той я чакаше и след като беше стигнала дотук, Сара можеше единствено да продължи с уверени крачки, а не да се обърне и избяга на безопасно място! Дори познатото намръщено изражение беше изчезнало от мургавото му лице, което беше безизразно като грубо изсечена маска с черни дупки вместо очи. Но макар че не можеше да го види, тя усещаше по раздвижването на кръвта си и нервните удари на сърцето си студения гняв, който той едва успяваше да сдържа.

„Измисли бързо какво да кажеш, Сара, момичето ми, или ще те изхвърлят от сцената!“ се прокрадна мрачна мисъл в съзнанието ѝ и Сара успя да се усмихне с малко пресилена лъчезарност.

— О, здравей, Марко! Не съм очаквала, че пак ще те срещна! Мен ли търсиш или...

— Не си ли? — Тонът му беше някак прекалено равен, но изострените ѝ сетива долавяха ръмженето на звяра зад привидното

спокойствие.

Тя отново се опита да изобрази безгрижно нехайство, стараяйки се да не забелязва как очите му се закотвиха върху издайнически пулсиращата вена на шията ѝ.

— Ами, всъщност не, но тъй като си тук, мисля, че можеш официално да се запознаеш с Мона! Особено след като очевидно си тук по някакво невероятно съвпадение. Случайно да ми носиш дрехите? Просто не ми остана време...

Докосвайки го, както стоеше там, неумолим като Немезида, тя се опита да се обърне към Мона, но той прекъсна думите ѝ и движението ѝ с ръка, която обхваща китката ѝ и я превърна отново в затворничка. Вглеждайки се в очите му, Сара изпита ужасяващото усещане, че той без угризение би ѝ строшил костите, ако се опита да се измъкне.

— Опасявам се, че не е точно съвпадение. Аз също чета вестници. И понякога отгатвам. За щастие, както би казала ти. Особено след като дрехите ти са наистина при мен, а на теб сигурно вече ти е омръзнало да носиш едно и също, като знам колко си придирчива по отношение на къпането и преобличането...

Тя го погледна отново в черните като въглен очи и изведнъж всичко и всички около тях изчезнаха, освен едно странно усещане за фаталност, което я прикова и тя забрави всички смели думи, които си беше подготвила.

С онази негова проклета, отвратителна арогантност, която сигурно вечно щеше да я вбесява, той не обръщаше внимание на нищо друго освен на своя обект — своята жертва!

— Пред всички ли ще спорим, моя малка актрисо, или насаме? Сигурен съм, че дори и ти ще се съ согласиш, че имаме да говорим за много неща. — Той направи едва доловима пауза и продължи със същия смъртоносно спокоен тон: — Добре, след като все пак си настроена благоразумно, предлагам да влезем вътре. — Той дори успя да се усмихне вежливо! Но не към нея, а към мама Мона. — Мис Чарлз, трябва да ви се извиня, че ви взех за дъщеря ви — това тук е Сара, нали? Не предполагах, че семейната прилика е толкова голяма, но след като се срещнах с вас, вече лесно се вижда коя е истинската красавица.

Едното стягане на пръстите му беше достатъчно да потисне недоволната въздишка на Сара и позволи на Мона отново да стане

център на вниманието.

— Значи можеш да бъдеш и чаровен, скъпи! Колко мило! Хайде всички да влезем, за да се разотиде тази тълпа, която става все по-голяма. А после можеш да отведеш Сара за вашия малък разговор...

Как можеше Мона да я изоставя по този начин? По-точно да се отказва от нея, помисли си Сара с негодувание, въпреки че се остави той да я води, без да протестира, стиснала здраво устни и вирнала глава. Със същия успех би могла да върви към гилотината, която сега ѝ се струваше далеч по-бърза и милостива от това, което я очакваше!

Да я водят през фоайето, докато се мъчи да избягва нови любопитни погледи, беше все едно да се намира в окото на бурята, помисли си Сара с отчаяние и направи един последен истински опит да се измъкне.

— Трябва да отида до тоалетната, ако не възразяваш! Мамо, мога ли да ползвам твоята? Сигурна съм, че имам ужасен вид!

— Няма да е необходимо да се качваш чак до втория етаж, мила. Наел съм апартамент точно тук. Мис Чарлз, с нетърпение очаквам да се видим отново. Анджело? Ах, с теб непременно пак ще се видим и то скоро, нали?

Сара едва има време да се запита дали бедният Анджело също се свива от страх и беше вкарана с пресилена вежливост в стаята, с която той я беше заплашил, чувайки със свито сърце острото щракване на ключалката на вратата.

Имаше нещо неизбежно в това, помисли си тя замаяно, преди да се обърне към него в последен, отчаян опит да се защити.

— Е? След като ме довлече тук, няма ли да кажеш нещо?

Той стоеше с гръб към врата, разкراчил обутите си в ботуши крака и скръстил ръце върху гърдите си. Беше облечен за езда, помисли си тя със закъснение и без всякаква връзка и веднага забеляза с облекчение, че не беше взел камшика си с кожен ремък. Или пък беше?

Като че ли по някакъв дяволски начин той долови част от мислите ѝ, защото наклони язвително глава и каза провлечено с неприятно саркастичен тон, който сякаш шибаше оголените ѝ нерви:

— Ако се оглеждаш като малко уплашено зайче пред вълк за някаква помощ или начин да избягаш, знай, че няма. А сега, след като

нямаш друга възможност, освен да се изправиш пред самия вълк, имаш ли да кажеш нещо?

— Бъди проклет! — Сара изстреля думите с целия остатък от гнева, който той беше събудил у нея. — Как смееш да стоиш там като... като прокурор? И да ме заплашваш, сякаш съм престъпничка или... избягала робиня? Особено след като всичко стана по твоя вина, как само се опитваше да се месиш и манипулираш и... как изобщо има дързостта да си помислиш, че сестра ми не е достатъчно добра да се омъжи за брат ти? Е, заслужи си да те направят на глупак! Ти, с твоето високомерие и арогантност и твоето лицемерие... с целия поменик от любовници, които държиш наред с подходящата си годеница, която има ужасна кожа и няма какво особено да каже, а само пищи...

Сара спря задъхана, за да поеме жадно въздух, и той каза язвително:

— Така ли! Бедната Лучия! И предполагам, че с нищо не си я провокирала да реши, че не иска да ми бъде годеница? Този път бъди по-внимателна в лъжите си, синьорина Сара, колкото и да обичаш да мамиш и играеш роли...!

Тя се отдръпна пред погледа му, парирайки го с още по-гневни думи:

— А ти по-добре си припомни в какво си виновен. Сигурна съм, че отвлечането все още се счита за сериозно престъпление, дори в дивата Сардиния, и трябва да те предупредя, че баща ми сигурно вече...

— Вече се свързах със сър Ерик. — Небрежността, с която й съобщи точно тази изненадваща новина, я накара отново да се задъха.

Той продължи безжалостно със същия безизразен тон, сякаш тя изобщо не се беше опитала да каже нещо.

— Съобщих на баща ти, с когото всъщност се познавам, че ти и аз сме се срещнали в Лос Анджелис, влюбили сме се лудо един в друг и сме решили да избягаме. Всъщност беше горе-долу така, нали, съкровище? — Тя изненадано изучаваше лицето му и не можеше да повярва на това, което чува.

— Какво...?

— Моля те, остави ме да довърша, за да преминем към това, което трябва да направим. А ние имаме... — той хвърли бърз поглед на златния часовник на ръката си и отново погледна към нея. — Имаме

около седем часа, преди да дойде време да се връщаме. Достатъчно да ти купим нещо подходящо за обличане, освен ако не предпочиташ да отлетиш до Париж.

— За какво точно говориш, за бога? — Сара осъзна, че гласът ѝ изтънява почти до писък, но не беше в състояние да направи нищо. Той беше... той беше... И тогава отговорът му я връхлетя едва ли не като взрив.

— Говоря за нашата сватба, разбира се. Какво друго мислиш, че имам предвид? И е съвсем честно. Губя една годеница, печеля друга — има някаква поетична справедливост в това, не си ли съгласна?

Стаята сякаш се завъртя около нея по много странен начин. Не, нямаше да припадне за пръв път в живота си, преди да му каже точно какво мисли за него, за високомерните му постъпки, за старинния му замък и за всичко останало, което толкова мразеше у него, нали?

— Аз не... няма... — За свое разочарование Сара установи, че започва да плаче, гневните, смущаващо шумни ридания, които не можеше да спре, почти я задушаваша. — Аз... аз не искам да се омъжа по такъв... пресметлив, хладнокръвен начин! Няма да позволя да бъда... използвана и манипулирана повече... чуваш ли ме? Няма да се примиря с твоя... твоя харем и твоя... не искам да се омъжвам само защото ти... познаваш татко и... знаеш много добре какво си мислеше за мен и как ме наричаше... и...

Когато престана да се опитва да декламира почти неразбираемите си протести, Сара осъзна, че плаче върху гърдите му, а ръцете му я бяха прегърнали, сякаш... сякаш той наистина я искаше. Но у нея все още беше останал достатъчно здрав разум, за да осъзнае колко нелепа е тази мисъл! Той просто се правеше, че я успокоява, за да върши тя точно това, което той иска.

Сара се опита да се възпротиви на това ново унижение, да се отдръпне от него, но ръцете му я задържаха като затвора, от който се беше опитала да избяга само преди няколко часа.

— О, престани! Аз не съм... италианците винаги се женят за девствени жени, ти... ти сам каза това! А аз не съм...

Гласът му, идващ някъде отгоре, беше почти непоносимо груб.

— А, да... опасявам се, че Серафина ме осветли по този въпрос. Както и мащехата ми, на която между другото си направила особено впечатление!

Сара почти се сви от тона му, преди той да премине в заплашително дрезгаво мъркане.

— Имаш ли някакви други извинения, Дилета?

— Не ме наричай така! О! Как смееш, особено сега? Когато ти... няма да се омъжа за мъж... който не ме о-обича, дори и това да е един ужасно старомоден начин на мислене! А ти никога... ти си толкова дяволски властен, че не би помислил да... да ме попиташ дали аз...

— Боже! — Думите изригнаха и, обхваната от внезапна паника, тя се опита да се освободи от хватката му, но ръцете му само се заключиха още по-здраво около нея, докато тя помисли, че е решил да не остави здрава кост в тялото ѝ. — Знаеш ли каква невъзможна и упорита кавгаджийка си? Да те питам — ха! Първо ме дразниш и ми се присмиваш, принуждавайки ме да зарежа и теб, и острия ти език, а после по някакво щастливо съвпадение откривам онова, което мащехата ми в последствие потвърди. Когато се върнах с намерението — погледни ме, чуваш ли? — Груби пръсти се впиха в косите ѝ и дръпнаха главата ѝ назад и Сара нямаше как да не се подчини, но установи само, че той е свел глава и устните му са опасно близо до нейните, докато процеждаше през стиснати зъби: — Чудя се дали не си знаела каква ще бъде реакцията ми и не си я предвкусвала с твоя по женски непостоянен и пресметлив ум? Защото трябва да си знаела, трижди проклета магьоснице... как е възможно да не си разбрала?

— Марко...!

— Не, да те вземат дяволите, поне веднъж ще ме изслушаш ли, без да ме прекъсваш. Едва не полудях! И само заради теб... бях готов да те убия, когато дойдох да те търся и видях, че те няма и всичко е толкова пусто и тихо... мисля, че тогава малко превъртах, а сега ми се струва, че съм се побъркал още повече, като казвам всичко това на тези твои широко разтворени мокри от сълзи очи и на устата ти, която ме кара да искам... защо, по дяволите, мислиш, че искам да се оженя за теб? Трябва ли да знаеш? Защото те искам и ще те имам и защото все едно за коя и за каква съм те мислил, въпреки всичките ми старания и жестокост, въпреки всичките ми думи, започнах да те обичам, моя наслада, мое мъчение, мое сърце... това стига ли ти? А? — Той почти изръмжа в лицето ѝ последните думи и после буреносният му поглед улови почти блажената усмивка, която изведнъж се появи на устните ѝ, от които се откъсна задъхана въздишка.

— О, Марко! Защо... няма нужда да ми крещиш! Искам да кажа... и аз не исках да се влюбвам в теб, особено при тези обстоятелства, във всеки случай несподеляната любов е толкова глупаво, тъпо нещо... имах чувството, че повече не мога да издържам! Затова аз...

Той изобщо не ѝ остави възможност да довърши, припомни си Сара замечтано след известно време, но това нямаше значение, особено след като не преставаше да я целува по онзи сладостен, яростно собственически начин, от който коленете ѝ омекнаха. И той естествено трябваше да я вдигне... и също така естествено и неизбежно да я отнесе до голямото легло с балдахин.

А след като вече бяха там, изглеждаше далеч по-лесно да отложат за момент всякакви въпроси, отговори и обяснения... дори да не мислят. В крайна сметка вече щяха да прекарват много повече време заедно. Достатъчно, за да измисли всевъзможни начини да го ангажира така, че да не му остане време за никаква друга жена. Само за неговата.

Издание:

Розмари Роджърс. Игра на любов
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.